

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"KABUS GÖRÜNCE NE YAPIYORSUN?"

"BEN KÂBUSUN KENDİSİYİM, CANIM."

ALEVLERİN LÖRDÜ

C.N. CRAWFORD

OLIMPOS

DİKENLER ŞEHİRİ

ÖZET

Unutanlara kısa bir hatırlatma:

Birinci kitapta Rowan Dikenler Şehri'ne gizlice girmekte kararlıydı.

Annesinin bir iblis tarafından öldürüldüğünü biliyordu ama katille ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Hatırladığı tek şey katilin alnındaki beş köşeli yıldıza dair belli belirsiz bir anı ve annesinin yakılarak öldürüldüğüydü. O gece yaşadığı travma onu ateşten korkan birine dönüştürdü ve yaşananların anısı hafızasından silindi.

Bir akşam, doğum günü için en yakın arkadaşı Shai ile dışarıdayken bulundukları bara güçlü bir iblis geldi. Yakışıklı, gümüş rengi saçları olan Kaos Lordu, Rowan'ın en büyük düşmanı Mortana adında bir *succubus* olduğunu düşünüyordu. Mortana, uzun zaman önce Liluların (*incubuslar* ve *succubuslar*) öldürülmesinden sorumluydu. Orion'ın yüzyıllar boyunca tutsak olmasının nedeni de oydu. Orion, Mortana'yı ailesini öldürmekle suçluyor, ona karşı yoğun bir nefret duyuyordu. Rowan'ın da tıpkı Mortana'ya benzediğini söylemek yeterli olacaktır sanırım.

Rowan daha sonra kendini infaz edilmek üzere iblislerin yaşadığı Dikenler Şehri'ndeki bir zindanda buldu. Orion ancak onun boynunu ısırıp fâni kanının tadını aldığı anda Mortana olmadığına inandı.

Sonra ikisi bir anlaşma yaptılar. Rowan, *succubus* Mortana'yı gibi rol yapacak ve Orion'ın kralı (Cambriel'i) nasıl öldüreceğini bulmasına yardım edecekti. Böylece şehirde kalabilecek ve gizlice annesinin katilinin izini sürecekti.

İkisi Rowan'ı bir *succubus* gibi göstermek için çalışırken birlikte zaman geçirdikçe birbirlerinden etkilenmeye başladılar. Birlikte şehri keşfettiler. Rowan alnında beş köşeli yıldız sembolü ve ateş büyüsü olan birini aradı.

Şehrin Asmodean Bölgesi'nde terk edilmiş bir malikânede annesinin portresini keşfetti. Annesinin bir zamanlar şehirde aristokrat bir iblis olarak yaşadığını ve babasının da muhtemelen malikânenin dışında yakılarak öldürülmüş olduğunu öğrendi. Lilular yüzyıllar önce Mortana ve kral tarafından katledildiklerinde Rowan'ın annesiyle babası gizlenmişlerdi.

Sonunda gerçek açığa çıktığında bu hem Rowan'ı hem de Orion'ı şaşkına çevirdi. Rowan'ın kolunda ışıldayan bir anahtar dövmesi belirmişti. Rowan kimliğini gizleme yöntemi olarak büyülü güçlerinin kilitlenmiş olduğunu anladı.

O fâni değil, ateş büyüsü olan bir *succubus*tu. Daha da kötüsü hem kendisinin hem de Orion'ın alnında beş köşeli yıldız olduğunu fark etmesiydi. İkisinin de tıpkı annesinin katilinki gibi ateş büyüsü vardı. Aradığı yıldız Lucifer'in sembolüydü ve hüküm sürmenin kaderinde olduğunu işaret ediyordu. Rowan annesinin öldüğü geceden çok fazla bir şey hatırlayamıyordu ama o yıldız bir yansıma da kendi alnında görüp görmediğini merak etti.

Orion'sa onun alnındaki sembolü görür görmez Rowan'ın kendisine yalan söylediğine ikna oldu. Artık onun Mortana olduğundan emindi. İkisi kavga ederek birbirlerini öldürmeye

ALEVLERİN LORDU

alıştılar ama ikisinin de g nl  öldürücü darbeyi vurmaya razı olmadı.

Birinci kitabın sonunda Rowan'ı Orion'dan saklanırken bırakmıştık. Annesini kimin öldürdüğünü hâlâ bilmiyordu ama annesiyle babasının evinde bulduğu eski şiirde bir ipucu keşfetmişti.

BİRİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Poşeti ıslatmamaya çalışarak göğsüme bastırdım. Tepemde barut grisi bir gökyüzü vardı. Soğuk bir su birikintisine bastığımda yağmur ayakkabımdaki delikten sızıp çoraplarımı sırlıslıklam etti.

Hayatım böyle olacaktı artık; Dikenler Şehri'nden kovulmuştum, tekrar eski mahallemdeydim. Orion kafamda parlayan Lucifer'ın sembolünü keşfeder etmez benim en büyük düşmanı olduğuma karar vermişti. Ettiği yemin, ait olduğum iblis şehrine girmeme engel oluyordu. Beni tekrar görürse öldürmek zorunda kalacaktı.

Ürpererek yolun karşısındaki büyüdüğüm açık mavi eve ve ev sahibinin ön taraftaki küçük çim alana yerleştirdiği yamuk yumuk Meryem Ana heykellerine baktım.

Evin arkasında, karanlık Osborne Ormanı Doğal Koruma Alanı binlerce hektarlık bir araziye kaplıyordu. O an gözümde bir anı canlandı; yıllar önce böyle bir yağmurda bu ormanda koşuyordum. Ürpererek parmaklarımı anahtarlarımın üstünde gezdirmek için elimi ceplerime soktum.

Azıcık ileride bebek arabalı bir kadın, bebeğini yağmurdan uzaklaştırmak için aceleyle kaldırımdan aşağı indi. Boğazım düğümlendi. Annem hafta sonu sabahları beni yolun karşı-

sındaki Dunkin' Donuts'a gönderirdi. Off! Onu özliyordum. Bu mahallede olmak da özlemimi hafifletmiyordu.

Büyücülük Noktası, kulağa hediyelik eşya dükkânları ve Arnavut kaldırımlarından oluşan büyülü bir mahalle gibi geliyordu. Aslında şehrin eski endüstriyel kısmıydı. Yarıısı terk edilmiş, yarisinin camları tahtalarla kapatılmış tabakhaneler, kırık pencereler ve bir şeyler kiralayan köhne dükkânların toplandığı bir alandı. Şehrin kasvetli ve gelişigüzel yerleşimini fast-food restoranları tamamlıyordu.

Altın taşları ve parlayan burçlarıyla Osborne'un doğudaki en uzun tepesinde bulunan iblis şehrine bakmak için arkama döndüm. Kapıların ardında hava daha sıcaktı; orada kadim kehribar rengi duvarlar, bu dünyaya ait olmayan, Akdeniz cennetine özgü bir ışıkla parlıyordu. Ötesindeyse Archeron Nehri yerden doğarak şeker mavisini okyanusa dökülüyordu.

Bir şekilde oraya tekrar girmek zorundaydım. Nedeni sadece oranın çok güzel olması değildi, aynı zamanda annemi Osborne Ormanı'nda yakarak öldüren kişiyi henüz bulmamamdı.

Henüz.

Şehre tekrar arkamı döndüm.

Dikenler Şehri'nden ayrıldıktan sonraki birkaç günün ardından büyümün ve gücümün bedenimi yavaşça terk ettiğini hissedebiliyordum. Bu son derece rahatsız edici bir histi, hasta olmak gibiydi.

Soluma baktım. Dunkin'in otoparkının ardındaki sarp kayalıkların üstünde bir zamanlar Osborne Darağaçları varmış. Şu an gözümde canlandırmakta zorlanıyordum ama bir zamanlar çöplüğün arkasındaki yokuşta cesetler asılıymış.

Annemin doksan yaş üstü arkadaşı Bay Esposito'nun evine ulaştığımda ıslanmış olmamasını umarak poşeti bedenime iyice bastırdım. Günün erken saatlerinde uyduruk bodrum katı pencereden dışarı baktığımda onu, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda otobüs durağına yürürken görmüştüm.

Pantolonu cılız gövdesinden dizlerine doğru inmişti ve tekrar yukarı çekebilmek için bir banka ulaşmaya çalışarak sallana sallana ilerlemişti.

Bense kararsız bir hâlde pencerenin önünde öylece kalmıştım. Dışarı koşup ona yardım mı etmeliydim yoksa öyle yapmam onu utandırır mıydı? Hiç görmemişim gibi yapmak daha mı iyiydi? Ben karar vermekte tereddüt ederken Bay Esposito banka ulaşıp kendini bu utanç verici durumdan kurtarmayı başarmıştı. Ama neye ihtiyacı olduğu kafamda netleşmişti: Belinde duracak lastikli bir eşofmana ihtiyacı vardı.

Family Dollar'dan her biri dört dolara düşmüş üç tane eşofmana on iki dolar verdim. İki tanesi Bay Esposito, bir tanesi de kendim için.

Shai'den bir mesaj görmeyi umarak telefonumu çıkardım ama şarjım bitmişti. Karanlık telefon ekranından yağmur damlacıkları aktı. Telefonu tekrar cebime tıktım. Bu ucuz eşofman yeterince rahattı ve cepleri vardı. Artık bundan başka bir şey giyemeyeceğimi bile düşünmeye başlamıştım.

Mortana ihtişamdan hoşlanıyordu. Bense bütün gün pijama giymek istiyordum. Bu pek de görkemli bir gelecek planı değildi ama şu an daha iyi bir planım yoktu.

Eşofmanları bıraktıktan sonra şehrin en sevdiğim kısmına, yani Osborne Halk Parkı'nın etrafındaki tarihi bölgeye gitmek için otobüse binecek ve kendimi Eski Osborne Kafesi'nde sıcak çikolatayla ödüllendirecektim. Bulunduğum yerin kuzeydoğusunda kalan şehrin o kısmı Orta Çağ mimarisinde evleri, ilginç tuğla kaldırımları, parke taşlı yolları ve altın rengi harflerle süslü tabelalarıyla ünlüydü. Orada moralimi düzeltirken üstüm başım kururdu ve minik not defterimi çıkarıp büyük planımı tasarlardım.

Sadece birkaç dolar ve yarım kutu kahvaltılık gevreğiniz olduğunda gerçekten de bir plana ihtiyacınız oluyordu.

Hızlıca yürüyerek Darağacı Tepesi'ne çıkan yola döndüm. Rengârenk bayraklar dalgalanıyor, bir zamanlar ikinci el araba galerisi olan otlarla kaplı otoparkı süslüyordu. Hava artık daha da kararmıştı. Yolun karşısında nane yeşili beton bir binanın kırık camları kontrplaklarla kapatılmıştı. Onun hemen ötesinde, dökülmüş beyaz sıvası, yabancı otlarla dolu bahçesi, uzamış çimenleri ve ön pencerenin yarısına kadar sarkmış perdesiyle Bay Esposito'nun derme çatma evi vardı. Gerçekten de buraya yine gelip ev işlerinde ona biraz yardım etmem gerekiyordu. Bu civarlarda başka kimse yaşamıyordu ya da Bay Esposito'ya göz kulak olmuyordu; ailesi de yoktu.

Tel örgünün ortasındaki kapı açıktı ve geçerek içeri girdim. Bay Esposito'nun teneke kutularını ve gazetelerini bıraktığı ön verandaya uzanan merdivenlerden çıktım. Verandada, tenteden çürüyen ahşap zemine sular damlıyordu.

Titreyerek beklerken, kapının arkasında yere sürten ayak seslerini ve ahşap zemine vuran baston tıkırtısını dinledim.

Büyüm fani dünyada etkisini yitiriyor olsa da hâlâ bir iblis gibi duyabiliyordum. Annem bu yüzden mi ne iş karıştırsam her zaman biliyor gibiydi? O duymadan gece telefonumu kontrol etmek için bile kalkamıyordum.

Bir süre sonra Bay Esposito kapıyı açtı. Kalın beyaz kaşları sorgular bir ifadeyle alnına kadar çıktı ve gözlüklerinin ardından bana baktı. "Rowan!"

Eşofmanların olduğu poşeti havaya kaldırdım. "Size bir şey getirdim, Bay Esposito. Yanlışlıkla birkaç tane erkek eşofmanı sipariş etmişim ve bana olmuyorlar. Size olabileceklerini düşündüm. Onları kargoyla geri gönderemeyecek kadar tembelim. Bilirsiniz işte."

"Demek öyle," deyip gülümsedi. "Beni düşünmen ne kadar da ince bir davranış."

Bay Esposito'yla birbirimize benziyorduk. İkimizin de Osborne'da hiç arkadaşı yoktu ve ikimiz de başımıza bir dizi

felaket gelmeden normal bir hayat sürmeyi başaramıyorduk. Bazen yapacak hiçbir şeyimiz olmadığında satranç oynamak için bir kafede buluşurduk. O yavaş, bilinçli bir şekilde ve benden milyon kat daha iyi oynardı. Titreyen eliyle poşeti benden alarak bana hafifçe gülümsedi. “Çay içmek için içeri gelmek ister misin?”

Sıcak bir ortam kulağa hoş geliyordu ama Bay Esposito çok bitkin görünüyordu. “Gitmem gerek ama teşekkürler. Yakında satranç oynar mıyız?”

Başıyla onayladı. “Çok güzel olur, Rowan.”

Poşeti bastonunun tepesine bağlayışını izledim. “Yağmurda dolaşmamalısın. Çok çabuk akşam oluyor.” Kaşlarını çatı. “Dışarıya çıkmaya uygun bir akşam olduğunu düşünmüyorum.” Gözleri odaklanamıyormuş gibi göründü, alnı kırıştı. “Rowan sanırım... bir şey var... yolunda olmayan bir şey var.”

Belki de artık bir iblis olduğumu anlayabiliyordu. “Evet. Hava kötü değil mi? Yakında görüşürüz, Bay Esposito.”

Ben el sallayarak veda ederken o da kapıyı kapatmak için bir adım geri çekildi.

Bay Esposito kapıyı kapatırken ensemdeki tüylerin ürperdiğini hissettim. İblis içgüdülerim kötü niyetli bir varlık tarafından izlenmekte olduğumu haykırıyordu âdeta.

Orion mıydı yoksa?

İKİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Bir anlığına beni izleyenin eski *incubus* arkadaşım olduğunu sandım ya da öyle olduğunu umdum mu demeliydim? Belki de hatasını anlamıştı. Belki çok kısa bir süre sonra Dikenler Şehri'ne geri dönüp Atlantik'e bakacaktım.

Ama arkama döndüğümde Orion'dan çok daha beter bir şeylerin kaldırımında hızla ilerlediğini fark ettim. Beş iblis avcısı bana doğru geliyordu; her biri küçük bir çekiç sembolü olan *Malleus Daemoniorum* yani İblislerin Çekici'ni üstünde taşıyordu.

Tel örgünün açıklığında durup beni âdeta içeri hapsettiler. Jack de onların arasındaydı. Yanında da siyasi reklamlarda gördüğüm, onun daha yaşlı, beyaz saçlı versiyonu olan babası vardı. Diğer iki kişinin Jack'in erkek öğrenci topluluğundan arkadaşları olduğundan epey emindim. Beyaz beyzbol şapkaları, Patriots *sweatshirt*leri ve boncuklu kolyeleri olan iri, kırmızı yanaklı tipler... Bir tanesi bira içmese birbiriyle karıştırılabilirdi. Tehditkâr görünmüyorlardı ve henüz...

Jack'in babası, omurgamdan yukarıya doğru ürpertinin yayılmasına neden olan alçak bir sesle, "Bu o mu?" dedi. Girişteki kırık dökük kaldırıma bir adım attı. "Dikenler Şehri'nde gördüğün bu mu?"

“Sayın Vekil Corwin,” deyip boğazımı temizledim. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Sağa doğru göz ucuyla bakarak tel örgüden atlamak için o tarafa koşmalı mıyım diye düşündüm. Şu an beni buraya hapsetmiş durumdaydılar.

En hızlı yolun sola, tel örgünün üstünden atlayarak garaj yoluna doğru koşmak olabileceğini düşündüm.

Vekilin üstünde lacivert bir ceketle, kıpkırmızı bir kravat vardı. Saçları arkaya yatırılmıştı. Yağmurun şiddetlenerek düzgün saçlarını sıırılsıklam ettiğinin farkında değilmiş gibiydi. Omzunda deri bir postacı çantası vardı.

Jack onun arkasında onaylayarak başını salladı. “Bu o. Diğer iblisleri tanıyor gibiydi. Onun kendilerinden biri olduğunu düşünüyorlardı. Ben olmadığını söyledim.”

Vekil bana bir adım daha yaklaştı. Yardım çağırmayı düşündüm ama bana yardım edebilecek tek kişi Bay Esposito’yla bastonu olurdu. Kapıyı çalıp içeri girmeye çalışırsam bu adamların peşimden içeri girme ihtimali yüksekti.

Şu an telefonum şarjı bitmiş hâlde cebimdeydi. Yani pek seçeneğim yoktu.

Vekil havayı koklarken burun delikleri genişledi. Kafasını eğdi ve dişlerini sıktı.

Karanlık gökyüzünde şimşek çaktığında midem de beraberinde kasıldı.

“Sizinle tanıştığımıza memnun oldum ama benim gitmem gerek. Bu yüzden...” Gerisini getirmedi.

Merdivenlerden inip tel örgüye doğru koştum. Tel örgüden atlarken telin uçları avuçlarımı kesti. Sertçe garaj yoluna inerken sendeledim. Ama ben koşmaya başlayacakken gruptaki çocuklardan biri önümü kesti. Uzun boyuyla tepemde dikilerek beni sertçe itip ıslak kaldırıma düşürdü. Ayağa kalkmak için çabalarken diğer adamlar etrafımı sardılar.

Genç olanlar kenara açılınca vekil başıma geldi. Dudakları kıvrıldı ve beni omzumdan yakaladı, parmaklarıyla sıkıca kav-

ramıştı. Tekrar havayı kokladı. Gözleri öfkeyle yandı. "Jack? Kızın fâni olduğunu söylediğini sanıyordum."

Bedenimde adrenalin yoğunluğu oluşmaya başladı. *Kah-retsin!* Şu an bedenimde ne kadar büyü gücü olduğunu merak ettim. Dikenler Şehri'nin dışında geçen üç günün ardından hâlâ bir fâniden daha mı güçlüydüm acaba?

Sersem bir ifadeyle gülümsedim. "Tabii ki de fâniyim." Masum bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. "İblisler tarafından kaçırılmak benim suçum değil. Oğlunuza sorun. O da oradaydı. Onların hepsine fâni olduğumu söyledi. Ancak bu şekilde tekrar Osborne'a, ait olduğum yere dönebildim."

Jack gözlerini kısarak yaklaştı. Derin bir nefes aldığı anda suratı kızardı. "Şu an farklı kokuyor baba. Daha önce fâniydi ama değişmiş. Bunların değişebildiklerini nereden bilebilirdim ki?"

Sertçe yutkundum. "İkiniz de beni koklamayı keser misiniz? Ayrıca şey yapabilir misiniz?" deyip duraklayarak 'defol' demenin nazik bir yolunu düşünmeye çalıştım. "Defolabilir misiniz?" deyiverdim. "Lütfen," diye ekledim.

Vekil beni bırakıp ufak deri çantasını açtı. "Daha önce fâni olduğuna emin misin, Jack?"

"Eminim," diye cevap verdi.

Vekil, "Sorun şu ki oğlum, sen genelde birçok konuda büyük yanılırsın," diye tersleyerek beni şaşırttı. En azından bu konuda hemfikirdik. "Onu sorgulamak için canlı olarak götürmek istiyorum."

Kalbim küt küt attı. İblis avcılarının iblisleri nasıl sorguladıklarını tam olarak bilmiyordum ama o sorgunun bir sürü işkenceyi kapsadığına dair yoğun şüphelerim vardı. "Bu daveti reddetmek zorunda kalacağım, Sayın Vekil Corwin. Kaçırılmak ve bıçaklarla dürtülmekle geçirdiğim zamanı azaltmaya çalışıyorum da."

“Ben rica etmiyorum.” Çantasına uzanıp metalik bir kanca çıkardı. Onun tam olarak ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Fânilerin kalp sökmek için iblisler gibi pençeleri yoktu, bu yüzden de yerine alet-edevat kullanıyorlardı. Küçük metalik bir tırpana benzeyen o aletin görüntüsü bile kemiklerime kadar ürpermeme neden oldu.

Pençelerimi kontrol etmeyi henüz denememiştim aslında. Oysa şu an, son birkaç gündür bodrum katta karton kutuda şarap içmek yerine buna çalışmış olmayı diliyordum.

Avcıların etrafından dolaşmaya çalışarak sola kaydım ama vekil vurarak beni tekrar yere düşürdü ve kafam kaldırıma çarptı. Kafatasım fena hâlde acıyınca iyice hırslandım. Öfke-den âdeta kudururken başımı tuttum. Bunlar bizzat annemi öldüren insanlar olabilirlerdi.

Artık iblis yanıma uyanmaya başlıyordu.

Kafamdaki acıyı görmezden gelerek ayağa fırladım ve ileri doğru atıldım. Yumruk attım ama fazla bir etkisi olmadı. Vekil yumruğunu başımın yan tarafına indirip sendeleyerek geriye doğru tökezlememe neden oldu, sersemlemiş bir hâlde iki büklüm eğildim.

Darbeler düşüncelerimi bulandırıyor. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Orion benim Mortana olduğumu düşünüyor ve ölmemi istiyordu. İblis avcılarını ölmemi istiyordu.

Şu an ufukta ne salt çaresizlikten ibaret bir hayat ne de Bay Esposito’yla Eski Osborne Kafesi’nde satranç oynamak görünüyordu.

Bedenimi vahşi, öfkeyle örülü bir panik sardı ve hızla ileri doğru atılarak Jack’in babasını, arkasındaki adamların üstüne doğru sertçe ittim. Geriye doğru düştü. Tekrar koşarak kaçmaya çalıştım ama Jack bana yandan saldırarak yumruğunu kafama indirdi. O arkama geçerken ben sendeleyerek dirseğimi kaburgasına indirince şaşkınlıkla inledi.

Şu an hâlâ biraz iblis gücüm ve büyüm olabilirdi ama çok değildi. Tam formumda olsaydım bu kavga çoktan bitmişti.

Avcılardan biri, bira şişesini kafama doğru savurarak üzerime atıldı. Ellerimi hızla kaldırıp kolunu engelleyerek kafama indireceği şeyi kendi alına yönlendirdim. Cam parçaları köhne merdivenlere saçıldı.

O, şu an için etkisiz hâldeydi ama hepsi etrafımı sarmıştı ve birbiri ardına üstüme geliyorlardı.

Jack tekrar ayağa kalktı. Boğazıma uzandı. Yana doğru atlayarak onu savuşturdum. Dengesini kaybetti ve öne doğru düştü. Onu arkadan yakaladım ve kafasını tel örgünün uçlarına sertçe vurdum.

Babası dişlerini sıkarak hırsla, "İblis!" diye çıkıştı. "Dün-yayı senin türünden arındıracağız."

Vekille diğerlerinden birinin arasında boşluk fark ettim.
Fırsat bu fırsat!

Ama onun yanından hızla geçmeye yeltendiğimde beni yan tarafımdan yakalayan kanca tenimi yırttı. Acı bedenime işlerken panik pençelerini âdeta kalbime sapladı.

Ah, kahretsin! *Kahretsin!*

Yan tarafımı tutup sertçe çekerek kendimi kancadan kurtardım. Yüzümü buruşturarak düşüncelerimin bulanmasına engel olmaya çalıştım. Burada ölemezdim.

Kafamda bir ses, uzaktan bir yerden geliyormuş gibi yankılandı. *Tahtta hakkın var. Kaos. Kaos. Kaos.*

Halüsinasyon mu görüyordum?

Bedenim yoğun kan kaybı yaşarken sendeleyerek plastik çöp konteynerlerine çarptım.

Etrafım düşmanlarla sarılıyken Bay Esposito'nun çöp konteynerlerinin üstünde kan kaybederek ölecektim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Sendeleyerek ilerlerken acıya karşı koymaya çalıştım. Bu adamlar annemi öldürmüş olabilirlerdi ve ben, gerçeği öğrenmeden ölemezdim.

Sanki bir yanım hiç o ormandan çıkmamıştı. Bir yanım hâlâ orada, korkudan kendimi kaybetmiş hâlde ağaçların arasından koşuyordu. Daimî olarak geçmişe saplanıp kalmış yanım... Üstelik sadece o yanım tam olarak ne olduğunu hatırlayabiliyordu. Katilin kim olduğuna dair benim hiçbir fikrim yoktu.

O gece ikiye bölünmüştüm. Bir yanım daima annemin çılgınlığını duyacaktı.

“Sen miydin?” diye bağırdım.

Cevap gelmedi. Vekil bir adım yaklaşıp beni boğazımdan sertçe tutarak havaya öyle bir kaldırdı ki soluk borumu âdeta ezdi.

“Ne düşünüyorsunuz çocuklar?” derken sırtıttı. “Onu canlı olarak götürelim mi?”

Gücümü çağırmayı denedim ama onun içimde teklediğini, ateşlenmekte güçlük çektiğini hissettim. Su dökülmüş kömür gibi tekrar söndü.

Gizli bir şekilde banyodaki çarşafından birer "Kasim" çıkarıp giydirdim, özet. dedi.

Vekil beni verici yere bırakıporda nefes almaya çalıştım. Herşey bu oldu. "Annemi sen mi (Adırdın)" diye sordum. Karnayı sallayarak, "(Adırmay olabulurum)," dedi.

Geriye kalan azıcık iblis bürümü kaburgalarımdan aramaya aldı, omuzlarını kaldırarak koluma yayılmaya başladı. Kuvvetim kaçan bir enerji parlamasıyla birden arkama dönüp uzağına sert bir yumruk indirdim.

Kafası birden geriye gitti ama çabucak kendini toparlatıp karnayı tekrar bana doğru savurdu. Bu defa beni deşmeden önce bileğini kavrayarak ona engel olmayı başarmışım.

İyice sıkılarak ona hısladım.

O da bana dişlerini gösterdi. "Senin türün yüzyıllar boyunca yüce milletimizin başına bela oldu."

Yan tarafımdan kanlar akıyor, başım dönüyor, zihnimde Oksim'in bana söyledikleri yankılanıyordu. Kendisi fanilerden herkesten çok nefret ediyor, iblisler söz konusu olduğunda fanilerin hiç merhametleri olmadığına inanıyordu.

Gücüm yavaş yavaş tükenirken gözlerim karamaya başladı. Beni sendeleyince Jack'in babası karnıma sert bir tekme attı. Bu darbe yanımdaki yaranın biraz daha açılmasına nedeni oldu ve acıdan şoka girerek geriye doğru sendeledim.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye geveledim.

Dudakları kıvrıldı. "Senin gibi iblisler vahşi, yırtıcı hayvanlardır. Peki bizim tehlikeli hayvanlara ne yaptığınızı biliyor musun? Kimseye zarar veremesinler diye onları kilit altına alırız. Bazen başlarınızı madalya olarak duvarlarımıza asarız. Diğerlerine bir mesaj olarak." Kafasını yana doğru eğdi. "Ama senin o kadar uzun süre hayatta kalabileceğini sanmam. Ölmekte olan bir hayvan, ölmek için karanlık bir köşe bulacaktır. Şu anda öyle hissediyor musun, İblis?"

Hissediyordum. Şu anda en çok istediğim gelen şey, sürünerek uzaklaşan hasta bir kedi gibi yalnız başıma ölmek için Bay Esposito'nun çöp konteynerlerinin arkasına kıvrılıp uzanmaktı. Gittikçe yoğunlaşan korkuyla belimi kavradım ve garaj yoluna akan kanlara baktım.

Zihnimde annemin yüzüyle dolu anılar canlandı ve şu an onu her zamankinden daha çok görmek istiyordum. Geriye doğru bir adım attım ama saldırganım tekrar hamle yaparak diğer yanımdaki deriyi de kesti. Zihnimdeki çığlık sessizleşti. Kafamı kaldırıp Jack'in babasına bakarak dudaklarının kibirli bir tavırla kıvrıldığını gördüm. Bundan *keyif* alıyordu. Kancasından kaldırıma kan damlıyor, yerde parlayan kan kırmızısı bir birikinti oluşturuyordu.

İçimde bir şey koparken kaburgalarımın arasında şiddetli bir büyü karıncalanması hissettim.

"Haklısınız, Bay Corwin," diye hırladım. "*Ben yırtıcı bir hayvanım.*"

Göğsümde volkanik bir sıcaklık birikti ve yanarak kolumdan parmaklarıma doğru indi. Bana tekrar bir darbe indirecekken bileğini tuttum; büyü gücümün son kırıntısıyla kolunda harlı, mavi bir alev çaktı.

Lacivert ceketini tutuşurken çığlık attı. Alevler yüzünü yaladı ve metal kancası çın diye bir sesle kaldırıma düştü. Yanık ten ve saç kokusu midemi bulandırdı, her ne kadar onunla kapışmak istesem de birinin yanarak ölmesini izleyecek değildim.

Kancayı kaldırımdan alarak kalan son enerjimle vekilin boğazını kestim. Şah damarına hızlı bir kesik attım ve ıstırapı bitti, çığlıkları sustu. Yere düştü. Alevler daha da yükselirken bedeni yandı. Diğer iblis avcıları çığlık attılar, benden uzaklaşmak için kaçışırken ayakları birbirine dolandı. Darağacı Tepesi Yolu'ndan aşağı koşarak indiler.

Büyü gücümün sonu damlası da bedenimden süzülüp gidince bacaklarım güçsüz düştü. Boğazıma doğru safra yük-

silüetini yanan bedenim üzerinden atladım ve yağmurun kızı se-
lişe vuruşunu anımsadım.

Afşın kurumuş, bedenim üşümüş hâlde aklıma korkak
bir fikir geldi. Az önce bir milletvekili öldürmüştüm. On-
a ateş verip bafnazını keşmişim. Tam burada. Bay Esposito'nu
gözetiyordum.

'Hastaneye' Yere uzanmak istiyordum ama burada daha fazla
kalırsam tutuklanırdım. Hastaneye gidersem ya da kendim iç-
tutuklanırdım.

Sersemlemiş hâlde vandekeyerek yola doğru yürüdüm. Tıbbi
yardım almadan hayatta kalamazdım.

Arkamdan biri bana seslendi ve dönüp bakınca vekilin
yanan bedeninden yükselen siyah duman yüzünden silüeti bu-
lanıklaşan Bay Esposito'yu kapının eşiğinde dururken gördüm.

Tam bir açıklama yapmayı başaramayarak, "Özür dilerim,"
deyiverdim.

Bedeni bir an öksürüklerle sarsıldıktan sonra, "Rowan!
Dikenler Şehri'ne git!" diye bağırdı.

Kırılğan bedeni başka bir öksürük kriziyle daha sarsıldı.

"Bir dakika. Ne?" Tabii ki haklıydı ama nasıl bildiğine
dair hiçbir fikrim yoktu. Şehrin kapılarının içine girer girmez,
bedenim iyileşmeye başladı.

"Güvenli bir yere git, Rowan," diyerek kapıyı kapattı.

Şimdi ben de hissedebiliyordum; o içgüdüyü, beni doğruya,
tepeye doğru çeken kaburgalarımın arasındaki çekilme hissini.
Ben bilincimi zar zor açık tutarken bedenim hayatta kalmak
için kendini şehre doğru sürüklüyordu. Vücudum beni çöp
konteynerlerinin arkasına değil, Dikenler Şehri'ne gitmeye teşvik
ediyordu.

Daha hızlı hareket ettim, bacaklarım beni karanlık sokak-
lara yönlendirdi. Ama aklıma kaçırıyordum. Yaralarımın rağmen
beynini, Orion'ın güzelliğine dair anılarla, onun soluk renkli

gözleriyle, çıkık elmacık kemikleri ve seksi dudaklarıyla, iri, belirgin kaslarıyla yanıyordu.

Bütün kutsal şeyler aşkına neden şu an onu düşünüyordum ki?

Ölüyordum ve tek düşünebildiğim onun kucağında oturmayı ne kadar çok istediğimdi; dudaklarının dudaklarıma değmesinin, başparmaklarının göğüslerimi okşayışının verdiği histi. *Tanrım bana yardım et!* Orion'ın kıyafetlerini parçalayıp dilimi göğsünde gezdirmek istiyordum. Sanki şu an tam da buradaymış, uzanıp ona dokunabilirmişim gibi geliyordu.

Neler oluyor ya?

Hepsini çıkar. Şimdi! Söylediği bu sözlerin anısı içimde bir sızı, kendi yaralarımın hiçbir ilgisi olmayan buruk bir acı duymama neden oldu.

O ânın tekrar yaşanmasını istiyordum.

Böyle bir zamanda düşündüğün bu mu?

Neydi bu? Hayatım sona ermek üzereyken yaşamaya yönelik çaresiz son bir arzu muydu?

Yere, kaldırımdaki kan izine baktım ve o sırada kafama dank etti. *Tabii ya.*

Ben artık bir *succubustum*. Seks bir Lilu için sadece seks değildi. Seks *hayattı*. İyileşme ve güçtü.

Seks benim hayatımı kurtaracaktı.

Walcott Caddesi'ne döndüm. Şu an iki seçeneğim vardı: Rastgele bir adam bulup ona kendimi öptürmek ya da bu tepeye çıkan yolun geri kalanını aşmaktı.

Buradaki erkeklerin nasıl olduklarını bildiğim için tepe konusunda risk almaya karar verdim.

Ama şehre girdim diyelim, sonra ne olacaktı? Orion hâlâ en büyük düşmanı Mortana olduğuma inanıyordu ve bu da ciddi bir sorundu. Ona yaklaşırsam beni öldürmeyi deneyebileceğine dair içimde berbat bir his vardı. Doğru, onu daha önce bir şey durdurmuştu ama beni öldürmek için gerçek anlamda bir kan yemini, tutmaya mecbur olduğu bir yemin etmişti.

Ayrıca sadece beni değil, Mortana'nın ailesindeki herkesi öldürmek zorundaydı.

Ben Mortana olduğumu düşünmüyordum ama her kimsen, muhtemelen onun akrabasıydım. Ne de olsa Mortana tıpkı bana benziyordu.

Kafam bu düşüncelerle bulanırken yokuşun neredeyse yarısını çıktığımı fark ettim. Kanım yağmur suyuna karışarak tepeden aşağı akıyordu. Sokak lambalarından gelen turuncu ışık karanlık su birikintilerinde ışıldıyordu.

Düşüncelerim kararıyordu, aklımdan kaldırımın yanındaki çimlerde dinlenmek geçti ama uzakta sirenler ötünce ayaklarımı devam etmeye zorladım. Karnımı tutarak kanamayı durdurmaya çalıştığımda kan parmaklarımın arasından aktı. Geniş yolun karşısında iblis şehrinin kapıları beni kendine çeken altın rengi hafif bir ışık saçıyordu. Havaya doğru yükselen ferforje demir kapılar diken ve sarmaşık şeklinde eğilip bükülmüşlerdi; ortada da altın rengi bir kafatası vardı.

Arkamda sirenler daha da yüksek sesle öterken kırmızı, mavi ışıklar yanıp söndü.

Daha hızla ilerleyerek kendimi yolun karşısına geçmeye zorladım. Polis ışıkları yanıp sönerken ben de güçsüz düşerek kapıya yaslandım.

Kahretsin! Kapıyı nasıl açacaktım?

Polis arkamdan seslenerek bana durmam için bağırdı.

Gözlerim yaşlarla yanarken kanlı elimi altın kafatasına bastırdım.

Bir silah sesi yükseldi ve kurşun uyluğumu yakıp geçti. O anda kolumdaki anahtar sembolü yanmaya başladı. Anahardan altın ışıklar parlayarak kapının ışığına karıştı. Acım azalmaya başlarken kapının kilidi açıldı. Sendeleyerek içeri girdim ve kapı arkamdan kapandı.

Haftalar önce böyle hissedeceğimi asla hayal edemezdim ama şu an burası yuvam gibiydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Boğuluyormuşum da sonunda nefes almak için suyun yüzeyine çıkmışım gibi geliyordu. Dikenler Şehri'nin eşliğinden geçtiğim an, uzuvlarımda iyileşmenin titreşimini hissettim.

Tuğla zemine uzandım, büyü gücüm daha şimdiden tazelenmeye başlıyordu. Yan taraflarımdaki yaralar kapanır, uyluğuma saplanan kurşun kendi kendine çıkarken ben sonsuza kadar burada yatmak istemiyordum. Burası çoğunlukla boş gibi görünüyordu ama yakınlarda konuşan birkaç iblisin sesini duyabiliyordum. Görülürsem hemen Orion'ın kulağına giderdi.

Kendimi toparlamaya çalışarak ayağa kalktım. İlk gelişimde ana kapıdan içeri girmemiştim. Daha önce şehre girdiğimde bilincim kapalıydı ve kısmen aklımı yitirmiş hâlde bir tünelden geçerek burayı terk etmiştim.

Şehrin girişini, yıllarca merak ettiğim minik taş avluyu ilk kez inceleme şansım oldu. Bu yerin tamamı, sokakları, nişleri, süslü kuleleri dış duvarlarla aynı güzel bal rengi taştan yapılmıştı. Avlunun karşısında bir kale yükseliyordu. Taştan oyulmuş bir aslan, demirler ve somunların çapraz bir şekilde süslediği kocaman ahşap kapılara bakıyordu.

Etrafımı saran diğer binalardaki kemerli pencereler avluya bakıyordu. Meydandan ayrılan –bazıları merdivenli, bazıları taş

kemerli— ara sokaklar tepenin ilerisine doğru devam ediyordu. Şansıma şiddetli yağmur yağıyordu ve bu akşam neredeyse kimse dışarıda değildi.

Sendeleyerek en dar sokağa yöneldim ve orayı karanlık, terk edilmiş hâlde buldum. Yağmur patır patır yağıyor, gök gürlüyordu.

Yürürken parmağımı yan tarafımdaki derin, yeni yaranın üzerinde gezdirdim. Yara hiç acımıyordu ama umduğum kadar iyileşmemişti de.

Çeşmesi olan park benzeri ufak ve karanlık bahçeyi bulana kadar ilerledim. Taştan yılanların ağızlarından sular akıyordu ve çeşmenin yan tarafına eski Germen işaretlerini andıran semboller kazınmıştı. Etrafında da açık pembe güller açmış, tatlı kokularını havaya yayıyordu.

En kuru noktayı arayarak bir bankın altındaki çimlere kıvrılıp yattım. Sıcak bir yatak hayal ederek kendime sarıldım ve akan suyun yumuşak sesini dinledim.

Göz kapaklarım ağırlaştı. Bir kez daha gerçek yuvamdaydım ve uyku bir battaniye gibi üzerimi örtüyordu.

Küçük gül bahçesinde kıyafetlerim sıırıslıklam olmuş hâlde uyandım. Olsa olsa bir, iki saat uyumuştum ve dinlenmek bana iyi gelmişti. Kendimi hiç olmadığım kadar iyi, tamamen enerjik ve bütün dünyaya kafa tutmaya hazır hissediyordum. İblis büyüm olması hoşuma gidiyor muydu? Tabii ki evet. Burayı bir daha asla terk etmek istemiyordum.

Avludan çıkıp bir ağ oluşturan ara sokaklardan ilerleyerek nehre ulaştım. Her zaman olduğu gibi şehirdeki hava ılık ve nemliydi ama yağmur yüzünden sokaklar çoğunlukla boştu. Yine

de annemle babamın evine geri dönerken kimsenin beni fark etmesini istemediğimden kuytulardan çaktırmadan ilerledim.

Nehrin doğusunu takip edip oyma canavar kafalarıyla süslenmiş binalar ve gazap iblisine ait boş tapınaklarla dolu Sathanas Bölgesi'nden geçtim. Kocaman demir kapısı olan camsız bir zindanı ve darağacı iskelesini geçerek eskiden Liluların ikamet ettiği Asmodean Bölgesi'ne ulaştım. Bu bölgenin en doğu ucunda binalar azalıyor ve nehir kollara ayrılıyordu. Orada annemle babamın karanlık malikânesini buldum. Nehre karşı düz bir zemine inşa edilmişti. Malikânenin çevresinde gotik bahçeler uzanıyordu. Araziyi çevreleyen kırık dökük taş duvarın etrafını sis sarmış ve malikânenin çevresinde yoğunlaşmıştı.

En uzak uçtaki bahçeden içeri girerken sertçe yutkundum ve kırık heykellerle dikenli bitkilerin arasından dolanarak çakıl taşlarından oluşan yol boyunca ilerledim.

Yolun iki yanındaki boğumlu ağaç dallarının arasından rüzgâr ılık çalıyordu ve yakındaki okyanus ılık havada buram buram kokuyordu.

Islak çakıl taşlarının üstüne bastığında çıtır çıtır sesler çıktı. Kafamı kaldırıp sisin arasından artık gözle görülür olan canavar heykellerine baktım. Bu yere dair tek bildiğim şey annemin burada yaşamış olduğuydu; uzun bir süre önce Mortana da burada yaşamıştı.

Bir de annemin kocasının tam da benim şu an yürüdüğüm yerde yakılarak öldürülmüş olabileceğini biliyordum. O adam benim babamdı ya da ben öyle varsayıyordum.

Binanın dış cephesinin trajik bir havası vardı ve arkaya, yakılmış cesedin bulunduğu yere bakınca ürperdim. O yakılan ceset annemi öldürenin ben olmadığımın başka bir göstergesiydi. Belki avcılar da değildi çünkü onlar şehre giremezlerdi.

İçime gömülü lav gibi bir öfke, alnımı kavuran bir sıcaklık olarak gün yüzüne çıktı. Önümde ışık demetleri sise altın

tonlarında renk kazandırıyordu. Esen rüzgâr sisi dağıttığında yerde yıllarca kâbuslarıma musallat olan sembolü, bir su birikintisine yansıyan beş köşeli yıldızı gördüm.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Zihnimin derinliklerinde gömülü bir hatıra yeniden gün yüzüne çıkmaya başladı ama onu görmek istemiyordum.

Merdivenlerden çıkarken üzerime doğru ürpertici, kederli bir rüzgâr esti. Sütunların arasından geçtim, elim giriş kapısında durakladım.

Birkaç gün önce buraya geldiğimizde Orion, Dikenler Şehri'nin fâni dünya gibi olmadığını söylemişti. Burada büyü gücü hâkimdi ve anılar elle tutulabilirmiş gibi hâlâ etraftaydı. Dram ahşaplara ve mermerlere tutunmuş, buruk ve rahatsız edici baskın bir atmosfer gibi evin üzerine çökmüştü. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Kapı, geçen sefer buradan koşarak çıktığımızdaki gibi hâlâ hafif aralıktı. Onu itip daha da açarak içeri girdim; bir kez daha örümcek ağları ve akrabalarımın kırılmış büstleri arasındaydım. İç geçirerek rengi solmuş sarmaşık ve olgun meyve resimleriyle süslenmiş yüksek tavana şöyle bir baktım.

Ürperticiydi, evet ama burada yalnız olduğuma memnundum. Bu kez Orion tepeme dikilmeden etrafı gezebilecektim.

Mavi-altın rengi mozaik zemini ve duvarlardaki resimleri yalnızlık sarmalamıştı. Göğsüm kederden sıkışırken kendimi aceleyle gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkarken buldum.

Üçüncü kata ulaştığımda koridorlarda yavaşça yürüdüm; durup başımı içeri uzatarak yıllar içinde solmuş koyu yeşil boyalı duvarları ve toz kokan, soluk kırmızı kumaşlı, sayvanlı bir karyola olan yatak odasına baktım. Kocaman çift kapılı balkondan içeriye ay ışığı süzülüyordu.

Gözüme daha önce görmediğim bir şey, duvarda asılı bir portre takıldı. O yüzü daha önce tablolarla görmemiştim ama onu tanıyınca yumruk yemiş gibi oldum. Bu görüntü, çıkık

elmacık kemikleri, koyu renkli gözleri ve rengiyle neredeyse doğal değilmiş gibi görünen çarpıcı kızıl saçlarıyla bu adamın aşinalığı karşısında büyülenmiş hâlde aceleyle içeri girdim. Benimkisiyle aynı tonda, uçları sarıya çalan, çenesine doğru kıvrılan kızıl saçlar... Çerçevelenmiş bu tablo bütün eksik parçaların, annemle aramdaki bütün farklılıkların yerli yerine oturmasını sağlamıştı. Zihnimde onun babam olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Portrenin altındaki ismi okurken boğazımın düğümlendiğini hissettim: Dük Moloch.

Orion, Moloch'un hemen dışarıda yakıldığını düşünüyordu. Onunla bir kez olsun görüşebilmiş olmayı dileyerek parmaklarımı altın çerçeveye kazınmış ismin üzerinde gezdirdim.

Adına dokunurken aklım geçen hafta burada bulduğum şiire gitmişti:

*Gecenin Kâbusu
Kızları korkuttu
Ama kraliçe onu çok sevdi.
O, tahtını kaybetti
Ama tohumlar ekildi
Adele'in bahçesine.*

Bu Orion'la mı ilgiliydi?

O şiiri her kim yazdıysa bilinçli olarak gerçek anlamını gizlemişti. Bu şiir, şu anda birdenbire neden aklıma gelmişti? Başımı kaldırıp babama dikkatlice baktım. Kelimeler zihnimden tekrar ederken aklımda bir düşünce filizlenmeye başladı.

Bu, erkek bir Lilu'yla, Gecenin Kâbusu yani *incubus*larla ilgili bir şiirdi. Tabii ki babam da onlardan biriydi.

Gözlerim alev rengi saçlarında gezindi ve ateş büyümünü ondan alıp almadığımı merak ettim.

O, tahtını kaybetti...

Babam kadim günlerdeki çılgın kral Azriel'in gayrimeşru oğluymuş. Tahtın vârisi olabilirmiş ama Nergal'a kaptırmış.

Tohumlar ekildi Adele'in bahçesine...

Adele, Kral Cambriel'in annesi, Nergal'ın karısıymış. Peki ya tohumlar? Tamam, yeni keşfettiğim babamın menisi hakkında düşünmek *istemiyordum* ama tohumlardan kasıt o olsa gerek diye tahmin ediyordum.

Kral Cambriel'in soğuk güzelliğini, uzun sarı saçlarını, çıkık elmacık kemiklerini düşünerek ürperdim.

Babaminkiler gibi çıkık elmacık kemiklerini...

Bizimkiler gibi koyu renkli gözlerini... Buradaki Dük Moloch'u alıp saçını sarı yaparsanız...

Evet, Kral Cambriel'e çok benzerdi.

Babam Cambriel'in annesini mi hamile bırakmıştı?

Odada volta atmaya başladım, eski parkeler ayaklarımın altında çıtırdıyordu.

Bütün bunlar doğruysa o zaman Kral Cambriel gerçek vâris değildi. O benim üvey kardeşimdi. Dudaklarım büzüldü. Beni pis pis süzerken bunu fark etmiş miydi?

O da benimki gibi nadir bir ateş büyüüne sahipti; Moloch'u ateşe vermiş, sırrını bildiği için annemi yakarak öldürmüş olabilirdi.

Sertçe yutkundum, kalp atışlarım hızlandı. Orion'ın da ateş büyüü vardı. *Lütfen bana onun da akrabam olmadığını söyleyin.*

Derin bir nefes aldım. Arkama dönerek ellerimi nemli eşofmanımın cebine iyice sokarak tekrar volta atmaya başladım.

Orion'da Lucifer'in sembolü vardı. Cambriel'in aksine hüküm sürmek onun kaderinde vardı ve sadece öyle biri kralı öldürebilirdi.

Eski pencerelerin çatlaklarından rüzgâr uğuldarken olduğum yerde döndüm. Yapbozun parçaları kafamda birleşmeye başlıyordu.

Orion benim Cambriel'in büyülu koruma kalkanını, onu hayatta tutan şeyi öğrenmemi istemişti. Ama gerçek kralların öyle bir şeye ihtiyacı olmazdı. Gerçek, kaderinde hüküm sürmek olan bir kral sadece bir vâris tarafından öldürülebilirdi.

Orion'ın planı da buydu, değil mi? Cambriel'e şantaj yaptığını söylemişti. Nedenini şimdi anlamıştım. Orion kralın aslında kral olmadığını biliyordu.

Kendisinde Lucifer sembolü olduğunu da biliyordu.

Kralı neyin hayatta tuttuğunu çözer çözmez onu öldürüp tahta kendisi geçecekti.

Volta atarken kollarımı kavuşturdum ve şiirin geri kalanını hatırlamaya çalıştım. Telefonumda bir fotoğrafı vardı ama hâlâ şarjım olmadığından gözlerimi kapatarak kelimeleri zihnimde canlandırmaya çalıştım:

*Şarlatan bir kral,
Altın bir yüzük
Kalbini canlı tutmak için.
Yüzüğü al,
Kralı devir,
Şehir şahlanacak.*

Gözlerim birden açıldı. Çok barizdi değil mi? Altın bir yüzük.

Kelimeleri kafamda tekrar tekrar evirip çevirerek annemle babamın bana kralı öldürmenin gizli yolunu verdiklerinden emin oldum.

Kral yüzüklerini çıkarırsa öldürülebilirdi.

Dudağımı ısırarak annemle babam bu yüzden mi öldüler diye düşündüm.

Onlar Cambriel'in sonunu nasıl getireceklerini biliyorlardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Yeşil odadan çıkıp annemin portresinin olduğu odaya gittim. Ay ışığı uzun pencerelerden içeri süzülüyor, her şeyi hayaletlere özgü gümüşü bir renge boyuyordu. Üstümde hâlâ nemli, kan lekeli kıyafetler vardı. Annemin yatağının bir tarafındaki kocaman gardıroba giderek kapılarını açıp elbiselerine baktım. Biraz yıpranmışlardı ama zaman onları çoğunlukla korumuştur; kabarık kollu ipek elbiselerin bazılarının şık dantelleri, bazılarınınsa fırfırlı yakaları vardı. Hiçbiri rahat görünmüyordu. Gözlerim uzun kolları ve yuvarlak yakası olan kısa beyaz bir elbiseye kaydırıldı. Etek uçlarında minik işlemler olan bir kombinezon ya da bir tür iç çamaşırı olmalıydı.

Her halükârda onu annemden ödünç alacaktım. Islak kıyafetlerimi çıkardım, üşümüş ve çıplak hâlde ayakta durarak beyaz elbiseyi giydim. Annemi bunun içinde hayal etmeye çalışarak sade elbiseyi baştan aşağı süzdüm. Bir anlığına onun çiçeksi kokusunu alabildiğimi hissettim.

Boğazım düğümlendiğinde sertçe yutkundum. Gardırobu kapatarak dönüp odaya baktım. Belki de daha iyi bir plan yapana kadar burada kalabilirdim. Orion'ın beni arayabileceği Mortana'nın eski evinden kaçınacaktım.

Merakla etrafıma bakındım, koyu renk ahşaplara ve zamanın soldurduğu boyalı duvarlara göz gezdirdim. Burası bir anıt mezar kadar sakindi. Osborne'da kaçtığım kaostan çok farklıydı.

Tekrar koridora çıkıp bakır ayaklı küveti ve yaldızlı çatlak mozaik zemini olan banyoya girdim.

Burada annemin tatlı, kadifemsi yasemin kokusunu bütünüyle alabiliyordum. Kaybının sızısını göğsümde hissettim. Bu yerde varlığı öylesine baskındı ki bir odadan diğerine gidişini neredeyse gözümde canlandırabiliyordum.

Annem bir şeyler saklardı.

Önemli şeyleri, parasını, elmas yüzüğünü, çek defterini. Mutfakta değerli şeyleri koyduğu gizli tabanlı bir çekmecesine vardı.

Duvardaki şamdanlı mumun yanına gidip ateş büyümü çağırdım ama ortaya çıkmasını sağlayamadım. Ellerime bakarak dudağımı ısırđım ve alevleri hayal etmeye çalıştım. Büyümü nasıl ortaya çıkaracağımı merak ettim.

Zorla ateş çıkarmaya çalışarak dişlerimi gıcırdattım.

Geçen sefer nasıl olmuştu? Çaresizliğimi hayal ettim.

Göğsüm ısındı ve sıcaklık kolumdan aşağı inerek parmak uçlarıma uzandı. Heyecan vericiydi ama sadece minicik bir kıvılcımdı, parmak ucumda kibrit çakmışım gibi. Mumlardan birini yaktığımda parmak ucumdaki alev söndü.

Sıcak turuncu bir ışık odaya yayılarak bana kendimi evimde gibi hissettirdi.

Annem burada önemli bir şeyi nereye saklardı?

Pencerenin altında bir masa vardı, şiiri bulduğum masa. Masaya gidip çekmeceyi açtım. Kalbim küt küt atarken parmaklarımı çekmecenin tabanında gezdirdim, sonra tırnaklarımı kenarına soktum. Gizli çekmece tabanını çektiğimde altında tek bir kâğıt parçası buldum.

Sayfaya tekrar tekrar bir beyan cümlesi yazılmıştı.

Çok yaşa Kral Nergal.

Kâğıdı oradan aldım.

Ama biri *bunu*, eski krala yönelik basit bir sadakat beyanını neden gizlerdi ki?

Duyduğum hayal kırıklığıyla kalbim sıkıştı. Parmaklarımı el yazısının üstünde gezdirdim. Annemin zarif kıvrımlı el yazısı değil, daha küt, erkeksi bir yazıydı. Bu, babamın el yazısı mıydı? Dük Moloch'un... Tıpkı bana benzeyen tuhaf ve tanıdık olmayan o adamın.

Bay Esposito bazen, "Ailen yoksa hayatın yoktur," derdi ki ikimizin de ailesi olmadığı göz önünde bulundurulursa bu biraz sinir bozucuydu.

Babama ait bir şey istiyordum. Elimde başka bir şey olmadığı için notu katlayıp sütyenimin içine tıktırdım.

Tekrar masaya dönüp başka bir çekmeceyi açtım. Bana doğru yanmış sedir ağacı kokusu, sıcak ve kuru bir esinti geldi.

Ah, *kahretsin!* O gelmişti.

Kavurucu büyüünün karıncalanarak omurgamdan yukarı çıkışını hissettiğimde şoktan âdeta kemiklerim titredi.

Birden arkama dönünce Kaos Lordu'nu kapının girişinde dururken gördüm.

Lucifer sembolü taşıyan, güzel ezeli düşmanımı. Belki de o lanet olası mumu yakmamalıydım.

Kehribar rengi mum onun bronz teninde dans ediyor, elmacık kemiklerini belirginleştiriyordu. Avını yakalamak üzereymiş gibi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bakışlarını üzerime dikerek beni olduğum yere âdeta mühürledi.

Erkeksi güzelliği karşısında şoktan nefesim kesildi. Gümüş rengi bir tutam saçı açık renkli gözlerinin önüne düşmüştü, bu görüntü karşısında kalbim sıkıştı. Neden böylesine güzeldi? Ne yazık ki bu, düşmanım olduğu gerçeğini bana unutturan bir detaydı.

Bir adım yaklaşarak, "Mortana," dedi. Ses tonundaki saf nefret damarlarımdaki kanı dondurdu. "Seni bir daha asla görmemeyi ummuştum. Ölmeni istediğimi bildiğin hâlde neden buraya geri döndün ki?"

Kollarımı kavuşturdum. "Seni Mortana olmadığımı ikna etmek için ne yapabilirim?"

Kafasını yavaşça iki yana salladı. "Bu kez işe yaramayacak. İblis sembolünü gördüm."

Geriye doğru bir adım atarak duvara yaslandım. "Evin önünde falan mı bekliyordun?"

Ay ışığı kocaman bedenine ve kaslı göğsüne yapışmış siyah tişörtüne vuruyordu. Gözlerim sıırım gibi kaslı kollarında, darağacı ilmiği şeklinde kıvrılan yılan dövmesinde gezindi. İnsanları korkutmak *hoşuna* gidiyordu, değil mi? Onun olayı buydu.

Dudaklarındaki alaycı gülümseme çabucak kayboldu ve gözleri hırsıyla parladı. "Evin önünde beklemiyordum. Küt küt atan bir kalp ve nefesimi kesen bir korkuyla uyandım. Bir anlığına cehennemde olup olmadığımı merak ettim, sonra beni sarsarak uykumdan uyandıran ve yoğun bir tiksinti duymama neden olan şeyin ne olduğunu anladım. Senin beni kendine çeken iğrenç varlığın... Mantığa tamamen aykırı bir şekilde Dikenler Şehri'ne geri dönen o kızın. Buradan uzak dursaydın birkaç gün daha kazanabilirdin, Mortana. Muhtemelen kaçabilirdin de. Ama kibrin sınır tanımıyor. Seni öldürmek için kutsal bir yemin ettiğimin farkındasın değil misin?"

Ona öfke dolu gözlerle baktım. Bedenim sinirden kaskatı kesilmişti. "*Benim* kibrim mi? Ama yine de burasın ve bu kadar yanıliyorken haklı olduğundan öylesine eminsin ki."

Aramızda son derece gergin bir sessizlik oldu. "Gerçekten Mortana olmadığına inanıyorsan muhtemelen hafızanı sildiğin içindir. Bir keresinde bana tam da böyle bir şeyi mümkün

kılabilecek büyüden sen bahsetmiştin. O büyüü bana teklif ettin.”

Kahretsin! Huzursuzlanmaya başladım. “Hayır. Ben çocukken yaşadığım hayatı hatırlıyorum. Annemin kucağında oturduğumu ve Leroy adında pelüş bir aslanımın olduğunu hatırlıyorum.”

“Ne kadar da tatlı. Ne yazık ki o anılar gerçek değiller.”

Dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. “Hayır. Mümkün değil.” Bütün hayatımın sahte olması fikri, üzerine bir saniyeden uzun düşünemeyeceğim kadar rahatsız ediciydi. “Bak, ben tam olarak kim olduğumu bilmiyorum ama bu evde olmamın nedeni bu. Cevaplar arıyorum. Belki de Mortana’nın ondan yüzlerce yıl küçük olan kız kardeşiyimdir.”

“Hımm...” Orion hiç kıpırdamadan durdu, bedeninden öfke dolu sıcaklık yayılıyordu. Parmağını dudaklarına bastırıp, kaşları çatıldı. “O zaman ikinizin Lucifer’den gelen aynı sembolü taşıyan, aynı ateş büyüüne sahip Işıkgetirenler olduğunuzu da düşünüyorsun sen. Birbirine tıpatıp benzeyen... İlginç bir teori. Ama kız kardeşlik böyle bir şey değil, değil mi?”

“Ben o değilim!” derken sesim yükseldi.

Beni duymazdan gelip, “Ayrıca tek yumurta ikizi olsaydınız,” diyerek konuşmaya devam etti. “Sen de dört yüz yaşında olurdun. Ama olmadığını söylüyorsun. Ve belli ki fâni bir kopyası da değilsin.” Daha da yaklaştı ve nefret yüklü büyüünün tenimde titreştiğini hissettim. “Üzgünüm, canım. Sana inanmıyorum ve ne yazık ki yeminim beni hayatını sonlandırmaya mecbur bırakıyor.”

Başım döndü. Orion’la en başa dönmüştüm. Üstelik şimdi ona işkence eden ve ailesini öldürenin kişinin ben olduğumdan oldukça emindim.

Ayrıca tamam, haklıydı. Kız kardeşler birbirine tıpatıp benzemezlerdi. Ama anılarım öylesine gerçek, öylesine belirginlerdi ki... Kâbuslar görüp annemin yatağa yatarak sırtımı

okşamasına ihtiyaç duyduğum geceler, Nina McCarthy'nin doğum gününde altımı ıslatıp eve erken gitmek zorunda kalışım, sınıfta bir tükenmez kalemin arkasını kemirişim ve ağzımda patlayışı, lise ikinci sınıfta fagot çalan Jeff adında bir çocukla berbat öpüşmemiz.

Bunlar büyüden olmazdı. Nasıl boktan bir büyü bunların olmasını sağlardı ki?

Hislerim çılgın dalgalar gibi çalkalanırken sertçe yutkundum.

Çaresizce, "Lucifer sembolü olan ikimiz varız," dedim. "Neden üç kişi olmasın? Tuhaf bir şey yaşandı, değil mi? Kaderinde hükümdarlık olan sadece bir kişi olmalı. Aksi takdirde bunun hiçbir mantığı yok."

Kaos Lordu yürüttüğüm bu mantığa hiçbir tepki vermedi ama bana bir adım daha yaklaştı.

Kötü bir his kemiklerime kadar işlediğinde sadece kendi kalp atışlarımı duyabildim. Karşımdaki bu kas duvarıyla mücadele etmek zorunda kalacaktım yoksa ölürdüm. Avcı ruhuna bürünmek zorundaydım, daha önce iblis avcılarının karşısında yaptığım gibi.

Yavaş ve sabit nefes alıp vermem dışında, bedenim tamamen hareketsizleşti. Penceredeki çatlaklardan esen rüzgâr saçlarımı dalgalandırdı. "Seni ikna etmek için söyleyecek hiçbir şeyin kalmadığını görebiliyorum."

Gözlerim kuyruğu darağacı ilmiğine dönüşen zalim yılan dövmesine kaydı. Koyu renkli, kavisli çizgileri kaslarının üzerinde kıvrılıyordu. Tepemde dikilirken gölgeler bedeninden dalgalar hâlinde yayılıyor gibiydi. Korku salmaktan tuhaf bir haz duyuyordu.

Mırıldanır gibi, "Neden itiraf etmiyorsun?" diye sordu. "İçindeki her şeyi dök ortaya, Mortana."

Kalbim öylesine şiddetli çarpıyordu ki duvarları titreştiriyormuş gibi hissettim. Orion'ın yoğun bakışları içime işliyordu,

yüz hatlarımın her bir kıvrımını ezberlemeye çalışıyormuş gibiydi.

“Bak, bak, bak!” derken sesi ipeksiydi. “Bunu gözlerinde görüyorum. Sen bile ikna olmamışsın. İçlerindeki şüpheyi okuyabiliyorum. Kötü olup olmadığını merak ediyorsun. Mortana olup olmadığını merak ediyorsun ama bir türlü hatırlayamıyorsun.”

Parmaklarımı sıkarak yumruk yaptım. “Biliyor musun? Gerçekten sinirimi bozmaya başlıyorsun. Hep haklı olduğuna öyle eminsin ki...”

Ağır bir adım atarak daha da yaklaştı. Alçak sesle, “Ama en çok neden hoşlandığımı biliyor musun?” diye mırıldandı.

“Dur tahmin edeyim,” diye sertçe karşılık verdim. “Kendinden mi? Seksi kitaplar okumaktan ya da yılan dövmeleri olan büyük, korkunç bir *incubus* olmaktan?”

Ben bir sonraki cümlemi bitiremeden beni boğazımdan tuttu ve bedenimi döndürerek sırtımı duvara yasladı. Nasıl olduysa bütün bunları beni incitmeden yapmıştı. Parmakları boğazıma dolanmıştı ama sıkılmıyordu.

Dizini bacaklarımın arasına sokarak beni olduğum yere sabitledi. Bedeni arkamdaki duvar kadar ağır ve sertti.

“Yılan dövmeleri...” deyip alçak sesli bir kahkaha attı ama gözlerinde hiçbir eğlence belirtisi görmedim. “Ah, sevimli Mortana. Elini kolunu bağlamak bir zamanlar olduğundan daha kolay. Neredeyse dokunsam kırılacaksın. Narin, yavaş ve zayıf. O mücadele ruhunu kaybetmişsin. Ama görünüşe göre geçmişten bir şey hatırlıyorsun. Hadi o yılan dövmesini neden yaptırdığımı konuşalım, olur mu?”

Ne saçmalıyordu bu? *Neyi* hatırlıyordum?

Bileğini çekiştirerek elini boğazımdan uzaklaştırmaya çalıştım. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Dövmeyi gözlerimle görebildiğim için ondan bahsettim. Korku salmak hoşuna gidiyor, değil mi? Koca, korkunç iblis çocuk seni.”

Dizi uyluklarımın arasında yukarıya doğru kaydı ve boğazımdaki başparmağını nabzımın üstünde bedenimin tuhaf ve yasak bir hisle ürpermesine neden olan ağır, şehvetli bir hareketle gezdirdi. Neler oluyordu?

Açık renkli gözleri hafif aralıktı ve beni baştan aşağı süzerken transa geçmiş gibi duruyordu.

Dudaklarını kulağıma indirerek, "İtiraf et, canım. Her şeyi dök ortaya. Hafızanı kaybetmiş numarası yapıyordun, değil mi? Aslında her şeyi hatırlıyorsun? Yılanları hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. Yüzümü incelemek için geriye çekilerek dikkatlice ifademi yorumlamaya çalıştı. Kopkoyu ateşli gözlerinde âdeta kıvılcımlar çaktı.

Gözlerinin içine bakarak, "Hayır," dedim.

Okşayarak elini yavaşça boğazımdan göğsüme indirdi. Bedeninden sıcaklık yayılıyor, tenimi ısıtıyordu. Yüzü yüzüme yakındı, nefesi dudaklarıma belli belirsiz dokunuyordu. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

Parmak uçlarından uzun gümüş tırnaklar çıktığında kalbim tekledi. Tırnaklarının uçları çoktan küçük beyaz elbisenin ince kumaşını deliyordu. Bütün kasları gerilmişti.

Bütün gücünü kendini beni öldürmekten alıkoymak için mi yoksa öldürmesi gerektiğine ikna etmek için mi kullandığını anlayamadım.

Kahretsin! Ufuktaki ölüm tehdidi duyularımı keskinleştirmişti.

Üstelik ben artık sadece fâni Rowan değildim. Mortana da değildim, lanet bir *succubustum*. Artık gücüm vardı.

Uzanıp yanağına dokundum. "Orion," diye mırıldandım. "Neden benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun?"

Yüz hatları neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde yumuşadı. Gözleri bir anda simsiyah oldu ve dudakları aralandı. Tırnakları geri çekilmeye başlasa da dizi kıpırdamadan uyluklarımın arasında kaldı.

Başparmağımı alt dudağında gezdirdim. Keskin nefes alışını benim için yeni bir şeydi, kaslarımın gerilmesine ve uyluklarımın dizinin iki tarafında kasılmasına neden oldu. Gece kararı gözleri bedenimde gezindi ve göğüslerimde durakladı. Çıplakken nasıl görüldüğümü hatırladığına emindim ve bir an için önünde çıplı çıplakmışım gibi hissettim. Kalçalamı hafifçe öne doğru kaydardım.

Etrafımızdaki hava nemli, şehvetli bir hâl aldı ve kafamı geriye doğru duvara yasladım.

Orion büyülenmiş bir hâlde boğazımı tutmak için elini tekrar yukarı kaydırды ama bu kez daha nazik bir şekilde avucuyla çenemin hemen altını kavradı. Şimdi dokunuşu son derece saygılıydı. Başparmağı benim ona yaptığım gibi dudaklarımda gezindi ve parmağını ağızma alarak biraz emdim. Yine ani bir nefes aldı.

Gözlerindeki o buz gibi ifade kaybolmuş, yerini kavurucu bir sahiplenme arzusuna bırakmıştı.

Şu an tam da harekete geçme zamanıydı.

Alnımı burnuna indirdiğimde beni tutan elini gevşeterek geriye doğru sendeledi. Topuğumu sertçe diz kapağına indirerek biraz zaman kazandım.

Kaç Rowan. En iyi yaptığın şey bu.

Tam kapıya ulaştığımda güçlü kollarının bana dolandığını hissettim; bir eli boğazımdaydı, diğer eli de kollarımı yanlarıma sımsıkı sabitliyordu. *Kahretsin.*

Tırnakları gitmişti ama demir gibi bedeni beni mengene gibi sıkıca tutuyordu. İçimi yoğun bir korku kapladı. Ne söyleysem az önce onda bir şeyi harekete geçirmişti, ya dövmeyle ya da yılanlarla ilgili olan. Her neyse belli ki asla söylenmemesi gereken bir şeydi.

Alçak sesle, "Güçlü olabilirsin, Mortana," dedi. "Ama bence bir iblis gibi savaşmayı unutmuşsun. Ayrıca sorunun gerçek olması ihtimaline karşın, senden artık nefret ediyor

muyum bilmiyorum. Sana karşı herhangi bir şey hissettiğimi sanmıyorum. Artık saygı duymadığın birinden nefret etmek de zor oluyor.”

Sözcükleri beni bir anlığına öylesine derinden yaraladı ki neredeyse nefes alamadım. Aramızdaki her şeyin yolunda gitmesini ne kadar da çok istediğimi o ana kadar fark etmemiştim. Çünkü acı gerçek şuydu ki geriye neredeyse hiç kimsem kalmamıştı.

“Öyle mi?” Sesim sakın çıksın diye çabaladım.

“Bu yeni hâlin zahmetli bir rahatsızlıktan başka bir şey değil. Nevrotiksin, körelmişsin ve her konuda beceriksizsin.”

Öfkem patlak verdi. Topuğumu baldırına bir kez, sonra ikinci kez sertçe indirdim. Ama bu kez üzerinde hiçbir etkim olmadı. Ayağımı taş bir duvara indiriyormuşum gibi hissettim.

Kahretsin. Bu hareket kişisel savunma derslerimde bitirici hamleydi.

Bir iblis olarak güçlü olabilirdim ama Orion bir doğa harikası, taştan ve öfkeden yoğurulmuş bir iblis tanrısıydı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Elinden kurtulamaya çalışarak bedenimi hareket ettirdim ama kolu vücudumu sadece daha da sıkı kavradı.

Yanağını yanağıma yaslayarak, “Mortana,” diye fısıldadı. “Senden nefret etmemin nedeni sadece yemin ya da ailemi öldürdüğün gerçeği değil, sadist olduğun için de değil; hayır, sen aynı zamanda taht için benim rakibimsin. Işıkgetiren sembolü olan diğer iblissin. Aynısından bende de olduğunu hep biliyordun zaten, değil mi? Zindanlarda bana işkence etmekten keyif almanın nedeni de tam olarak buydu.”

Beni sımsıkı tutarken elinden kurtulmak çabalayıp durdum ama hiçbir yere kaçamadım.

“Kral Nergal’ı öldüren sendin, değil mi?” dedim. “Bunu sadece bir vâris yapabilir. Ben yapmadığıma göre sensin. Cam-briel’e de böyle şantaj yaptın.”

"Güzel özet." Derin ve ağır sesi kendini bir gram bile zorlamadığını gösteriyordu. "Cambriel'i hayatta tutan şeyin ne olduğunu öğrendiğimde herkes tahtta benim oturmam, kral olmam gerektiğini anlayacak."

Onu konuşturmaya devam edebilirim hayatta kalmanın bir yolunu bulabilirdim belki.

Kafamı yana çevirdiğimde yanağım yanağına değdi. "İyi de senin kaderinde hükümdarlık yapmak var mı? Yoksa bu benim mi kaderim? Bunu sen de merak ediyor olmalısın çünkü iki kişiyiz."

Bedeni gittikçe daha da ısınıyordu. "Sen benden önce doğdun. Ben hep korkunç bir felaketin telafisi olduğumu farz etmişimdir."

Birisi kendi hayal dünyasında yaşadığında ya da psikozlu olduğunda onunla doğrudan tartışamazdınız. Sadece sizin onu anlamadığınızı düşünürdü. Onların inanç sistemlerinin dışına çıkmadan çaba sarf etmeliydiniz. "Tamam, önce ben doğdum." Arkaya uzanarak elimi siyah tişörtünün altına sokup kemerinin hemen üstündeki kaslarını okşadım. İç geçirışinden yaptığımın işe yaradığını düşündüm. "Mesele şu ki Orion, ben seni Osborne'daki o barda gördüğümde bir şey için yanıp tutuşuyordun." Kalçalarımı bedeninde hafifçe hareket ettirdim ve nefes alışını duydum. "Kralı nasıl öldüreceğini öğrenmek istiyordun çünkü şehrin seni hükümdar olarak kabul etmesinin tek yolu buydu. Meraktan soruyorum, daha önce onu öldürmeyi hiç denedin mi?"

"Tekrar canlanıyor," derken sesi çatallı ve kesik kesik çıktı. "Koruma altında olduğunu oradan biliyorum."

Kalçamı tekrar salladım. "Artık onun nasıl öldürüleceğini biliyorum. Beni öldürürsen onu yolundan nasıl çekeceğini asla bilemeyeceksin. Dikenler Şehri'ni gerçek kral olduğuna asla ikna edemeyeceksin. Hakkı olsa da olmasa da taç ona takıldı ve o ölmediği sürece tacı geri alamazsın. Cambriel hayatta

olduğu sürece kimse seni kral olarak kabul etmeyecek. Kimse asıl vârisin sen olduğunu bilmiyor. Bana ihtiyacın var.”

Arkamdaki kas kütesinden alçak sesli, neşeli bir kahkaha yükseldi. “Ah, birdenbire onun zayıf noktasını öğrendin, öyle mi? Sana neden inanayım ki?”

Parmak uçlarımı tişörtünün altında gezdirdim. Nefeslerim sığıdı, kalbim küt küt atıyordu. Büyüsü etrafımda kıvrılarak tenimi okşadı. “Ben de bir kan yemini edeceğim. Yaşamama izin verirsen sana kralın nasıl öldürüleceğini söyleyeceğim. Onu öldürdüğünde Dikenler Şehri’ndeki herkes senin gerçek ve meşru vâris olduğunu öğrenecek. İkimiz de kazanacağız.”

Parmak uçlarından birini boynumdaki nabızda gezdirerek cezbedici bir sesle, “Bir şeyi unutuyorsun,” dedi. Bu tuhaf bir şekilde ürpermeme neden oldu ama korkudan değil. “Bir kere, ben senin kendi isteğinle tahttan vazgeçeceğine inanmıyorum. Ayrıca ortada bir yemin var. Sözümü tutmazsam öleceğim,” dedi.

ALTINCI BÖLÜM

ROWAN

“**R**uhunun derinliklerinde sana benim o olmayabileceğimi söyleyen ufacık bir şüphe kırıntısı olduğunu biliyorum,” dedim.

Ardından gelen sessizlik ever, tam üstüne bastın diyordu. Belki de henüz ölmemiş olmamın tek nedeni buydu.

Orion, “Sende onda olan öldürme içgüdüğü kesinlikle yok,” dedi sonunda. “Mesele şu ki canım, ben onun bütün ailesini öldüreceğime dair ufacık bir söz verdim. Senin onunla kan bağı olduğunu biliyorum. Yani ne kadar dil döksen de seni öldürmeye mecburum. Burada böyle durup sana dokunurken kalbimin sıkıştığını hissedebiliyorum. Yaşamana izin verdiğim her an ölüme daha da yaklaştığımı hissediyorum.”

İçimdeki çaresizlik hissi âdeta dışarı taşıyordu. “Yemini bozmanın bir yolu olmalı.”

Aramızda yine uzun bir sessizlik oldu.

“Bir yolu *var*,” dedim ve parmaklarımla bedenini sıkıca kavradım. “Olduğunu biliyorum. Yemini boz, sonra sana bilmen gereken şeyi söyleyeyim.”

“En kolay yolu hayatını sonlandırmak olurdu.” Gözleri yoğun bir hırsıyla alev alev yanıyordu.

Ama asıl soru şuydu: Beni öldürmekte bu kadar kararlıysa bunu neden çoktan yapmamıştı?

“Kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Beni öldürmek *istemiyorsun*.” Korkuyla umut içimde birbirine karıştı. “Bir şey seni durduruyor. Neden gerçeği kendine itiraf etmekle başlamıyorsun? Bir parçan benden gerçekten hoşlanıyor.”

Ellerini indirerek beni serbest bıraktı. “Her bir parçam senin eskiden olduğun şeyden nefret ediyor. Ama evet, sen artık eskisi gibi görünmüyorsun.”

Yüzümü ona dönerken nefesimi toplamaya çalıştım. “İhtiyacın olan bilgi elimde. Ben ölürsem Cambriel’in nesiller boyunca tahtta oturabileceğini kabullenmiş olursun. Beni öldürürsen ihtiyacın olan bilgiye sahip tek kişiyi öldürmüş olursun. Annemle babamın öldürülmesinin bir nedeni vardı ve o neden de Cambriel’in nasıl öldürüleceğini bilmeleriydi.”

Etrafındaki hava mürekkep gibi gölgelerle lekелendi ve tenimi sıcak bir esinti okşadı. İddiam biraz uyduruktu. Gerçekten işe yarayacak mıydı?

Başını yana eğdi. “Neden önce bana kralın nasıl öldürüleceğini söylemiyorsun? Sonra kutsal yeminin nasıl bozulacağını çözeriz.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Sana, beni son on dakikadır öldürmekle tehdit eden birine güveneceğimi düşündüren ne?”

Gözleri karardı, ellerini ceplerine soktu. Beden dili rahatlamış ve sakin görünüyordu ama o gece karası bakışlarda gerçek bir duygu yoğunluğu vardı. “Avucunu kesip kan yemini etmene ihtiyacım var.”

Aşağıya, elime baktım. “Tam olarak neye yemin edeceğim?”

“İki şeye,” dedi. “Birincisi, Cambriel’in nasıl öldürüleceğini gerçekten bildiğine dair yemin etmeni istiyorum. Yalan söylüyorsan öleceksin. İkincisi, ben yemini bozar bozmaz bana

o sırrı söyleyeceğine yemin edeceksin. Ya bu şartları kabul edersin ya da bedelini hayatınla ödersin.”

Derin bir nefes aldım. “Sana kralın nasıl öldürüleceğini söyleyeceğime dair yemin edemem çünkü hayatta hiçbir şey kesin değildir,” dedim. “Sana çok güçlü, gerçek olduğuna inandığım bir teorim olduğuna ve *sen* yeminini bozduktan sonra onu seninle paylaşacağıma dair *yemin edebilirim.*”

“Güzel. Avucunu kes.”

Vay canına! Bunu gerçekten de yapacaktı. Belki içten içte, belirli bir nedenden dolayı beni öldürmek istemiyordu. Elimi uzattım. “Bıçağın var mı?”

Alnı kırıştı ve tırnakları birden dışarı çıktı. “Sen de kendininkini kullan işte.” Uzun gümüş rengi tırnağını avucuna sürttü ve kıpkırmızı kan yere damladı.

Ben de içimden pençelerimin ortaya çıkmasını isteyerek ellerime baktım. Parmak uçlarımda parladıklarını hayal etmeye çalıştım.

Beceriksizce denediğim kısacık bir ânın ardından kafamı kaldırıp Orion’la göz göze geldim. “Tırnakları nasıl çıkarıyorum?”

Bana doğru bir adım yaklaşarak tepeme dikildi. “Sen gerçekten de hiçbir şey hatırlamıyorsun.”

“İblis olmakla ilgili gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorum,” deyip başımı iki yana salladım. “Tırnaklarım ve ateş gücüm kısa bir süre önce ortaya çıktı ama kendiliğinden oldu sayılır.”

“Hayatın tehlike altında mıydı?”

O akşamın erken saatlerine dair rahatsız edici anılar zihnimde canlandı. Etrafım düşmanlarla sarılıyken çöp teneke-lerinin yanında kan kaybettiğimi hatırladım. “Ah, evet. Bir grup fâni beni öldürmeye çalışıyordu.”

Dudağının kenarı seğirdi. “Hayatlarına son verdin mi?”
“Birinin.”

“Hayatın tehlikedeysen ilkel yanınla kestirmeden bağlantı kurarsın. İblis olarak sen kısmen bir canavarsın. Avıyla karşılaştığında da bir katil. İlkel yanınla nasıl bağlantı kuracağını hatırlaman gerek, derinlere gömdüğün saf, hayvansal yanınla,” dedi.

Bilinçaltı.

Hayvansal yanıma erişebilmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Milletvekilinin garaj yolunda yanarak ölüşünü, çığlıklarını düşündüm. Burnuma yanık kokusu geldiğinde kusmak istedim.

Gözlerim tekrar açıldı. “İşe yaramıyor.”

“Tekrar dene, Mortana.”

Gözlerimi kısıtım. “Rowan. Benim adım Rowan.”

Hafifçe gülümsedi. “Tekrar dene. Hayatına son vermediğim sürece kanın tırnaklarıma bulaşsın istemiyorum.”

Derin bir nefes alarak gözlerimi bir kez daha kapatıp saldırgan yanıma ortaya çıkamaya çalıştım. Alevler zihnimin karanlık kısımlarında dans ederken çığlıklar sessizliği delip geçti.

Uzun, ağır bir nefes verdim. Alçak bir sesle, “Ben bir bıçak alacağım,” dedim. “Senin akıl oyunlarından bıkmaya başladım.”

Ama ben Orion’dan uzaklaşmak için bir adım atamadan o beni döndürüp duvara yaslayarak güçlü bedenini benimkine bastırdı. Gücüyle yarışmama imkân yoktu, zaten o da bunu bilmem için böyle yapıyordu.

Güçlkle nefes alırken, “Biliyor musun, Orion?” diye sordum. “Sanırım şu anda senden eskisinden daha çok nefret ediyorum.”

Cevap vermek yerine başını eğip keskin köpek dişlerini saf ve ilkel bir üstünlük gösterisiyle boğazıma bastırarak beni oraya hapsedti, serbest kalmaya çalışsam da bırakmadı.

“Kocaman bir oğlansın. Sözlerini kullan!” diye bağırdım. “Lanet ol...”

Dişleri tenime batıp kanatınca şoktan lafım yarıda kaldı. Verdiği acı bir an için düşünmeme engel olarak konuşma yetimi elimden aldı. Sinirlenerek dirseğimi var gücümle kaburgalarına indirdim. Öfke bedenimi yaktı, sinir uçlarıma kadar ulaşarak endişelerimi kül etti.

Beni kavrayan elleri gevşedi, gözleri mürekkep kadar siyahtı. “Dönüşürken sözcüklerinle düşünmezsın,” dedi.

Aşağıya bakıp ay ışığında parlayan tırnaklarımı, iblis sembolümün parlayan altın rengi ışıltısını görünce memnun oldum.

Nefesimi tutarak tırnaklarımdan birini avucuma sürttüm. Kan soluk tenimde bir leke gibi belirerek yere damladı.

Orion kanayan elimi alıp gözlerimin içine baktı. “Güzel, şimdi dediklerimi tekrar et. Ölümün acısı üzerine yemin ederim ki Kral Cambriel’in nasıl öldürüleceğine dair güçlü bir teorim olduğuna inanıyorum.”

Dediklerini kelimesi kelimesine tekrar ederek söz verdiğim gibi kralın zayıf noktasını açıklayacağımı belirttim. Yeminin büyüünün omurgamdan yukarıya doğru karıncalanarak çıkışını hissettim ve yemin tamamlandığında kanayan avucumu Orion’inkine bastırdım. Elimini sertçe kavrayarak sımsıkı tuttu. Kanlarımız birbirine karışırken zihnimde bir görüntü canlanmaya başladı.

Artık annemle babamın evinde değil, beş iri yılanın olduğu bir zindandaydım...

Korkudan nefesim kesildi.

Görüntü değişti ve bir beden tepemdeki darağacında sessizce asılı duruyordu, gölgesi bir çukurun üzerinde ileri geri sallanıyordu. Kadının boynu eğri duruyordu, kırılmıştı ve gözlerinin hâlâ açık olduğunu görebiliyordum, yalvaran mavi gözlerinin... Hâlâ yaşıyordu. Dehşetten boğulur gibi oldum, ruhum iki parçaya bölünüyormuş gibi geliyordu.

Can havliyle kesik nefesler alarak elimi Orion'ın elinden çektim. Titriyordum. Ona öylece bakarak, "Bu da neyin nesi?" diye fısıldadım.

Artık zindanda değil tekrar malikânedeydim. Ağır, titrek bir nefes verdim.

Orion alnını kırıştıtarak bana baktı. "Ne oldu?"

O korkunç görüntüyü aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Yılanlardan korkmazdım ama o yılanlar ödümü koparıyordu.

Orion'ın gözleri ışıldadı. "Önümüzdeki birkaç gün benim-sin. Yemin beni öldürmeden önce elimde yalnızca bu kadar zaman var."

"Muhtemelen bilmen gereken bir şey var. Osborne Em-niyeti'nin tamamı beni arıyor, beni krala şikâyet edebilirler. Birini öldürdüğümde fânilerle iblisler arasındaki anlaşmayı bozmuş oldum."

"Kral muhtemelen onu da hasır altı etmenin bir yolunu bulacaktır. Öyle yapmazsa da iş oraya gelince ne yapacağımızı düşünüyoruz. Yarın, Ölen Tanrıyı bulmak için buradan ayrılacağız."

"Pardon ne?"

Tek kaşını kaldırdı. "Cehenneme gideceğiz."

Ona öylece bakakaldım. "Cehenneme."

"Biz gidene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım. Gözümü ayırdığım an kaçacağını biliyorum, bu nedenle senden sırrı öğrenene dek her günün her ânı yanımda olacaksın. Ben o sırrı öğrenir öğrenmez de Dikenler Şehri'ni ilelebet terk edeceksin. Krallığımda bulunman artık yasak olacak."

Ona öfkeli gözlerle baktım. *Görüşürüz pislik.*

Belki de artık hayatımı bir bodrum katında *ramen* yiye-rek geçirmek istemiyordum. Fâni dünyada aranan bir kadın olduğumdan bahsetmiyordum bile. Burası benim evimdi.

Avucuma bakarak iyileşmesini izledim. Tekrar Orion'ın gözlerine baktığımda sırtımı dikleştirdim.

Bir konuda haklıydı. İblis olmayı gerçekten de öğrenmem gerekiyordu. Ayrıca bana bu akşam söyledikleri öfkeyle dolup taşmama neden olmuştu.

Artık saygı duymadığın birinden nefret etmek de zor oluyor.
Ne hâlin varsa gör, Orion.

Aksi bir ses tonuyla, "Nerede uyuyacağız o zaman?" diye sordum. "Senin evinde mi benimkinde mi?"

Yüzünde soğuk, neredeyse sıkılmış gibi bir ifade vardı. "Seninkinde. Bir daha seninle birlikte görülmemeyi tercih ederim. İlk seferi yeterince utanç vericiydi."

Çığlık atmak istedim. "Bil bakalım ne oldu, Orion? Ailesi ölmüş tek kişi sen değilsin ama bunu tam bir pislik olmak için kullanan tek kişi sensin."

Kısa bir kahkaha attı ve duygusuzca, "Mesele şu ki," dedi. "Senin ne düşündüğün zerre kadar umurumda değil. Ufak kaçamağımız dışında, seni sıkıcı ve zavallı biri olarak görüyorum. Ayrıca gerçek şu ki kontrol edilemez şehvetinden içtim çünkü benim beslenme şeklim bu. Hepsi bu kadar. Hayatımdan çıkmanı istiyorum."

Şu an o kadar kızgındım ki adrenalinin etkisiyle bütün bedenim titriyordu. "O ihtiras var ya? Senin *incubus* sihrinin eseriymi. Çünkü içsel sorunları olan mutsuz bir pisliğin ilgi çekici hiçbir yanı olamaz. Ne düşündüğümü biliyor musun?" diyerek konuşmaya devam ettim. "Sen o zindandan çıkmaysaydın dünya daha iyi bir yer olurdu."

Buz gibi bir suratla yanımdan yürüyüp gitti. Sözcüklerindeki katıksız zehir göğsümün âdeta iki parçaya bölünmesine neden olmuştu. Zar zor nefes alabiliyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

ROWAN

*H*ödüğe bak sen!

Yani ben onun *incubus* şehvetini tatmin ettiğim sürece mi ilgi çekiciydim? Konuşma zahmetine girmeye gerek olmadığı ortadaydı. Bu sefil dangalak bir karşılığı hak etmiyordu.

Birlikte annemle babamın evinin batısına düşen karanlık sokaklarda yürürken öfkemi kontrol altında tutmaya çalışmak için dişlerimi sıktım.

Sonunda Mortana'nın eski evine geçtiğimizde hoş bir manzarayla karşılaştım; bize kapıyı açan fâni erkek bana neşeyle sırıttı. Saçları benimki kadar kıızıldı ve burnunun üstünde de bir dizi çil vardı.

Kapıdan geçtim, gözlerim antrenin ihtişamında gezindi. Burası eski lüks bir otel gibiydi; zemin açık mavi ve altın rengi çinilerle kaplıydı. Açık renkli pürüzsüz taştan, yüksek kemerler tepemizde uzanıyor, merdiven kıvrılarak kendi odam olduğunu öğrendiğim asma kata doğru çıkıyordu. Bakışlarımı yukarıya çevirdim, tavandaki Lilith ve bedenine dolanmış yılanın baştan çıkarıcı resmini dikkatlice inceledim.

İç geçirdim ve tekrar fâniye döndüm. “Eve dönmek çok hoş.”

Bana kocaman gülümseyerek baktı. "Leydi Mortana, geçeneceğinizden emin değildim ama kız arkadaşına sizin tanıştığımı söyleyebilmeyi umuyordum." Boğazını temizledi. "Buradaki stajıma daha yeni başladım da." Yere baktı. "Affedersiniz. Sizinle konuşmamam gerekiyor."

Staj... Başka bir deyişle iblisler onu ücretsiz çalışmaya ikna etmişlerdi. Yerimde Orion olsa muhtemelen iblislerin en büyük kötülükleri yine fânilerden öğrendiğine dikkat çekerti.

Saçlarımı Mortana'nın yapacağı gibi omzumdan geriye attım. "Sanırım benimle konuşabilirsin fâni çünkü arkamda durmaya devam eden bu takipçi sapık konuşmaya değer değil."

Gözleri bir bana bir Orion'a kaydı ve kısa, tedirgin bir kahkaha attı. "Peki şey..."

Muhtemelen kapı görevlisi olarak sapığı kovması gerektiğini idrak etmeye başlamıştı ama söz konusu sapık bir seksen beşten uzun bir kas yığınınından ve öfkeden oluşuyordu.

Mortana gibi üstünlük taslayan bir tavırla, "Kapı görevlisi," dedim. "Bu aptalı boş ver. Sabah kahve içeceğim." Omzunun arkasındaki duvarda asılı yangın tüpüne baktım. "Bunu buraya sen mi getirdin?"

Fâni arkasına, yangın tüpüne baktı. "Sadece bu güzel, eski binanın iyiliğini düşünüyorum. Şey olduğu için hani..." Beni işaret etti, muhtemelen ateş gücünden bahsediyordu. Her an bütün binayı ateşe verebilirdim.

"Peki." Tek kaşımı kaldırdım. "Yangınlardan tedirgin oluyorsun, değil mi?"

Hızlı hızlı başıyla onayladı. "Fâniler yangın yüzünden gerçekten ölebilirler. Burada yangın alarmı yok ve bina yönetmeliklere kesinlikle uygun değil." Konuşurken sesi çatladı ve tekrar yere baktı. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Leydi Mortana?"

Başımı yana eğerek onu inceledim. Takım elbisesi pahalı görünüyordu ama kıyafetlerini doğru düzgün ütölemeyi

becerememişti çünkü beyaz gömleği kırıktı. Belli ki sık giyinmeye alışkın değildi. Ben de fâniyken böyle dağınık mı görünüyordum? *Kahretsin*. Görünüyordum, değil mi?

Hem de daha birkaç gün önce.

Onu kanadımın altına almak, yaptığı işin karşılığı olan parayı aldığından, kimsenin ondan faydalanmadığından emin olmak için yoğun bir isteğe kapıldım aniden.

“Adın ne senin, fâni?”

Yanakları kızardı. “Carl.”

Orion bir adım öne çıkarak ikimize de tepeden baktı. “Hımm... ne sıkıcı bir muhabbet, hadi artık gidiyoruz.”

Kaşlarım tekrar kalktı. “*Sıkıcı* lafını kullanmayı çok seviyorsun değil mi? Yeni mi öğrendin?” Şimdi kesinlikle siniri bozulmuşa benziyordu. Artık ona karşı ne hissettiğim göz önünde bulundurulursa tabii ki sinirlerini daha çok bozmak istiyordum.

Carl a yaklaşıp arkamdaki masaya yaslandım. “Ben aslında Carl’ı tanımaya çalışıyordum. Bence arkadaş olacağız. *İlgi çekici* birisi. Bilirsin işte, bizim dünyamızda birinin berbat kişilikte olmaması bir lütuf. Hiç böyle düşündün mü?”

Orion’ın çenesindeki kas seğirdi.

Bastıra bastıra, “Ec, Carl,” dedim. “Sapıgım bu kadar aceleci davrandığı için üzgünüm. Eğlenceden gerçekten hiç anlamıyor. O bizim gibi değil. Söyle bana Carl, alarmlar ve yangın tüpleri dışında nelere ilgi duyarsın?”

Carl sertçe yutkundu. “Gerçekten ilgileniyor musunuz?”

Omuz silktim. “İster inan ister inanma. Yangın güvenliği konusu benim için de büyüleyici bir konu, yani iyi bir başlangıç yaptın. Uzun zamandır ortak yanlarımın olduğu biriyle tanışmamıştım.”

Orion’ın göğsünden yükselen homurtu öylesine alçaktı ki Carl’ın fâni kulaklarının bunu algılayabileceğini düşünmemiş-

tim. Belki de Orion sadece sabırsızdı ama kapı görevlisine ilgi gösteriyor olmamdan nefret ettiği de ortadaydı.

Carl ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Hobilerim... Tamam, taco yapmaktan hoşlanıyorum ve bir sanatçıyım, çoğunlukla kâğıt üstüne mürekkeple çizim yapıyorum. Ayrıca tarihten keyif alıyorum, cadı mahkemeleri ve böyle güzel, eski binalar gibi şeylerden."

Vay canına! Carl benim erkek versiyonum gibiydi.

"Ben de her zaman Büyük İblis Savaşı tarihine ilgi duymuşumdur..."

Orion, "Büyük Fâni Savaşı," dedi. "Düşman olan fânilerdi."

Carl'ın gözleri tedirginlikle ikimizin arasında gidip geldi. "Ama o uzun zaman önceydi. Artık barış içinde yaşamamız iyi bir şey. İblisler ve fâniler olarak birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var."

Orion ellerini ceplerine sokarak gözlerini kıstı. "Ben bundan epeyce şüphe duyuyorum, Carl."

Carl onu duymamış gibi görünüyordu çünkü şu an sadece bana bakıyordu. "Siz en son Düşessiniz. Liluların en sonuncusunuz. Soyunuza ne olduğunu okudum." Yutkununca boğazı kalkıp indi. "Sizin için çok korkunç olmalı."

Ortamın ısındığını, elektrik akımıyla titreştiğini hissedebiliyordum. Orion'ın büyüğü yüzünden miydi?

Orion rahat bir tavırla, "Bu moronla konuşmayı kesmezsen onun kaburgalarını söküp çıkarırım," dedi.

Carl'ın dikkati *şimdi* Orion'a kaymıştı. Ürkek bir iniltiyle bariz bir şekilde titreyerek masanın arkasına çekildi. Göz ucuyla bana baktı, dudaklarını sımsıkı birleştirerek kafasını iki yana salladı. Ne demek istediğini anladım. Artık ağzını açmayacaktı.

"Orion," deyip iç geçirdim. "Sen gerçekten de şehrin geri kalanının iyiliği için kilit altında tutulmalısın."

Yüz ifademi kontrol ederek elimi salladım ve Carl'a veda ettim.

Uzun, ağır bir nefes verdim ve Orion'la göz teması kurmaya devam ederek merdivenlere yöneldim. Düşündüğümünden daha kötü biriydi ki bu da onunla ilgili çok şeyi açıklığa kavuşturuyordu çünkü onunla beni kaçırıp bir zindana attığında tanışmıştık.

Kıvrılan merdivene doğru yürürken topuklarım mozaik zeminde ses çıkardı.

Bir zamanlar ikimiz de intikam istediğimiz için Orion'la benzer olduğumuzu düşünmüştüm. Ama benim öldürmek istediğim yalnızca bir kişi vardı.

Oysa Orion öyle değildi. İçimde onun bütün dünyayı yakıp küle çevirmek istediğine dair bir his vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ORION

Mortana'nın koltuğunda uzanmış, ravana bakıyordum. Battaniyem yoktu çünkü birine ondan nefret ettiğinizi ve ölmesini istediğinizi söyledikten sonra ondan kendinizi rahat ve sıcak tutacak bir battaniye isteyemezsiniz.

Yan dönerek uzun pencerelerden dışarıya baktım. Gece dışarıdaki havuzun üzerine bir örtü gibi inmişti. Pencere hafif aralıktı ve uzakta bir alaca baykuşun uğultusunu duydum. Havuzun diğer yanından gürül gürül akan Acheron Nehri geçiyordu.

En rahat gecelerde bile uyumakta güçlük çekerken bu akşam uykuya dalabilmemin imkânı yoktu.

Mortana'yı düşünmek ölümü ya da külü koklamak gibi bir şeydi.

Rowan farklıydı. İkisinin aynı kişi olduğunu *bilsem* bile öyle olduklarını düşünmek zordu. Rowan yakınımıdayken yüz-yıllardır ilk kez göğsümdeki korlar alevleniyor, yaşadığımı hissediyordum.

Dehşete kapılmış bir hâlde uyandığımda onun burada olduğunu anlamıştım. Göğsüme bir sıcaklık yayılmış, sönmüş közün tekrar alevlendiğini hissetmiştim. Rowan olmadan dünyam soğuk ve sessizdi.

Ne yazık ki onunla ilgili her şey bir yalandı. Bunun nedeni de Mortana'yla ilgili her şeyin yalan, ruhumu ezip geçmek için tasarlanmış bir aldatmaca olmasıydı.

Alnında alev alev parlayan Lucifer yıldızını gördüğümde anlamıştım. Hepsi yalandı, Mortana'nın sadist numaralarından biriydi.

Nemli rüzgâr pencere aralığından ılık çalarak esti. Ama uykularımı kaçıran bu değildi.

Ona güvenmiyordum, kan yemini olsa bile bana Cambriel'in sırrını *gerçekten* söyleyeceğine inanmiyordum. Özünde o Mortana'ydı ve Mortana her zaman bir çıkış yolu bulurdu. Yaşamasına izin vermiştim ama sadece onu öldüremeyecek kadar güçsüz olduğum için yapmıştım bunu.

Rowan'ın hareketlerini, tenime dokunuşunu aklımdan çıkarmak çok zordu.

O gerçekten kimdi?

Mortana'nın *aynısıydı*.

Yine de yeraltı tüneline beni kurşunlardan kurtarmaya çalışmıştı. Mortana bunu asla yapmazdı.

O terk edilmiş malikânede bir an için bütün bunların onun numaralarından biri olduğunu düşünmüştüm. Ne yaptığımı gözüme sokarcasına yılandan bahsettiği anda her şeyi hatırladığına emin olmuştum. Tıpkı Mortana'nın yaptığı gibi. Ayrıca orada değildiyse bunu nasıl bilebilirdi ki?

Sırtüstü dönerek tavana baktım.

Rowan düşüncelerimin her birini işgal ediyordu. Ben, artık düşünemeyecek hâle gelene kadar kafatasımın içinde yanan vahşi bir yangındı o.

Şimdi sadece onun söylediklerini duyabiliyordum. *Neden gerçeği kendine itiraf etmekle başlamıyorsun? Bir yanın benden gerçekten hoşlanıyor...*

Onun yaşamasına izin vermek öldürdüğü bütün Liluları ihanetti. Onlar teker teker ölümlerine, yer altındaki sessiz mekânlarına onun yüzünden gitmişlerdi.

Ruhunun derinliklerinde sana benim o olmayabileceğimi söyleyen ufacık bir şüphe kırıntısı olduğunu biliyorum.

Lanet olsun.

Tek yapmam gereken onun hayatına son vermekti. Onu öldürmek yerine benimle aynı evde uyumasına izin veriyordum. Ölülere ettiğim yemine rağmen onun planına uyuyordum. Ishtar Tapınağında rol yapmamız gerektiğinde onu ilk öptüğüm an düşüncelerimi yakıp küle çevirmişti. Şimdiyse aklım artık bana ait değildi. Onu takıntı hâline getirmiştım.

Onu öldürmeye elim varmasa da yapabileceğim en iyi şey aramızda her ne varsa onu bitirmekti.

Birkaç zalimce hakaretle hepsini yakıp yok etmiştim. İşte size ölülere sunulan bir adak. Belki de bu adak şu anda yaptığım, bana verdikleri görevde başarısız olma ihtimalim karşısında onları yatıştırırdı. Onlara onu öldüreceğime dair söz vermiştim. Ashur'a söz vermiştim.

Seni sıkıcı ve zavallı biri olarak görüyorum.

Kollarımı başımın üzerine doğru uzattım ve Mortana'nın üst kattaki yatakta dönüşünü dinledim. O da mı uyumakta güçlük çekiyordu?

O beyaz, hafif transparan elbise içinde belinin mükemmel kıvrımını, yürüdüğünde kalçalasının sallanışını düşünüp durdum.

Bir iblis olarak eskisinden daha farklı, daha kusursuz ve daha zarif hareket ediyordu artık.

Ah Tanrılar! Onu yatağымda çıplak istiyordum ama bu düşünceler ölülere ihanet demekti, artık bu düşüncelerden keyif almak için kendime müsaade etmeyecektim.

Yumruklarımı sıktım ve acıyla dikkatimi dağıtmak için tırnaklarımı avucuma bastırdım. Tahtı, kraliyeti düşünecektim;

can damarım olan intikam dışında hiçbir şey düşünmeyecektim. Onu ya da o kırmızı dudaklarının aletimin etrafında olmasının nasıl hissettireceğini kesinlikle düşünmeyecektim.

Gözlerimi kapattım.

Geçmişî hatırla. Neden hayatta olduğunu hatırla.

Her sabah bir zindanda uyandığımda küçücük hücremin dört duvarına bakardım. Fâniler bizi tutuklamaya gelmeden önce babam bana bir bıçak vermiş ve bana bir şeyler yontmayı öğretmişti. Küçücük bir çocuk olsam da bana minik bir cep çakısı verecek kadar güvenmişti. Dikkatliydim; ona, en değerli varlığıma çok özenli davranırdım ve onu keskin çubuklar yontmak için kullanırdım ki neredeyse tek yapabildiğim şey de buydu.

Tutuklandığımızda çakım yanımdaydı ve bu işten yırtığımı düşünmüştüm. Muhafızlar beni aradıklarında minik çakımı gözden kaçırdılar sanmıştım. Gerçeği fark etmem biraz zaman almıştı. Aslında beni ve annemi büyümüş olmadan tehdit olarak görmemişlerdi.

Annem öldürülmeden önce ona bir doğum günü hediyesi yapmıştım. Yumru şeklinde kafası ve girinti çıkıntılardan tacı olan kraliçeye benzer bir şey yontmuştum. Bir hücrede bile olsa annemin doğum gününü kutlama fikri beni çok heyecanlandırmıştı. Her gün ona doğum günün yaklaşıyor mu diye sorduğumda bana hayır derdi. Sanırım beni hediye yaparken görmüş ve bu konuda heyecana kapıldığımı anlamıştı. Doğum gününü geciktirerek bana dört gözle bekleyeceğim bir şey vermişti.

“Yakında ufaklık,” derdi. “Yakında.”

Ben hediye ona verme fırsatı bulamadan önce onu öldürdüler. Ben on iki yaşındayken de bıçağımı aldılar.

Yer altında geçen yüzyılların ardından artık gerçek adımları zar zor hatırlayabiliyordum. Ama önemli değildi. Sadece intikamı hatırlamam gerekiyordu. Bu yüzden eskiden olduğum

kişiyi mahvederek beni bir intikam yaratığına dönüştüre ruhumu tuzla buz eden o âna, o kâbusa odaklandım.

Yeni bir kişi, zindanlarda doğmuş Orion olmuştum. Kendim taşların arasındaki bir çatlaktan görünen yıldızların, annem bir keresinde bana gösterdiği yıldız kümesinin adını vermişti. Eski ben ölmüştü ve bu, bütün bunlar Mortana'nın eseriyd.

Eskiden bizden daha çok vardı. Ben o zamanlar sadece bir erkek çocuğuydum ve onların konuşmalarını dinlerdim. Balthazar, Malphas, Saleos, Azazel, Marduk... her birinin adı kalbime bir dövme gibi kazınmıştı. Ashur yanımdaki hücrede yaşıyordu ve eski Lilu şarkıları söylerdi. Hücremden göremiyordum ama onu, altın rengi boynuzları ve uzun siyah saçları olan uzun boylu, kaslı biri olarak Dikenler Şehri'nde hatırlıyordum. Altın rengi pelerinler giyerdi ve parmaklarında mücevherler ışıldardı.

Hep bir gün Liluların intikamını alacağını, karşı koymayı öğreneceğimizi söylerdi. Her birinden bahsederek ailelerimizin anılarını taze tutarak bir gün ölülerimizi onların kanıyla anarak düşmanlarımıza bunun bedelini ödeteceğimizi söylerdik. Mortana'nın kalbini sökecek ve başını kazıklara saplayacaktık. Ölülerimizin heykellerini dikecektik.

Şehri yakıp küle çevirecek alevlerden bahsederdik.

Aşağıda tanrılara değil, daha ziyade hayallerimize tapardık.

Diğerlerinin bir bir götürülüşünü ve asla geri dönmeyişlerini duyardık. Bir bir gitmiş, sesleri kesilmişti ta ki Ashur'la ben, son iki kişi kalana dek.

Zamanla Ashur'un cesaret gösterileri seyrekleşerek isyankârlığı silinip gitti.

On yıllar boyunca tamamen unutulduk. Kimse bize yemek getirmedi. Geceleri, ziyafet rüyaları bize işkence ediyordu. Rüyamızda bile asla yiyemeyeceğimiz yemeklerdi bunlar. Sonra hâlâ kurt gibi aç bir hâlde uyanır, nerede olduğumuzu hatırlardık. Açlığın sonsuza kadar süreceğini sanmıştım.

Yaşayan iskeletlere dönüşmüştük. Bağırsaklarımız içimizde çürüyordu. Hücrelerine dalabilecek gücüm olsaydı Ashur'u bile yerdim.

Ashur yavaş yavaş aklını kaçırdı.

Şarkıların sözlerini unuttu. Bazen diğer hücreden şikâyet edercesine benden kendisine adını hatırlatmamı isterdi. Karısını, çocuklarını ve intikamlarını almayı planladığı yakınlarının her birini unuttu. Muhafızlar bizim varlığımızı hatırlayıp da tekrar yemek getirmeye başladıkların bile Ashur bir daha eskisi gibi olamadı.

Ashur artık yoktu. Geriye kalan adam sadece tiz çığlıklar atan, yemeği olsa da yemeyi reddeden birine dönüşmüştü. Kral deli bir adamı hayatta tutmak için herhangi bir neden görmedi. O aşamada onun için ölüm merhamet sayılırdı.

İşte birini vicdan azabı çekmeden ancak böyle öldürürdünüz. Onları artık hayatta tutmaya değmeyecek hâle gelene kadar perişan ederdim.

Onu götürdüklerinde darağacına götürülüşünü izlemek için kafamı parmaklıkların arasından dışarı çıkardım. Ashur başka dünyadan bir hayalet gibi görünüyordu; bir deri bir kemikti, benzi atmıştı ve dişleri kaşık kadar yüzünde tuhaf derecede uzun görünüyordu.

Göz göze geldik, onu sürükleyerek götürürlerken bir anlığına çılgınlığının ardında intikamını almam için bir komut duydum. Sonra da ölümler arasında sadece başka bir isim oldu, sadece benim hatırlayacağım bir isim.

Adaleti sağlamak benim görevimdi.

Geriye sadece ben kalmıştım, yani gerçek vâris.

Ama neden hep en az hak eden kişi hayatta kalırdı? Neden Ashur ya da bana elmalar veren güzel *succubus* annem ölmüştü, neden hepsi ölmüştü de ben hâlâ buradaydım?

Nedenini biliyordum. Ben abuk ve kolay öldürmeye ynd. doğal bir beceriyle kutsanmıştım sanırım. Lilu mezarların katillerinin kanlarıyla sulayacak kişi bendim.

Dışarıdaki havuzun üzerinden bir karga sürüsü geçti.

Mortana, Rowan ya da her kimse o benden artık nefret ediyor gibiydi. *Güzel.*

Ama hâlâ kendimi onun tutsağı gibi hissediyordum; eminicik şüphe koru, karanlıktaki o kırmızı ışık kıvılcımı,  malum soru yüzünden...

O gerçekten Mortana mıydı?

DOKUZUNCU BÖLÜM

ROWAN

Orion'ın merdivenlerden çıkışını dinledim ve nabzım hızlanmaya başladı. Üstü çıplak bir hâlde asma kat merdivenlerinin tepesinde duruyordu.

“Ne işin var burada?”

Yatağa tırmanıp üzerime eğildi. “Seni düşünmeden edemedim.”

Sert, talepkâr bedeniyle beni yatağa bastırdı.

Özenle yontulmuş yüzüne katıksız nefret olmasını umduğum bir ifadesiyle baktım. O, bana her zaman söylediği gibi dünyadaki en kötü insandı. Bu kadar seksi biri aynı zamanda bu kadar kötü çıktığında iyi niyetli bir tanrıya inanmak imkânsızdı. Geriye onu yaratan iblis tanrılara inanmak kalıyordu.

Gözlerim seksi dudaklarına kayınca yanaklarım kızardı. Alçak sesli, neşeli bir kahkaha attı, tenimi ısıtan muzip bir hırıltıydı. Şu an dünyada bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi geliyordu ve onun bütün dikkati üzerimdeydi. Şu an beni hiç de sıkıcı buluyor gibi görünmüyordu.

Yakıcı gözleriyle bedenimi baştan ayağa süzdü, büyüğü tenimi okşadı. Kadifemsi bir sesle, “Sen artık benimsin,” dedi. Dudakları boynuma değince bedenim yasak bir heyecanla

doldu. "Sana sahip olmayı kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?" diye geveledi boynuma doğru.

Bedenimi lav gibi bir sıcaklık sardı. Bana dokunduğu her yerden bedenime bu yasak arzusunun ürpertileri yayılıyordu.

Dişlerimi sıkarak, "Umurumda değil," dedim. "Bence bilmen gerek. Seni sıkıcı ve zavallı biri olarak görüyorum."

Bacağını benimkilerin arasına sokarak araladı.

Kafamda uyarı çanları çalıyordu.

Hayır, kafamda değildi. Telefonum çalıyordu. Yani bu iyi bir şeydi. Dün akşam bulduğum şarj cihazının gerçekten işe yarayıp yaramadığından emin değildim.

Ama bana kim *telefon* ederdi ki? Hatta kimde benim numaram vardı?

Orion burada değildi. Ben Mortana'nın asma kattaki odasında nevresimlere dolanmış bir hâlde yatıyordum. Tek başımaydım ki bu daha iyiydi. Şafak vaktiydi, güneşin mercan rengi ilk ışıkları gökyüzünü delip geçerek odaya vuruyordu. Ne tür bir sosyopat bu kadar erken saatte arardı?

Parmak uçlarımı karnımdaki yara izinde gezdirdim, onun hâlâ orada olduğunu fark edince de hayal kırıklığına uğradım. Kesinlikle doğru dürüst iyileşmemişti.

Telefonu alıp Shai'den cevapsız bir arama olduğunu gördüm. Telefonda konuşmaktan nefret ettiğimi biliyordu. Kendimi tekrar sırtüstü yastığa bıraktım. Kahveye ihtiyacım vardı. Carl kahve sözü vermişti değil mi? Bu kadar erken bir saatte getirip getirmeyeceğini merak ettim.

Gözlerimi ovuşturdum. Orion çok kötüydü ama o bile şafak vakti telefon ederek beni uyandırmazdı.

Aşağıdan, "Mortana!" diyen sesi yükseldi.

"O isme cevap vermeyeceğim," diye bağırdım. "Yani olanlardan sonra."

"Rowan. Uyuyamadım ve korkunç bir hata mı yapıyorum diye merak içinde yatakta kıvranırken kralın casuslarından

birinin dışarıda sinsice dolaştığını fark ettim. Havuzun diğer tarafındaki bir servi ağacının arkasına saklanmaya çalışıyordu. Burada olduğumuzu bilin biri var mı?”

Gömleği açık, saçları dağınık, az önce uyandığım rüyadaki gibi çok da farklı olmayan bir hâlde asma kat merdivenlerinin tepesinde duruyordu ama bu hâli çok daha az eğlenceliydi.

“Burada olduğumuzu bilen biri var mı?” diye tekrar ettim. Sonra uyku mahmurluğumu üzerimden attım. “Sadece Carl. Neden?”

“Kralın seni neden gözetlediğini merak ediyorum sadece ve birinin Cambriel’i çoktan uyarıp uyarmadığını.” Kaşları kalktı. “Bir dakika. Sen kimi öldürmüştün?”

“Bir milletvekilini.”

Alnı kırıştı. “Kralın fâni siyasetini umursadığını sanmıyorum.”

“O aynı zamanda iblis avcılarının lideri. Malleus Daemoniorum.”

“Ah,” derken gözleri sabah güneşiyle parladı. “Bizim bu şehre hapsedilmemizin nedeni onlar. Bu dünya üzerinde güç sahibi olmaya devam ediyorlar. Rowan sen öldürülmesi en sorun yaratacak kişiyi seçmişsin.”

Yorganımı atletimin üstüne çektim. “Onu ben seçmedim. O bana geldi.” Pencereye doğru baktım. “Kral neden ilk önce buraya gelmedi?”

“Baal Kulesi’nden yola çıkmış geliyor olmalı. Buradan gitmek için sadece birkaç dakikamız var.” Dönüp hızla merdivenlerden aşağıya indi. “Biz cehenneme gitmeden önce bir işi halletmem gerek.”

“Ne?”

Kapı arkasından çarpılarak kapandı.

Kalbim küt küt atıyordu. Telefonum elimde yataktan fırladım ve yeni kıyafetler giymek için aceleyle merdivenlerden aşağıya indim.

Gardıroptan uzun kollu siyah bir elbise ve bir çift bot çıkardım. Fermuarlarını çektikten sonra pencereye giderek göz ucuyla dışarı bakmak için bedenimi görünmeyecek şekilde gizledim. Gerçekten de dışarıda casuslar var mıydı? Servis ağaçları nehir kenarı boyunca uzanıyorlardı ama gövdelerinin ötesinde birinin hareket ettiğini görür gibi oldum.

Orion ne yapıyordu? Damarlarım adrenaline alev aldı.

Aceleyle şifonyere gidip küçük deri bir sırt çantası hazırladım. Cehenneme giderken insan yanında ne götürürdü ki? Yanmama özelliğimin orada işime yaramasını umuyordum.

Orion *ölen bir tanrıyla* ilgili bir şey mi demişti?

Çantaya diş macunu ve temiz kıyafetler koydum. Ya ateş büyüm cehennemde işe yaramazsa? Ya cehennem ateşinde *yanabiliyorsam*?

Nabzım kontrolden çıkmış hâlde atıyordu.

Ateşe dayanıklı battaniyemi, küçük bir yangın tüpünü ve gaz maskemi aldım ve onları deri çantaya tıktırdım. Babamın notunu mutfak tezgâhının üstünde bırakmıştım, şans getirmesi için onu da çantanın iç ceplerinden birine özenle yerleştirdim.

Artık gitmeye *hazırdım* ama Orion olmadan buradan nasıl gideceğimi bilmiyordum.

Telefonum titredi ve ekranı birkaç kez kaydırınca Shai'den çok sayıda mesaj geldiğini gördüm. Ama kalbimin teklemesine neden olan sonuncusuydu:

Az önce neden kralı görmeye çağırıldığıma dair herhangi bir fikrin var mı?

Aa! Demek bu yüzden telefon ediyordu. Kalbim küt küt attı ve zihnim olasılıklarla çalkalandı.

Tabii ya. Jack benim Shai'yle arkadaş olduğumu biliyordu. Jack krala arkadaşımın peşinden gitmesini söylerdi.

Corwinler muhtemelen kraldan kafamı bir tepside sunmasını istemişlerdi.

Telaşa kapılarak ona cevap yazdım:

Shai. Senden hemen Dikenler Şehri'ni terk etmeni istiyorum.

Gittikçe yoğunlaşan bir korkuyla ekranda hareket eden üç noktayı izledim.

Şaka mı yapıyorsun? Kral tarafından çağırılmışken gidemem. Bana eşlik etmesi için birini göndermişler.

Ellerim titriyordu. Kral, Shai'yi ele geçirirse onu beni burada tutmak için kullanırdı. Orion'ın da belirttiği gibi değer verdiğim tek kişi oydu. O bana karşı kullanılacak kozdu.

Saklan diye cevap yazdım. Ben sana benimle nerede buluşacağını söyleyene kadar ortadan yok ol. Orion ikimizi de buradan çıkaracak.

Orion kapıyı sertçe açtı, bronz tenine kan sıçramıştı. Afallamış hâlde ona baktım. "Kimi öldürdün?"

Tek kelime etmeden uzun adımlarla yanıma geldi ve deri sırt çantasını elimden aldı. Çantayı açıp yangın söndürücü ve diğer yangın güvenliği ekipmanlarını çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Gideceğimiz yerde yangından daha önemli meselelerimiz olacak."

Aceleyle mutfığa gitti ve buzdolabının kapısını açıp çantamı atıştırmalıklarla, peynir ve meyveyle doldurduktan sonra tezgâhın üzerindeki ekmeği de ekledi.

"Üzüm ve İsviçre peyniri mi? Bunlar cehennemde yanmaktan daha mı önemli?"

"İsviçre mi? İnanamıyorum. Comte aslında Fransız peyniridir ama bu, sofistike olmayan kişilerin sıkça düştüğü bir hatadır." Gözlerini bana dikip tek kaşını kaldırdı. "Ayrıca bunlara neden ihtiyacımız olduğunu kısa süre içinde öğreneceksin."

Boynuna sıçramış kan lekelerine tekrar baktım. "Bana kimi öldürdüğünü söyleyecek misin?"

"İlginç birini değil." Çantaya bir su şişesi attı. "Sadece Carl'ı."

Ağzım açık kaldı. "Öldürecek onca kişi arasından ilgi alanları olan, sosyal anlamda tedirgin, zararsız bir fânî mi seçtin? Bu senaryoda tek tehdit teşkil etmeyen kişiyi"

"Carl sadece bir stajyer değildi. Kral için casusluk yapıyordu. Telefonunu aldığımda kralın casusluk birimine burada olduğunu haber veren bir mesaj buldum. Ama ben kendini daha iyi hissettirecekse bunu bir kaza olarak düşün-
Elim kaydı ve yanlışlıkla Carl'ın kafasını koparıp cesedini masanın altına tıktırdım." Alaycı bir ciddiyetle kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar yargılayıcı olma. Böyle şeyler herke-
başına gelebilir."

"Onun kafasını kopardın," diye tekrar ettim.

"İyi yanından bakarsak benim burada olduğumu kimse söylemedi ve artık söyleyemeyecek. Dün akşam seni başka herhangi bir iblis gördü mü?"

Kavramakta güçlük çekiyordum. "Sanmıyorum. Yağmurdan dışarıda kimse yoktu. Ama fânî polisi benim şehre girdiğimi gördü."

"Kahretsin. Tamam. Ordunun yürüyerek yaklaştığını duyabiliyorum. Sen de Carl'la aynı kaderi paylaşmadan önce gitsek iyi olur."

Sırt çantamı omzuma atarken bedenim gerginlikten âdeti karıncalanıyordu. "En iyi çıkış yolu hangisi?"

"Ne kadar iyi uçabiliyorsun?"

Uçabiliyordum, yani öyle sayılırdım ama Shai uçamazdı. Onun gidebileceği bir yol seçmem gerekiyordu ve onun bize yetişebileceğinden emin olmam gerekiyordu. "Pek iyi sayılmaz. Başka bir yol var mı?"

"Sen kollarımdayken uçacağım."

Öfkeyle, "Bana dokunmayacaksın," dedim.

Kapı çalınca Orion donup kaldı.

Etrafımda havanın kuru rüzgâr gibi ısındığını hissettim. Orion pencereye gidip sonuna kadar açtı. Pencere denizliğine

ALEVLERİN LORDU

emekledi, kocaman bedeni pencereyi dolduruyordu; yarısı dışarıda, yarısı içerideydi. Dışarıda yükselen güneş ışıkları havuzun üstünde parlıyordu, öylesine parlaktı ki neredeyse kör ediciydi.

Orion pencereye tırmanıp denizlikte dururken öylece ona baktım. Sonra bir anda sanki oradan düştü.

Ağzım açık kaldı. "Öldürecek onca kişi arasından tuzak ilgi alanları olan, sosyal anlamda tedirgin, zararsız bir fânî mi seçtin? Bu senaryoda tek tehdit teşkil etmeyen kişiyi?"

"Carl sadece bir stajyer değildi. Kral için casusluk yapıyordu. Telefonunu aldığımda kralın casusluk birimine sen burada olduğunu haber veren bir mesaj buldum. Ama sana kendini daha iyi hissettirecekse bunu bir kaza olarak düşün. Elim kaydı ve yanlışlıkla Carl'ın kafasını koparıp cesedin masanın altına tıktırdım." Alaycı bir ciddiyetle kaşlarını kaldırdı. 'Bu kadar yargılayıcı olma. Böyle şeyler herkesin başına gelebilir."

"Onun kafasını kopardın," diye tekrar ettim.

"İyi yanından bakarsak benim burada olduğumu kimseye söylemedi ve artık söyleyemeyecek. Dün akşam seni başka herhangi bir iblis gördü mü?"

Kavramakta güçlük çekiyordum. "Sanmıyorum. Yağmurda dışarıda kimse yoktu. Ama fânî polisi benim şehre girdiğimi gördü."

"Kahretsin. Tamam. Ordunun yürüyerek yaklaştığını duyabiliyorum. Sen de Carl'la aynı kaderi paylaşmadan önce gitsek iyi olur."

Sırt çantamı omzuma atarken bedenim gerginlikten âdeti karıncalanıyordu. "En iyi çıkış yolu hangisi?"

"Ne kadar iyi uçabiliyorsun?"

Uçabiliyordum, yani öyle sayılırdım ama Shai uçamazdı. Onun gidebileceği bir yol seçmem gerekiyordu ve onun bize yetişebileceğinden emin olmam gerekiyordu. "Pek iyi sayılmaz. Başka bir yol var mı?"

"Sen kollarımdayken uçacağım."

Öfkeyle, "Bana dokunmayacaksın," dedim.

Kapı çalınca Orion donup kaldı.

Etrafımda havanın kuru rüzgâr gibi ısındığını hissettim. Orion pencereye gidip sonuna kadar açtı. Pencere denizliğine

ALEVLERİN LORDU

emekledi, kocaman bedeni pencereyi dolduruyordu; yarısı dışarıda, yarısı içerideydi. Dışarıda yükselen güneş ışıkları havuzun üstünde parlıyordu, öylesine parlaktı ki neredeyse kör ediciydi.

Orion pencereye tırmanıp denizlikte dururken öylece ona baktım. Sonra bir anda sanki oradan düştü.

ONUNCU BÖLÜM

ORION

Yere indim; ardından kafamı kaldırıp ona, güzeller güzel ezeli düşmanıma baktım.

Kanatları üzerinde en ufak bir kontrolü var mıydı acaba? İblis olmaya dair her şeyi, dönüşmeyi, dövüşmeyi, başka bir insana korku salmayı unutmuşa benziyordu. Aslında neredeyse kendinden korkuyor gibi görünüyordu.

Kızıl saçlarına rüzgâr ve sabah güneşi vururken sanki alevler etrafında dans ediyor gibiydi. Atlayacak mıydı yoksa ben uçarak onu almak zorunda mı kalacaktım?

Havuzun üç yanı servi ağaçlarıyla çevriliydi, bize biraz mahremiyet sunuyordu ama biri durup ağaçların gövdeleri ve dallarının arasından baksa bizi burada görürdü; muhafızlar da kapıyı her an kırmak üzerelerdi.

Sonunda pencerenin denizliğinden atladı ve kızıl saçları gökyüzüne doğru savrulurken bir taş gibi aşağıya indi. Kanatlarını açmamıştı, doğruca kollarımın arasına düştü.

İçgüdüsel olarak onu sımsıkı tuttum, kalbi küt küt atıyordu. Bir anlığına o mükemmel dudaklarına baktım ve zihnimde dudaklarının benimkilere karşı aralanışı canlandı. Olgun vişneler ve yağmur sonrası doymuş toprak gibi kokuyordu. Göğsümü bir sıcaklık, kıpkırmızı yanan kor alevler kapladı.

Ne yaparsa yapsın, ondan ne kadar nefret edersem edeyim yine de çok seksiydi. Onun gibi bir kadın benim gibi bir *incubus* için yaşam kaynağıydı.

Bana öfkeli gözlerle baktı. “Beni artık yere indirebilirsin mankafa.”

Güzel. Benden hâlâ nefret ediyordu.

Onu yere indirdim ve nehre yöneldim. “Beni takip et.”

Dikenler Şehri’ndeki diğer iblisler, bir asrı aşkın zaman boyunca şehrin altına tünel kazmak için uğraşmamışlardı. Ayaklarımızın altında ne yattığına dair hiçbir fikirleri yoktu. O zindandan eski mahzenlere ulaşmam çok uzun zamanımı almıştı ama bir kez ulaştığımda yeraltında kocaman bir dünya, bir zamanlar, buzdolabının icadından önceki günlerde şarap ve yiyecek saklamak için kullanılmış taştan tüneller bulmuştum.

Göz ucuyla arkama bakınca Rowan’ın telefonuna göz attığını gördüm, kralın onu cellatlara teslim edeceğinden endişelenmiyormuş gibi duruyordu. Bana sinirli sinirli bakıp telefonunu cebine tıktırdı.

Ağaçlığa ulaştığımızda iki yana da bakıp yakınlarında kimse olup olmadığını kontrol ettim. Güneş nehirden yansıyor, Acheron’un karşı tarafında karanlık orman uzanıyordu. Cambriel’in ordusu çoktan oradan geçmişti. Altımdaki kaldırımda ordunun diğer tarafa uygun adım yürüyüşünü hissedebiliyordum. Ama kısa bir süre içinde askerler şehre dağılıp her sokak ve kuytuyu arayacaklardı.

Kaldırımda yılan desenleri olan yuvarlak işlemeli metal mahzen kapağını bulup kaldırdım. Karanlığın içine daldım. Aşağıdaki taş zemine inmem çok uzun sürmedi. Sonra Rowan’ı bekleyerek açıklıktan yukarıya baktım. Atladığında onu belinden yakalamak için uzanıp yanıma indirdim. Sonra mahzenin kapağını bir kez daha iterek kapattım.

“Bu yol bizi buradan çıkaracak,” diye fısıldadım. “İblislerin neredeyse hiçbiri mahzenlerde yollarını bulamazlar.”

Benimle hâlâ konuşmuyordu. Soğuk ve ıslaklık yüzünden burası zindan gibi kokuyordu. Karanlıkta aklım tekrar geçmişe gitti.

Kral Nergal fânilere imtiyaz vermişti ve en beter zalimlikleri onlardan, özellikle de Püritenlerden öğrenmişti. Püritenler ona insanları dehşete düşürmeyi, onları perişan etmeyi öğretmişlerdi ve böylece ona karşı koymazlardı.

Bizi, kadınları, çocukları, yaralıları zindanlara götürdüklerinde katledilenlerin kesik başlarının yanından geçirmişlerdi. Abimin kafasını bir kazığın ucunda görmüştüm, babamınkini de... Bunu faniler yapmıştı.

İçimde bir şeyin koptuğunu ilk kez o an hissetmiştim. Onların kesik başlarını gördüğümde artık kim olduğumu tam olarak bilmiyordum çünkü artık hiçbir şey gerçek değildi. Dünya bir kâbusa dönüşmüştü.

Mesele şu ki çoğu insan için hatta iblisler için bile birini öldürmek hiçbir zaman kolay olmamıştı. Onlara baktığınızda size benzediklerini görebiliyorsanız bir insanın hayatına son vermek zordur. Bu benzerlik kırıntısı bir koruma kalkanı oluşturur, Nergal da bütün kadınları ve çocukları, savaş esirlerini öldürmeyi istememişti. Çünkü bu ahlak dışı olurdu.

Bu nedenle kralın askerleri önce bizi değiştirmek zorunda kaldılar. Nergal bunu da fânilerden öğrenmişti.

Salem'de insanları hapse atarlardı. Parmaklıklar ardındakiler orada öylece vücutları bitlenmiş, tenleri yaralarla kaplı, fareler tarafından kemirilerek ölürlerdi. Hayatta kalanlar da kısmen akıllarını kayırırlardı. Onları öldürme zamanı geldiğinde artık insanlıktan çıkmış olurlardı.

Püritenler, pis hapishaneleriyle bize insanların nasıl kontrol edileceğini öğretmişlerdi. Bize empatinin nasıl devre dışı bırakılacağını ve istediğimizi nasıl elde edeceğimizi göstermişlerdi. Rowan empatinin özellikle insanlara has bir özellik olduğunu düşünüyordu ama yanıliyordu. Onlar empatiyi herkesten daha

usta bir şekilde devre dışı bırakabiliyorlardı. Benim nasıl bir canavara dönüştüğümü merak etmişlerdi, nedeni bana nasıl güçlü olacağımı öğretmiş olmalarıydı.

Püritenler insanların birbirlerine karşı cephe almalarına, kendi aile fertlerini suçlamalarına neden olmuşlardı. Mortana da onlardan ders almış ve bütün bunları, yani zindanları, akıl oyunlarını krala aktarmıştı. Üstelik bir insanı kendi ailesini öldürmeye zorlamaktan daha yıkıcı bir şey yoktu.

Cadı mahkemelerinde Püritenler küçük bir kızı büyü-cülükle suçlamışlar ve kız kendi annesini suçlayana kadar korkutmuşlardı. Annesi Darağacı Tepesi'ne asılmış ve daha sonra o küçük kız aklını kaçırmıştı.

Vicdan azabı çekmeden birini öldürmek için kurbanını aklını kaçırmış bir zavallıya dönüştürmek gerekiyordu. Bir kadını beline kadar soymak ve onu yük arabasının arkasına bağlayıp kırbaçlanması için sokaklarda gezdirmek; onu çamur içinde, tifoyla kıvrılırken ve doyuramayacağı bir çocukla birlikte kilit altında tutmak. Gözlerindeki ışık sönünce geriye kalanı da tamamen karartmak ve ardında sadece kemik torbası bir bedenle kendinden nefret eden birini bırakmak.

Bir fâni keşfi olan *medeniyet* işte buydu.

Ama ben hâlâ buradaydım. Işıkgetiren olarak belirlenmişim ve neredeyse karanlığa boğulmuş olsam da ruhum alev alevdi, karanlık denizdeki kızıl korlar gibi.

Adaleti sağlamak benim görevimdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Her dönüşü ezberleyerek Orion'ın peşinden şehrin altındaki tünellerden ilerliyordum. Mahzene dönüştürülmüş taşlardan kafama ve sırt çantama sular damlıyordu.

Orion önden yürürken telefonumu çıkarıp telaş içinde Shai'ye mesaj yazmaya başladım. Sadece tek çubuk sinyelim olduğundan tamamen kesilmeden önce bundan faydalanmak istiyordum. Bu nedenle de ona çabucak mahzeni nasıl bulacağını, yer altında hangi dönüşlerden döneceğini ve elinden geldiğince hızlı koşmasını söyledim.

Shai hayatımda geriye kalan tek kişiydi. O artık benim ailemdi ve ben, son nefesimi verene dek ailemi koruyacaktım. Üstelik Orion'ın aksine Shai iblis olduğum ortaya çıktı için bana cephe almazdı.

Orion bir kapıya uzandı, bu içine ışık vuran daha büyükçe bir tünele açılıyordu. Bu tüneli hatırlıyordum. Burası, ne olduğumu öğrendikten, bedenimden ilk kez ateş çıktıktan sonra yarı sersemlemiş hâlde koşarak kaçtığım yerdi.

Shai'ye hızlıca bir mesaj daha attım.

Tünel, etrafa saçılmış gazeteler, eski teneke kutular ve bozuk bir buzdolabının bulunduğu terk edilmiş gibi görünen taş bir alt geçide açıldı. Kocaman bir çöplük, iblis dünyasına

giden daracık açıklığı gizliyordu. Pislik yüzünden kimse merak edip buraya bakma zahmetine girmezdi.

Eski tren köprüsünün altından dışarı çıktığımızda New England'ın güzelliği gözlerimizin önüne serildi. Etrafımızda şarap kırmızısı ve balkabağı turuncusu yapraklar döne döne uçuşuyordu; sonbaharın ilk belirtileriydi. Kıvrımlı yolun iki yanında Viktorya dönemine ait tuğla yapılar uzanıyorlardı, sağ taraflarında da sıra sıra dizili arabalar vardı.

Orion her iki yöne bakıp hafifçe meyilli bir yokuşun en altına park edilmiş lüks, çelik mavisi sedan BMW'nin yanına gitti.

Durduk yere içime tuhaf bir korku düşmüştü.

Ya anahtarlarını unuttuysa?

Anahtarları unutmuştu ve onun dikkatini dağıttığım için bu, benim suçumdu...

Kanım çekildi, ardından Orion'ın anahtarları cebinden çıkarıldığını görünce aklımdaki korkulardan silkelenerek kurtuldum.

Arabanın yanına giderek göz ucuyla arkadaki çöplüğe baktım. Shai'nin *şu an* ortaya çıkmasına ihtiyacım vardı. Telefonu açınca tek bir kelime gördüm:

tamam.

Orion kapıları açmak için anahtara bastı ve direksiyona geçti. "Bin."

Yüz bin dolarlık arabayı cehenneme götürüyorduk. Belli ki krala şantaj yapmak kazançlı bir işti.

Ama Shai henüz yanımızda değildi.

Shai her an gelebilir diye arka kapıyı açtım ve içimden onun daha hızlı gelmesini diledim.

Orion bana sert bir bakış attı. "Rowan. Bin."

Ön koltuğa geçtiğimde elbisemin eteği yukarıya doğru çekildi. Orion gözlerini bacaklarıma dikti, gözlerinin rengi gittikçe kararıyordu. Etrafımızdaki hava ısındı. "Kapıları kapat." Alçak ve erkeksi sesi tenimi okşar gibi arabanın içinde titreşti.

Yanaklarım kızarıırken elbisemin eteğini aşağı çektim.

Orion'ın gözleri benimkilerle buluştu. Sonra dikkat omzumun gerisindeki bir şeye kayd.

Dönüp baktığımda Shai'nin çöplüğün arkasından birdenbire ortaya çıktığını gördüm. Arabaya doğru koşarak arka kapıyı açtı. Nefesini toparlamaya çalışıyordu. Sütü kahve teninde ter damlacıkları vardı. Arabaya atlayıp kapıyı kapattı ve emniyet kemerini takmaya koyuldu.

Orion afallamış bir hâlde ona baktı. "Kesinlikle olmaz."

Kapımı kapattım. "O benim şehirde olduğumu biliyor. Arkamızda iz bırakmamamız gerek. Onu da öldüremezsin. İstesen bile olmaz."

Shai öne doğru eğildi. "Nereye gidiyoruz?"

Orion hemen, "Cehenneme," dedi. "Hoşuna gitmeyebilir."

Shai omuz silkti. "Albany'den daha beter olamaz ya, ben neredeyse üniversiteyi orada okuyacaktım." Çantasından bir elma çıkarıp ısırıldı. "Lafı açılmışken bundan sonra Belial Üniversitesi'ne nasıl geri dönebileceğimi konuşabilir miyiz? Çünkü atılacakmışım gibi görünüyor."

Emniyet kemerimi taktım, zihnim düşüncelerle âdeta çalkalanıyordu. Cehennem *gerçekten* gerçek miydi yoksa bir metafor muydu?

Ama henüz hareket etmemiştik ve Orion'ın gözleri yine omzumun üzerine kaymıştı. Alçak sesle küfretti ve fırlayarak kapıdan dışarı çıktı. Dönüp baktığımda peşimizden koşan üç iblis asker gördüm. Bedenleri büyüyle mavi ve gümüş rengi ışıldıyordu.

Ama çok ileri gidemediler. Orion'ın ellerinden devasa bir ateş kalkanı fırladı. Alevler askerleri sardığında çığlık atıp bedenlerinden çıkan dumanlarla etrafta koşturdular.

"Rowan." Shai'nin sesi uzaktan geliyor gibiydi.

Gözlerimi yaşananlardan alamadım. Shai benimle konuşuyordu ama söylediklerini pek duyamıyordum. Midem ağzıma gelmişti.

Shai koltuğumun arkasına vurarak, "Rowan!" diye bağırdı. "Bakma. Gözlerini ve kulaklarını kapat."

Tabii ki haklıydı. Kulaklarımı ellerimle kapatarak öne doğru eğildim. Orion tekrar arabaya binip çalıştırana kadar iki büklüm öylece kaldım.

Yavaşça gözlerimi açtım ve doğruldum. Orion, Osborne sokaklarında hızla ilerliyordu.

Shai, "Pekâlâ, *neler* oluyor?" diye bağırdı. "Orion neden o insanları ateşe verdi?"

Orion sertçe dönerken direksiyonu sımsıkı tutuyordu. "Shai yüzünden mi uçamadığını söyledin? Onun peşimizden gelmesini istediğin için mi?"

Yani durumu epeyce hızlı bir şekilde çözmüştü. "Onu kurtarmaya razı gelmezdin. Onu öldüremezsin ama ona yardım etmek zorunda da değilsin."

Orion alçak sesle "Ah," dedi. "Tabii ya, senin hayatın bir aldatmaca."

Sinirle ofladım. "*Lütfen* cehenneme huzur içinde gidebilir miyiz?"

Shai tekrar öne doğru eğildi. "Biri beni aydınlatabilir mi? Neden kraldan kaçıyoruz?"

Derin bir nefes aldıktan sonra en yakın arkadaşıma bakmak için arkama döndüm. "Fâni iblis avcıları beni öldürmeye çalıştılar. Jack de oradaydı. Kendimi savunurken babasını öldürdüm ve şimdi de kral beni onlara teslim etmek istiyor çünkü fâniler şehrimiz üzerinde bir tür kontrole sahip."

"Kahretsin."

Orion büyük bir hızla Walcott Caddesi'ne, yani eski so-kağıma sapınca tekrar önüme döndüm.

Bana göz ucuyla baktı. "Neden güzel arabamın her yerine kusacak gibi görünüyorsun?" Kavşaktaki kırmızı ışıktan hızla geçerken arabanın kolundan tuttum.

Ağzım tükürük doluydu, yutkundum. "Sanırım insanları yanarak ölmelerini izlemekten hoşlanmıyorum. Bilirsin işte empati meselesi. Araba sürüş şeklin de durumu iyileştirmiyor."

Orion "Hımm, senin empati duygun olduğuna pek inanmıyorum," deyip bana gıcık olmuş gibi baktı. "Ayrıca onları öldürmenin en kısa yolu bu olduğu için yaktım. Şimdi Cambriel'e ya da fânilere hiçbir şey anlatamayacaklar. Teşekkür etmedin ama rica ederim." Bir dört yol ağzında sola döndü. "Seni neden öldürmediğimi bana hatırlatsana."

"Çünkü benden nefret etsen de arkadaşın olabilecek tek kişi olduğum için olabilir mi?"

Shai öne doğru eğildi. "Biri zihnimden o insanların yanışını silebilir mi, lütfen? Hatta beynimin o kısmının tamamen alınmasını istiyorum."

Orion ters ters, "Mortana'dan iste," dedi. "Anıları silme konusunda uzman olan o."

Shai, "O, Montana değil. Ya da *Mortana*. Her neyse. Ben onu on yedi yaşımızdan beri tanıyorum," dedi.

Orion, "Onun aslında on yedi yaşında olmadığını bilmiyorsun," dedi. "Değil mi?"

Bense hâlâ mide bulantısıyla mücadele ediyordum. "Peki Orion, kendi anılarımı sildim diyelim, o büyüğü de hatırlamazdım, değil mi?" Bu karşılığımın ona dokunmuş olmasını umdum.

Orion sertçe dönüş alarak otoyolda hızlandı ve kuzeye doğru ilerledi. Araba sürerken de telefonunu radyoya bağladı.

"Bir yere çarpmaman için müzik işini benim halletmemi ister misin?" diye sordum.

"Hayır," deyip oynatma tuşuna bastı ve hoparlörlerden tok bir üflemeli çalgı sesinin üstüne enerjik bir trompet sesi yükseldi.

Yodelicyoidieohwapidilieayeo...

Uzun ve ağır bir nefes verdim. "Bu mu?" diye sordum. "Cehennem bu, değil mi?"

Orion doğruca yola baktı. "Ustaca çalınan bir Alp üflemeli çalgı solosunu takdir etmezsin *tabii ki*. Seni sanat düşmanı."

Shai, "*Gerçekten* nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Çünkü Lawrence'a gidiyormuşuz gibi duruyor. Lawrence'ta ebedi işkence mi göreceğiz?"

Orion, "Cehennem sizin hayal ettiğiniz gibi işkencelerle dolu bir yer değil. Beklediğinizden daha sıkıcı. Şey gibi... Vermont," dedi.

Kaşlarım kalktı. "Vermont'un neresi cehennem gibi?"

Orion sesinden memnuniyetsizlik akarak, "Sen hiç Vermont'a gittin mi ki?" diye sordu.

"Evet. Gerçekten çok hoş bir yerdir. Akçağacı şurubu fabrikasını gezmiştim," dedim. "Ya sen?"

"Hayır."

"Orası cehenneme falan benzemiyor. Çok güzel bir yer. Ormanlar harika görünüyorlar. Muhteşem peynirleri ve dondurmaları var. Her yer orman, akçağaç şurubu ve inekler dolu. Dürüst olmak gerekirse sakın ve huzurlu bir yer. Bunun neresi cehenneme benziyor?"

Shai arka koltuktan, "Orada hiçbir şey yok," dedi. "Bütün eyalet boş. Yani peynirleri dışında."

Orion, "Aynen," dedi. "Bir keresinde Vermont eyaletindeki şeyleri sıralayan bir tarih kitabı okudum. O kitapta ne vardı biliyor musun? Altın Damlası isimli ödüllü bir Viktorya koyununa adanmış iki bölüm. On sekizinci yüzyılda çiftçilerin hindilerini yürüyerek Boston'a götürmeleriyle ilgili bir bölüm, sonra da Vermont tarihinde yaşanan gelmiş geçmiş en büyük ve önemli olay vardı ki o da kazara Vermont'ta gerçekleşmemişti. Vermont'un büyük kahramanı Ethan Allen, Fort Ticonderoga'yı fethetmiş ama orası Vermont'ta değilmiş."

Üstelik oraya ulaştığında iki sarhoş İngiliz askeri dışında ne-redeyse boşmuş.”

Zihnim söylediklerine yetişmekte zorlanıyordu. “Tamam Kulağa huzurlu geliyor. Nasıl cehennem oluyor?”

Orion afallamış bir hâlde, “Nasıl cehennem olmayabiliyor?” diye sordu. “Sadece kendi anılarınınla baş başa kalabileceğin bir yer. Dikkat dağıtacak hiçbir şey olmadan kendi kendinle ve yaptıklarınla yaşamak zorunda olmak korkunç. Gerçek işkence budur işte, canım. Güven bana.”

Anlamaya çalışarak öylece ona baktım. “Yani oraya mı gidiyoruz? Vermont’a mı?”

Orion başını iki yana salladı. “Hayır. Vermont’a değil.”

Shai elmasının çöpünü camdan dışarı attı. “Şu an iki suçluya yardım ve yataklık ediyorum. Polis peşimde olabilir. Paniğe kapılmaya başlıyorum ama. Rowan, sen şüphesiz hayatımda tanıdığım en kaygılı insansın. Bana neden senden daha çok paniğe kapıldığımı açıklayabilir misin?”

“Çünkü kaygı, tüm zamanını meydana gelebilecek korkunç durumları bekleyerek geçirmektir,” diye cevap verdim. “Şu an yaşananlar genelde aklımdan geçen kıyamet senaryolarından çok da farklı değil. Her gece bilim insanlarının hesaplamalarının yanlış olduğunu, güneşin yarın patlayacağını düşünerek uyuyorum. Yani bu o kadar kötü değil.”

“Anlıyorum. Peki fâni polisi ya da iblis polisi tarafından tutuklanacak mıyım?”

Orion meşum bir şekilde, “Fâni polislerle ilgili endişe etme,” dedi. “Her halükârda seni yakında bir yere bırakmam gerekecek, Shai. Bizim gittiğimiz yere gelemezsin. Ücretli yoldan geçmek zorunda kalacağız.”

Afallamış bir hâlde, “Massachusetts Ücretli Otoyolu’ndan mı?” diye sordum.

“Hayır. Gizli Paravan Ücretli Otoyolu’ndan. Yeraltı dünyasına ineceğiz. Orası görünmez bir perdenin ardında.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

ROWAN

“O da ne demek?” diye sordum. Otoyol boyunca hızla ilerliyorduk. “Yani Gizli Paravan Ücretli Otoyolu...”

“Hımm... hatırlamadığına göre,” diye geveledi. “Büyük Fâni Savaşından önce, yani ben doğmadan önce iblisler vahşi doğada yaşarlarmış. Bazen fâniler onları arayıp bulur, iblisler de ya onları becerir ya da onlarla birlikte sarhoş olurlarmış. Bazen de kanlarını içerlermiş. Ama aslında fânilerin hayatlarının ne kadar sıkıcı olduğu göz önünde bulundurulursa bu değerlendirilmesi gereken bir fırsattır.”

Tepemizde gökyüzü kararırken arabanın içi soğudu. “Ama Püritenlerden bazıları bu konuda tedirgin olmuş. Bu yüzden o zamanlar iki amaçları olan sivriltilmiş kazıkları sıra sıra dizmişler. Birinci amaç sınırları oluşturmak, ikincisi de iblislerin ve diğer düşmanların kesik başlarını sergilemekmiş. Bu şekilde uyarıda bulunmaktan hoşlanıyorlarmış. Bazen engellerin olduğu yerde geçmek için gişeye para ödenir. Bedeli ödendiğinde perde açılır. Bizim gittiğimiz yerdeyse canım, bedeli biz ödeyeceğiz.”

Bedenimden huzursuz edici bir ürperti geçince gökyüzüne baktım. Hızla kararıyor, bulutlar hızla kaymaya başlıyordu. Hiç de doğal görünmeyen bir fırtına yaklaşıyordu.

Orion göz ucuyla bana baktı. "Torpedo gözünü aç. Orada altın ve gümüş paralar var. Gittiğimiz yerde onlara ihtiyacımız olacak."

Söylediğini yaptığımda bozuk paralar yere saçıldılar. Onları toplayıp deri çantama attım. "Sanırım altın paralar gişeye ödeme yapmak için?"

"Ah, hayır. Bu, o tarz bir gişe değil, canım."

"Ne?" diye sordum. "Nasıl bu kadar çok konuşup bu kadar az detay verebiliyorsun? Bu dünyanın en boktan süper gücü falan olmalı."

Kararan gökyüzünde şimşek çaktığı sırada Orion kendi kendine söylendi.

Shai arka koltuktan, "Kaos Lordu," dedi.

"Efendim?"

"Önce beni bırakmayacak mıydın?" diye sordu. "Şu an büyümlü bir şey oluyor gibi."

Orion başını iki yana salladı. "Yeri değiştirmişler."

"O zaman bana ne olacak?" derken Shai'nin sesi uzaktan, sanki belli bir mesafeden bağırtıyormuş gibi geldi.

Dönüp ona baktım. Vazeline bulanmış gibi bulanık görünüyordu.

Omurgamdan yukarıya korku dolu ürpertinin yayıldığını hissettim. Araba dehşet verici bir hızda ilerliyormuş gibiydi; dışarıdaki dünya bulanık bir hâlde pencereden geçiyordu. Saatte 145 km hızda giden, bir manyağın kullandığı arabanın içindeydim. Ben trafik kazasında ölemezdim ama Shai hâlâ ölebilirdi.

Ön camdan bakmak için tekrar önüme döndüm. Yağmur camlara şiddetli bir şekilde vuruyordu. Yeşil alanlar yanımızdan bulanık görüntüler hâlinde geçiyordu, sanırım yoldan çıkıp çimlerin içine sapmıştık.

"Yavaşlayabilir misin?" diye sordum.

"Hayır."

Sanki camların yanından hayaletler geçiyor gibi görünüyordu; ağızları açık ve gözleri kocaman açılmıştı. Kulaklarıma gaipten bir ses fısıldadı. "Karanlık bir ruhla mı seyahat ediyorsun? Şeytanın ta kendisini görmeye mi geliyorsun?"

Etrafımızda insanlara ait olmayan çığlıklar yükselerek kemiklerime kadar işledi.

Seni hain yaratık. Seni bıçare. Sen bedenimizle ruhumuzu birbirinden ayırdın. Bir iblisin yaşamasına müsaade edemeyiz.

Ses gittikçe daha da yükseliyordu, etrafımızdan bir sürü farklı ses duyuluyordu.

Arabanın çevresine koyu renkli ağaç dalları uzandı ve pençeler gibi etrafımızı sardı. Shai arkamda çığlık atıyordu.

Sen soyunu kurban ettin! Damarlarındaki kötülüğe lanet olsun!

'Ben soyumu kurban etmedim!' diye bağırdım.

Emniyet kemeri bedenimi sıkarak beni âdeta boğuyordu. Aşağıya baktım. Kemer boynuma dolanan bir ipe dönüşmüştü. Kalbim tekledi.

Sersemlemiş bir hâlde kendime gelmeye çalıştım. Deri çantayı iyice kendime çekerek beni koruyabilirmiş gibi ona sıkıca tutundum.

Zihnimde bronz tenli güzel bir adamın görüntüsü belirdi. Siyah saçları, bıçak kadar kesin elmacık kemikleri ve altın gibi açık renkli gözleri vardı.

Onu görünce kalbim titredi.

Gerçeği itiraf edersen özgür olacaksın. Daha fazlasını istemiyoruz. Vicdan azabını gizlememelisin. Cehennem Kraliçesi olmayı arzuluyor musun? İtiraf et! Sadece sana özel bir taç, başına takabileceğin uğursuz bir yıldız... seni ebedi alevlerden sadece bir itiraf kurtarabilir...

Tenim gittikçe ısınıyor, nabzım hızlanıyordu.

İtiraf et! İtiraf et! İtiraf et!

Gözlerimi tekrar açtım. Hızla ilerleyen bir arabada olduğumu hissedebiliyordum ama önümde ham ahşaptan yapılmış bir oda ve içerideki bankın arkasında siyah kıyafetler giymiş polis kasketine benzeyen kasketler takmış adamlar vardı.

Görüntü titreşerek kayboldu ama ensemden korku dolu bir ürperti geçti. Arabanın ön camındaki bulanıklığın arasından Orion'ın BMW'yi otoyolun kenarındaki ağaçlıktan götürmeye çalıştığını gördüm. Artık arabanın kontrolü onda değilmiş gibiydi.

İtiraf et!

"Mortana mıyım bilmiyorum!" Bu itiraf beni bile şaşırttı. 'Anneme ne olduğunu hatırlamıyorum. Bir yanım iblis avcısını öldürmekten hoşlandı. O adam ölümü hak etti. Bu benim kontrolüm dâhilinde değildi." İtiraf lar bir bir ağızımdan dökülüyordu. "Bir keresinde Starbucks'ta kahve parası ödemeyi unuttum ve geri dönüp ödemedim. Bir *latte*ydi. Yalnız olduğumda *mısırlı muffin* ya da *istridye krakerleri* gibi rastgele kelimeleri saçma sapan aksanlarla telaffuz ediyorum. Rahiplerle ilgili bir fantezim var. Lisede depresyundayken bir ayı sadece Love Island izleyerek geçirdim ve İngiliz aksanıyla konuşmaya başladım. İki gün önce Orion'la ilgili cinsel içerikli bir rüya gördüm, sonra bir örümceğe dönüştü ama yine de seksi sayılırdı. Lisede bir keresinde sınavım varken yangın alarmını çalıştırdım..."

İçim bir tuhaf oldu ve bir an havada asılı kalmış gibi hissettikten sonra düştüm.

Nefes vererek yumuşak çimenlerin üzerine sertçe indim. Bedenim karıncalanırken yukarıya baktım. Tepemde kışa özgü cansız gri bulutlar geçiyordu. Sersemlemiş ve sarsılmış bir hâlde kafamı kaldırıp onlara baktım. Kargalar öterek gökyüzünde sürü hâlinde toplandılar. Deri sırt çantasını hâlâ tutuyor, ona can simidi gibi sarılıyordum.

Yavaşça yuvarlanıp yönümü algılamak için etrafa bakındım. Shai neredeydi?

Havaya kışın yakıcı soğuğu hâkimdi, henüz eylül başında olsak bile. Ağaçların arasından buz gibi bir rüzgâr esti ve dökülmüş yaprakları canlı renklerde bir girdaba dönüştürdü.

Çevremi inceledim. Bir vadiye yukarıdan bakan dik ve taşlı bir tepede uzanıyordum. Gövdemden aşağısı tepenin yamacına denk gelmişti. Arazinin bir yanı upuzun meşe ağaçlarından oluşan karanlık bir ormana iniyordu. Diğer yanı da tepeye, kuleleri olan kalenin asırlık surlarına doğru çıkıyordu. Yılların etkisiyle aşınmış taşların üzeri yosun bağlamıştı. Kalenin dibinde bir dizi karanlık, yamuk yumuk mağara vardı. Orion onlardan birinin yanında durmuş üstünü silkeliyordu.

Mağaralardan cılız çığlık sesleri duydum. Tüylerim diken diken oldu.

Ürpererek ayağa kalktım ve sırt çantamı omuzlarıma geçirdim. Burası en az yirmi derece daha soğuktu ve dişlerim birbirine çarpıyordu.

Kıyafetlerimin tamamen değiştiğini o zaman fark ettim. Üstümde gösterişli dantel yakası ve uzun kolları olan uzun siyah bir elbise vardı. Saçlarım bir tür bonenin içine sokulmuştu. Bacaklarım ve popoma değen dondurucu rüzgârdan anlayabildiğim kadarıyla daha önce giymiş olduğum iç çamaşırlarım hâlâ üstümdeydi. Ama geriye kalan her şey değişmişti.

Bu benim Gotik Püriten tarzımın abartılı hâliydi.

Sırt çantamı tekrar çıkarıp içini aradım. Her şey olduğu gibi duruyordu; para, su şişeleri, atıştırma malıkları.

Orion bana yöneldi, onun kıyafetlerinin de değiştiğini fark ettim. Uzun, siyah bir pelerin giyiyordu, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle ağır ağır bana doğru geldi. “Bir örümceğe mi dönüştüm? Ama ondan öncesinde şu seksi rüyada ne olduğunu bilmeyi çok isterim. Anlatmak ister misin?”

“Çok güzel. Hepsini duymuşsun.”

Siyah pelerinin önünü düzeltti. “Söyle bana. Bununla bir rahibe benziyor muyum?” Alçak sesli, kadifemsi bir kahkaha

attı. "Böyle şeylerden hoşlanıyorsun, değil mi? Rahiplerden ve benden, öyle değil mi?"

"Ah, Tanrım!"

"Bunlar gerçekten senin en kötü sırların mı?" Yaklaşarak önümde dikildi. "Bir *lattenin* parasını ödemeyi mi unuttun?"

"Seri katil olmadığım için kötü mü hissetmem gerekiyor?" Sarp kayalıklı yokuştan aşağı baktım. "Shai nerede?"

"O fani. Buraya geçemez. O bizden daha güvenli bir yerde Hâlâ Massachusetts'te."

Parmaklarımı sert dokulu kıyafetlerimde gezdirdim. "Demek cehennem burası."

"Henüz değil." Tepenin ucundaki mağaraları işaret etti. "Oradan yeraltı dünyasına gireceğiz. Ayrıca önce Araftan geçeceğiz."

Mağaralardan ısırap çeken bir çığlık yankılandı.

"Harika," dedim. "Bana işkence mağaralarında beni neyin beklediğine dair bir fikir verebilir misin?"

"Tabii ki iblislerin sana işkence etmelerini bekleyebilirsin. Ama endişelenmene gerek yok. O sadece zihinsel işkence. Aklınla oynayanlar sadece Belphegor iblisleridir. Buna arınma diyorlar ama bana nedenini sorma. Oradan fiziksel olarak tek parça hâlinde çıkacaksın. Ayrıca orada yeminin etkisiz kalacak, bu yüzden seni öldürmeyeceğim. Muhtemelen."

Fiziksel olarak tek parça hâlinde çıkacaktım ama belli ki duygusal olarak öyle olmayacaktı. "Ne kadar sürecek?"

"Ah, dört, beş gün."

"Gerçekten mi?"

"Zaman burada farklı işliyor. Ama işin bittiğinde aşırı açlık ve susuzluk hissedeceksin."

Sırt çantama dokundum. "Bu, atıştırmalıkları açıklıyor. Peki buranın ötesinde ne olduğunu söyleyebilir misin? Cehennem tam olarak nasıl bir yer?"

"Bir sürü katmanı var. O katmanlar insanların zamanda donup kaldıkları ve dünyadaki hayatlarında başlarına gelen aynı monoton ve trajik olayları tekrar tekrar yaşadıkları yer. Biz orada diğer fâniler gibi olacağız. Mağaralardan çıktığımızdaysa büyümüz işe yaramayacak. Yarasa bile muhtemelen onu kullanmak istemeyeceğiz."

"Neden?"

"Çünkü bu yeraltı dünyası 1692 Salem'i gibidir. Büyüden pek hoşlanmazlar."

Nabzım hızlanırken ona öylece baktım. Osborne da komşusu Salem gibi cadı mahkemeleri çılgınlığına kendini kaptırmıştı. Osborne'da otuz iki erkek ve kadın asılmış, çok daha fazlası zindanlarda ölmüştü. Yavaş yavaş yerine oturan bir korku, "Geçmişte takılıp kalmışlar," dedim.

"İblisler duygulara ve günaha doğru çekilirler. Şeytan da Salem'e işte böyle gelmiş. Salem'deki sefalet o kadar güçlüymüş ki Belphegor'un iblislerinden bazılarını Salem'e çekmiş, hepsi de ilgi peşinde koşan bir avuç ergenin deli saçmalıkları yüzünden. İblisler trajediden, üzüntüden beslenmişler. Ezici duygusal bir acı için buraya gelmişler ve Püritenler de onlara bunu elleriyle sunmuş. İblisler yavaşça yeraltına gelmişler. Tifo ve açlığın sefaletinden, hapishanelerdeki deri yaralarından, bütün o bitlerden beslenmişler..."

"Fazla detaylı."

"İster inan ister inanma, canım ama ben hep böyle gördüğün gibi tanrısal güzellikte değildim. Her neyse Belphegor, Giles Corey'nin kesik nefeslerinin sesinden, asılan fânilerin can havliyle salladıkları bacakların görüntüsünden yoğun bir haz duyuyordu. Bu yeraltı dünyası da işte böyle yaratıldı."

Sertçe yutkundum. "O zamanlarda insanlar perişan hâlde öbür dünyaya mı mahkûm ediliyorlardı? Üstelik bazıları suçlu değil, kurbandı."

“Çoğu kurban değildi, canım. Birbirlerinin asılması, izlemekten büyük memnuniyet duyuyorlardı.”

“Elbette. Peki ya iblisler? Onların tuzu kuru. İblisler kötülükten tamamen normal ve ahlaki olarak üstün bir güç alıyorlar.”

Orion, “Doğru,” dedi. Başını yana eğdi. “Seninle cehennemde görüşürüz, canım.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Orion arkasına döndü ama kolundan tutarak onu durdurdum. Bütün şu çığlık sesleri ve işkence meselesi yüzünden yolcuğun bir sonraki ayağını mümkün olduğunca geciktirmek istiyordum.

“Bekle. Ya Ölen Tanrı?” diye sordum sessizce. “O kim?”

“Onun adı Tammuz, eşsiz gücü olan tanrısal bir iblis o. Annemi tanıyordu.”

Omurgamdan yukarıya doğru bir ürperti yayıldı. “Seninle hiç karşılaştın mı peki?”

“Onu bir kez ziyaret ettim. Kaçtıktan sonra. Oyalanmayı bırak. Yemini bozmak istiyorsak Araf’tan kaçınmanın imkânı yok.” Arkasını dönüp yürümeye başladı ve ben de istemeye istemeye peşinden yüksek kayalıklara doğru gittim. “Yemini bozabileceğinden emin değilim ama bunu yapabilecek tek kişinin o olduğunu biliyorum.” Parmaklarını gümüş rengi saçlarına daldırdı. “Tammuz aramızdaki en kadim iblislerden biri olabilir. Belki de bu, onu bir tanrı kılıyordur. Bazıları onun Lucifer’in karanlık ikizi olduğunu, bir karanlık tanrısı olduğunu söyler. Her yılın bir kısmını yeraltı dünyasında geçirir. Geri kalanını ise dirilerek yeryüzünde geçirir. Bu nedenle ona Ölen Tanrı denir.”

Rüzgâr ölüm kokusunu taşıyor, çığlık sesleri gittikçe daha da yükseliyordu.

Donmuş zemin ince deri botlarımın altında sert, soğuk bir his veriyor, dişlerim takırdıyordu. Rüzgâr parmaklarımı ve yanaklarımı acıtıyor, gökyüzünden tüy gibi kar taneleri dökülmeye başlıyordu.

“Yeraltı dünyasındaki insanlar ölü olduklarını biliyorlar mı?” diye sordum.

“Hayır.”

“Oradaki insanların kendi trajedilerine hapsoldüklerini söyledin.” Zihnimde annemin öldüğü geceden bir kesit canlandı ama anında kayboldu. Bir yanım o geceyi hatırlıyordu. Bir yanım hâlâ oradaydı. “Zindanda geçirdiğin zaman hakkında böyle mi hissediyorsun? Özgür olsan bile o günleri tekrar tekrar yaşıyor musun?”

Dönüp bana baktı. Öz güven maskesi bir anlığına düştüğünde o güzel yüzeyin altında yatan acıyı, dayanılmaz acıyı gördüm... Sonra gözlerini tekrar kapatarak yüzünü başka tarafa çevirdi. “Terapistim olmaya mı çalışıyorsun, Rowan? Çünkü bu aşırı derecede fânilere özgü bir kavram ve sen bu konuda yetkin bile değilsin.”

“Hayır. Ben sadece seni böylesi bir dingile çeviren şeyin ne olduğunu çözmeye çalışıyorum.”

Mağaralara yaklaşıırken bana hafifçe gülümsedi. “İyi olmayı bir kez denedim. Sıkıcı ve fazla abartılı geldi.”

Başından beri nasıl biri olduğunu söyleyip duruyordu: acımasız, ölümcül, empati yoksunu. *Kusurlarımı gizlemiyorum ya da kim olduğumla ilgili yalan söylemiyorum.*

Ama bütün olay bu muydu yoksa sevgi onu çarpıklaştırmış mıydı? Ailesini sevmiştii ve ailesi ondan koparılıp alınmıştı. Belki de tekrar o acıyı çekmekten ödü kopuyordu.

Belki de ima ettiği gibi ben fazla saftım.

Bulutların arasından bir tutam güneş ışığı sızarak çevremizdeki karla kaplı kayaları donmuş bir elmas denizi gibi aydınlattı. Nefesim buğulandı. Mağaraların önündeki gri zemin hafif karla kaplıydı. Mağaranın ağzına yaklaşıırken kayanın üzerinde buza basıp geriye doğru kaydım ama kollarımı zarafetten yoksun bir şekilde savurarak dengemi toplamayı başardım.

Orion mağaralardan birine girmeden önce bana son bir bakış atınca peşinden gittim. İçeride karanlık ağırdı, sessizlik etrafımızı sardı. Karanlıkta yönümü belirlemek için kayalardan oluşan duvarda elimi gezdirdim ta ki Orion avucunun ortasında bir ateş yakana dek. Kum rengi duvarlarda ışıklar ve gölgeler hareket etti, yerden tavana kadar uzanan dikitler ve yamuk yumuk taş sütunlarının üstünde titrek bir şekilde parladı.

Ayağımın altındaki sert buzlar çtırdıyordu. Buz gibi bir rüzgâr Orion'ın elindeki ışığı söndürünce fena hâlde gerildim ve gittikçe yoğunlaşan bir huzursuzluk hissettim.

Etrafımda karanlığı bölen kırmızı ışık şeritleri, tuhaf bir alfabeden harfler oluşturdu.

Orion, "İşte böyle başlıyor," dedi. "Duvardaki yazılar" ifadesini duydun mu? İlahi bir hüküm olduğu iddia edilir. '*Terazide tartıldın ve eksik geldin.*' Burada, Araf'ta yaptıklarımızla yüzleşmeye zorlanacağız. Kısa bir süreliğine hayalle gerçeği birbirinden ayırt etmek mümkün olmayacak."

Derin bir nefes aldım. "O zaman bittiğini nasıl anlayacağım?"

"Yazılar kaybolacak." Orion'ın sesi şimdi daha uzaktan geliyordu, âdeta yankılanıyordu. "Diğer tarafta görüşürüz."

1 İncil'deki (Daniel 5) Belşassar'ın ziyafeti hikâyesinden gelir. Uğursuz bir şeyin yaklaştığı anlamında kullanılır. "Ansızın bir insan elinin parmakları belirdi, kandilliğin yanındaki saray duvarının sıvası üzerine yazmaya başladı. Kral yazan eli gördü, aklından geçenler onu ürküttü, benzi soldu; eli ayağı tutmaz oldu, dizlerinin bağı çözüldü." -ç.n.

Ateş büyümü çağırmayı denedim. Birkaç dakika sonra büyünün hızla gelişini, kıvılcımını ve avucumdaki sıcaklığını hissedebildim ama hâlâ bir şey göremiyordum.

Etrafımda benim ve Mortana'nın adını alaycı bir tonda uzatarak söyleyen fısıltılar yankılandı. *Mortaaaaana* diyen melodik bir grup fısıltı.

"Orion?" Sesim kulağa boğuk geliyor, fısıltı denizinde boğuluyordu. Fısıltı sesleri nasıl bu kadar yüksek olabilirdi?

Etrafımda semboller, karanlığın içinde kan kırmızısı harflerle yazılmış okuyamadığım bir dilden kelimeler belirdi.

Arkamdan gelen ıstırap dolu çığlık mağarayı doldurdu.

Aniden etrafımda dönüp baktığımda soluk ışığın yerdeki bir bedeni aydınlatıldığını gördüm. Bir kız yerde sürünüyordu ama çok garip duruyordu. Kolları ve bacakları tuhaf bir açıda bükülmüş, kafası göğsüne sokulmuştu. Onun eğri büğrü uzuvlarını görmek midemi bulandırdı.

Bir iblis olabilir miydi? Teni yanmış, çatlamış görünüyordu.

Geriye doğru bir adım attım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ama bu gerçek değildi, değil mi? Orion beni uyarmıştı. İblislerin tek yaptığı aklını karıştırmaktır demişti. Gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda korkunç görüntünün yok olmasını umdum. Yaratık hâlâ oradaydı ve yamuk yumuk uzuvlarla sürünerek bana doğru yaklaşıyordu.

Mağara duvarlarına yeniden sıcak bir ışık huzmesi vurunca çatırdama sesi mağarayı doldurdu.

Gür bir ses, *Nasıl öleceğini bilmek ister misin?* dedi.

"Kahretsin. Hayır, istemem ama başka seçeneğim var mı?"

Gölgelerin hipnoz edici bir şekilde öne arkaya sallandığı duvarlardan birine baktım. Hatları belli olana dek sallanmaya devam ettiler. Bir kadın darağacından sallanıyordu, boynu tuhaf açıyla bükülmüştü; saçları sarkıyor, büyük bir dalın altında sallanıyordu.

Kıpkızıl saçlı, beyaz tenliydi. Üstünde şu an benim giydiğim siyah elbisenin aynısı vardı.

İçime nefes kesen bir korku düştü.

Artık mağarada değildim. Darağacı Tepesi nin dibindeydim. Tepenin ortasındaki bir kaya öbeğinin içinden upuzun bir karaağaç yükseliyordu, ikizimin o ağaçtan bir ilmikle sallanışına afallamış hâlde bakakaldım. Ağacın büyük yumrulu dalları genişçe yayılmıştı; siyah şeritler hâlinde uzanan dallar arka plandaki gri gökyüzünü leke gibi görünüyordu.

Tepenin dibinden, ikizimin bacaklarının kayaların üzerinde sallanışını izledim. Beden saatlerce sallandı, dal vücudunun ağırlığı altında çatırdadı. Onun arkasında dört beden daha darağaçlarından sallanıyordu; morarmış tenleri, kaskatı kesilmiş uzuvlarıyla dört kadın.

Hareket edemedim.

Bana *soyumu* kurban ettiğimi haykırıyorlardı, ben de karşılık olarak çığlık atmak istedim. Ne kadar sürecekti bu?

Soğuk kış havası yanaklarımı acıttı, sedir dumanı ve ölüm kokuyordu. Etrafımda beni hep bir ağızdan yuhalayan bir kalabalık vardı sanki, bağırarak küfürler ediyordu.

İri dal ikizimin ağırlığı altında çatırdadı ve bedeni bana doğru döndü. Bir an için gözlerinin, *kendi* gözlerimin kocaman açıldığını gördüm. Parmaklarındaki kıpırdanmalar kesildi ama bedeni sessizce sallanarak karlı zemine karanlık bir gölge düşürmeye devam etti.

Korku bütün vücudumu ele geçirmişti.

Neden bunu daha önce yaşamış gibi hissediyordum? Daha önce gerçekten de *yaşanmıştı*. İki gündür buradaydım, bunların hepsini tekrar tekrar izliyordum.

Nefesim zayıfladı. O parlak kırmızı harfler hâlâ etrafımda yanıp sönüyordu. Bunun gerçek olmadığını biliyordum. Bu bir hayaldi ama...

Ama *yaşanacaktı*. Bu benim geleceğimdi.

Daha önce yaşanmıştı ve tekrar yaşanacaktı. Hepimiz burada takılıp kalmıştık ve kendi trajedilerimizi tekrar tekrar yaşıyorduk.

Akciğerlerimdeki hava boşalırken buradan bir an önce gitmeyi diledim.

Üzerime bir karanlık perdesi inerek beni sonunda bu korkunç görüntüden kurtardı. Artık mağarada sadece ben vardım, titriyordum. Ama henüz bitmemişti. Mağara duvarlarından hâlâ kırmızı çizgiler ışıldıyordu. Yanmış kadın hâlâ buradaydı, mağaranın zemininde sürünerek ilerliyordu.

Onun gözlerini görmek istemiyordum.

Ama kafasını kaldırıp bana baktığında masmavi rengi içime işledi. Elimde soğuk ve metalik bir şey hissettim.

Avucumda tutmakta zorlanacak kadar ağır bir dizi anahtara bakıp, "Çok üzgünüm," diye geveledim.

Vicdan azabı içimi parçaladı. Ben korkunç bir şey yapmıştım ve anahtarlar bunun kanıtıydı. Anahtarlar alnıma katil yazan bir damga gibiydi. Onları uzaklaştırmak istedim.

Kadının bedeninden alevler yükseldi ve çığlık attı.

Anahtarlar, içimi artık hatırlayamadığım ezici bir vicdan azabı ve korku hissiyle doldurdu. Bu anahtarları uzaklaştırılabilirsem belki kendimi iyi hissederdim. Belki de vicdan azabının ağırlığından kurtulurdum. Dövmem, kolumdaki altın rengi iskelet anahtar aydınlandığında kadının bedenindeki alevler daha da yükseldi.

Anahtarları karanlığa attığımda taşlara çarpıp şingirdadılar. Anlık bir rahatlık hissettim, göğsüm tekrar oksijenle doldu. Sonra avucumda yine hemen bir dizi anahtar belirdi, soğuk ve ağırdılar. Ellerim titredi, göğsüme taş oturuyormuş gibi hissettim. Anahtarları tutarken nefes alamıyordum.

Onları tekrar, bu kez daha sertçe yere fırlattım. Anahtarlar tekrar avucumda belirdi. Onların ezici ağırlığından kendimi bir türlü kurtaramıyordum...

Tekrar tekrar onlardan kurtarmaya çalıştım. Üzgün olduğumu, öyle yapmak istemediğimi söyleyip durdum. Ne için özür dilediğime dair hiçbir fikrim yoktu, sesimi zar zor duyabiliyordum. Günler, saatler aynı şekilde geçti ta ki sonunda kadın da anahtarlar da kaybolana dek.

Yavaşça nefes aldım. Şimdi ortamdaki tek ışık şu uğursuz yazılardan geliyordu.

Terazide tartıldın ve eksik geldin.

Sonunda harfler karanlıkta sönmeye başladı. Uzun, ağır bir nefes verdiğimde içimi rahatlık hissi kapladı. Titriyordum ve yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu.

Artık hepsi bitmişti. Lanet olsun, bu korkunç bir şeydi. Ayrıca ne olduğunu anlamamıştım bile.

“Orion?” diye fısıldadım. Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Onun beni ağlarken görmesini istemiyordum ama yalnız kalmak da istemiyordum.

Açlık ve susuzluğun üzerime çöktüğünü işte o anda hissettim.

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım yanıyordu. Felaket bir açlık midemi kavuruyordu. Kaslarım ağrıyor, buz gibi soğuk çikolatalı bir *milkshake* hayali kuruyordum. Çıldırılmış bir hâlde duvara yaslandım.

Tüm bu süre boyunca ayakta olduğumdan bacaklarım sızlıyordu. Büyük bir telaşla sırt çantasını kucağıma indirip hışımla açtım. Aşırı istekli ellerle, yeterli gelmeyeceğini düşünerek su şişelerinden birini çıkardım. Orion'inkini de içmek zorunda kalacaktım. Ama suyu kafama dikip bitirdikten sonra iradem biraz daha yerine geldi.

Orion çantaya elma da koymuştu, ikisini yedim. Bunlar sıradan elmalar değillerdi, sanki tanrıların bahçesinde yetişmiş, tanrısal bir varlık tarafından elle toplanmıştı. Daha önce hiç böylesine tatlı ve sulu bir şey yememiştım, damağımda hafif bir mayhoşluk patlaması hissettim.

Yavaşça, "Orion?" diye seslendim. Onu uyandırmaya pek hevesli değildim çünkü huzur içinde yemek istiyordum. Yani ona da yiyecek ayırmıştım ama tadını sessizlik içinde çıkarmak güzeldi.

Bir *challah* ekmeği çıkardım. Şimdiye kadar küflenmiş olabilirdi ama umurumda değildi. Hâlâ yumuşak, tatlı ve yağlıydı. Comté peynirinin yoğun ve fındıksı bir tadı vardı. Buradan çıktığımda her gün peynir fondü yiyeceğime yemin ettim. Fransız birini bulup onlara dünyaya katkılarından ötürü teşekkür edecek ve onları fondüye davet edecektim.

Midem kasılmaya başladı, hızlı ve çok yemiştim. Muhtemelen kendi organlarımı da sindirmeye başlamıştım. İki büküm eğilerek midemi tuttum. Yiyeceklerin geri kalanını çantaya tıktırıp omzuma attım ve mağara zemininde emeklemeye başladım.

"Orion?"

Dizlerim ve ellerimin üzerinde, gördüğüm iblisten çok da farklı olmayan bir hâlde sürünerek ilerledim. Birkaç dakika sonra mide bulantım geçti. Su ve kaloriler beni etkilemeye, biraz güçlendirmeye başlamıştı.

"Orion?"

Duvardan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım.

Doğrulduğumda avucumu uzatarak ateş büyüümü çağırdım. Kolumdan aşağısı ısınarak karıncalandı ve avucumdan alev çıktı. Ve görkemli bir ışık.

Daha önce ateş beni hiç böylesine rahatlatmamıştı ama işte burada, mağaraları sıcak bir ışığa boğuyordu.

Etrafta kimseler yoktu. Belki de Orion çoktan mağaradan çıkmıştı.

"Orion?" Mağaranın içinde, hafif bir güneş ışığı karanlığı delene dek hızla hareket ettim.

Nihayet onu görebiliyordum, bir duvarın önüne yığılmış duruyordu.

Güneş ışığı kocaman bedenini aydınlatıyordu. Göğsünde bir bıçakla öne doğru düşmüştü. Neler *oluyordu*? Belphegor iblislerinin bize gerçekten zarar vermeyeceklerini söylediğini sanıyordum.

Dehşete kapılmış bir hâlde aceleyle ilerledim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Aceleyle ona doğru koşup yanına diz çöktüm. Gümüş rengi saçları gözlerinin önüne düşmüştü ve paltosu açıktı. Siyah gömleğinden bir bıçak sapı görünüyordu. Yanağına dokunduğumda teni rahatsız edici derecede soğuktu.

İçime hafif bir korku düştü. Kan kaybetmiyordu ama gözleri açık olsa da cansız görünüyordu.

Bir anlığına öldüğünü sandım. Saçlarını geriye ittim. Korku içimde büyük bir boşluk yaratmıştı.

Sonra gözlerinde küçücük bir kıvılcım çaktı.

"Orion," diye fısıldadım. "Bu bıçağı çıkaracağım. Tamam mı?"

Burada ne halt olmuştu?

Dizlerimin üstünde bıçağın sapını tuttum. Bunu elime yüzüme bulaştırırsam kalbinin bir kısmını kesip çıkarabilirdim ki bu da bir iblisin ölmesinin tek yoluydu. Bu konuda ne kadar hareket alanım olduğunu bilmiyordum. İblis fizyolojisi ve sağlık hizmetleri konusunda tam olarak uzman değildim.

Bir elim bıçağın sapındaydı, diğerini de Orion'ın göğsünde bıçağın yanına koydum.

Bıçağı yavaşça ve özenle göğsünden çektim. Ucu çıkardığımda gözleri titreşti. Nefes aldı ama hâlâ kan akmiyordu.

Kalbimi sıkıştırarak derecede güzel yüzüne bakarak tekrar canlanmasını istedim.

“Orion!” derken sesimdeki panik kayalarda yankılandı. Teni soğuk, kasları gevşekti. “Orion, uyan.”

Tekrar canlanmazsa duyduğu son şey, “Ben sadece seni böylesi bir dingile çeviren şeyin ne olduğunu çözmeye çalışıyorum,” olacaktı.

Kalbi o kadar zarar görmüştü ki artık kan pompalamıyordu.

Panığın soğuk pençeleri üzerime tırmandı. Nasıl düzeltecektim bunu? İyileştirme gücüm yoktu.

Donup kaldım. Bu doğru değildi ama değil mi?

Bir *incubus* seks aracılığıyla iyileşirdi. Bunu Dikenler Şehri’ne giderken yolda neredeyse ölmek üzereyken hissetmişim, kan kaybederken bile tek düşünebildiğim şey seksti.

Gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdım. Hâlâ hayattaydı ama güç bela. “Seni iyileştireceğim.”

Göz bebekleri büyüdü, dudakları aralandı. Liluların şehvet büyüsunün ipeksi sıcaklığının tenimizi okşadığını, gittikçe alevlendiğini şimdiden hissedebiliyordum. Gözleri karardı, içlerinde açlıktan çıldıracakmış gibi bir ifade belirdi. Büyünün işe yaramaya başlaması ve aramızdaki elektriklenmeyi hissetmek için onu öpmem bile gerekmedi. Tek yapmam gereken onu arzulamaktı ve bunu yapmak hiç de zor değildi ki bu da iyi bir şeydi çünkü artık son derece tetikte görünüyordu, bu yüzden onu öperken kendimi sapık gibi hissetmedim.

Kalbim artık daha hızlı atıyordu. Kucağına oturdum. Gölge gözleri benimkileri aradı.

Öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Anında benden güç alıyormuş gibi oldu, elleri belimi sıkıca kavradı. Dudakları aralandı ve beni şehvetle öptü. Bedenime yayılan sıcaklık nabzımın hızla atmasına neden oldu.

Orion iyileşirken ellerinden birini sırtımdan yukarı doğru çıkararak parmaklarını saçlarıma daldırdı. Nabzını hissedebi-

liyordum, kalbi tekrar canlanıyor, atıyordu. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığından başımı geriye çektim.

Nefesi zayıflamıştı, sıcak büyüğü tenimi sarmalıyordu. Dilini yavaşça döndürerek boynumu öptü. Nabzım hızla atarken parmaklarımı saçlarına daldırdım.

Nefes nefese, "Sana katlanamıyorum," dedim. Bunu bana söyleten gururumdu çünkü onun benimle ilgili ne hissettiğini biliyordum.

"Hislerimiz karşılıklı," diye fısıldadı boynuma. "Ama seni öpmezsem de öleceğim."

Kısa bir an için bu söylediği kulağa aşırı romantik gelse de bu dediğinde ciddi olduğunu fark edince tüm büyü bozuldu. Beni öpmezse *gerçekten* de ölecekti.

Yine de tekrar gözlerimin içine baktığında başparmağıyla alt dudağımı okşadığında olayın ciddiyetini unuttum. Bana hayatında gördüğü en enfes şeymişim gibi baktığında yanaklarımın ısındığını fark ettim. Beni tekrar aç bir hâlde dilini ağzıma sokarak öptü. Öpüş şeklinde bakılırsa beni gerçekten de sıkıcı bulmadığı *ortadaydı*.

Bir eliyle elbisemin önündeki düğmelerden birkaç tanesini çözdü, sonra da öpmeyi bırakıp alt dudağımı emerek göbek deliğimden aşağıya yoğun bir sıcaklığın toplanmasına neden olacak şekilde geri çekildi. Lav gibi bir şehvet nabız gibi atarak bedenimi sardı ve uyluklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

Ama bunun devam etmesine izin verecek değildim, hem de bana söylemiş olduğu onca şeyden sonra. Onu sadece iyileştirmem gerekiyordu, hepsi buydu.

Çelik gibi bir iradeyle, beni öpmek için tekrar öne eğilmesine engel oldum. Dipsiz kuyu gibi kapkara gözlerle bana baktı.

Dudaklarım dudaklarından sadece birkaç santim uzak-
tayken, "Bence işimiz bitti. Kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun. Ayrıca daha önce ikimiz de birbirimizden pek hoşlanmadığımızı itiraf ettik."

Orion ağzını kapatıp dişlerini sıktı. Bedenimi kavrayan parmakları kasıldı. "Her an ölebilirim. Neden kendini bu hazdan alıkoyuyorsun ki?"

Bir milyon yıl geçse de onu ne kadar çok arzuladığımı itiraf etmezdim. Elimi göğsünün ortasında gezdirerek gömleğinin altındaki pürüzsüz, tamamen iyileşmiş teni hissettim. "Hangi haz? Sen ölme diye gönülsüzce öptüm. Sıkılmıştım."

"Gönülsüzce mi yapıyordun? Benimle? Buna inanmak güç."

"Görünüşe göre Araf egona hiç dokunmamış." Üstün bir irade örneği sergileyerek kucağından kayıp taşlı zemine geçtim. "Nasıl oldu da göğsüne bıçak saplandı?"

Orion'la ilk tanıştığımdan beri ilk kez daima var olan öz güveninin gölgelendiğini gördüm; nefesini topluyordu. "Bir yılan," dedi.

Ayağa kalkarak elbisemi tekrar düğmeledim. "Seni bir yılan mı bıçakladı?"

"Hayır, paltomun içine bir yılan girince onu bıçakladım. Ama bir halüsinasyondur." Sırt çantama uzanıp bir su şişesi çıkardı.

"Orion... sen yılanlardan korkuyor musun?"

Şişenin kapağını açtı. "Belphegor iblisleri akıl karıştırıyorlar. Hepsi bu."

Sanırım ben de normalde anahtarlardan korkmazdım. Belki de dövmelerimiz bize musallat olmak için gelmişlerdi.

Suyunu çabucak içti, sonra da geriye doğru duvara yaslandı. Gözlerinin rengi tekrar açıldı. "Peki sana ne gösterdiler?" Elma için çantaya uzandı. "Bütün soyunu uzun zaman önce ölme kurban etmekle ilgili herhangi bir anı canlandırdılar mı?"

Soyunu kurban ettin... "Seni öpmeyi tam olarak neden bırakmak zorunda olduğumu bana hatırlatman çok düşünceli bir davranış."

"Öyle mi? Ben de sıkıldığın ve gönülsüzce yaptığın için bıraktığını sanıyordum."

Çantanın içine uzanıp onun için bir elma çıkardım. "Bir şeyler atıştır. Belki o zaman daha az sinir bozucu olursun."

Elmayı ısırarak gördüklerimi anlatmamı bekledi.

Ofladım. "Bana doğru sürünen bir iblis gördüm ve belli ki kendi ölümümü gördüm... asılarak." Mağaranın içinden önümüzde uzanan ormana baktım. "Şu an üstümdeki kıyafetlerle asılmışım gibi görünüyordu. Burada, yeraltı dünyasında ölebilir miyiz?"

"Evet, ama ben bunun olmasına izin vermeyeceğim. İblisler sadece senin aklını kurcalıyorlardı, hepsi bu."

"Olmasına izin vermeyecek misin?" Sırt çantasını tekrar taktım. "Kulağa çok korumacı geliyor."

Bana hafifçe gülümsedi. "Sırrı senden koparmayı başarana kadar."

Ayağa kalkıp gömleğinin önünü düzeltti. Paltosunu düğmeleyerek mağaradan çıktı ve göz kamaştıran kış güneşine doğru yürüdü.

Karla kaplı zeminden yoğun bir şekilde yansıyan parlak ışığa karşı elimi gözlerime siper ederek peşinden gittim.

Gözlerim karanlıkta geçen günlerden sonra ışığa alışınca önümdeki manzarayı inceledim. Uzakta bir dizi kazık, kemikli parmaklar gibi yerden çıkmıştı. Kazıkların ikisinin ucunda insan başları asılmıştı.

Onun ötesinde de karanlık orman kilometrelerce uzanıyordu. İri dalları ve yaprakları buzdan elmaslar gibi parlıyordu.

Zemin ayaklarımın altında sert ve donmuştu.

Orion elmasını bitirip çöpünü kenara attı. "Rowan, beni neden iyileştirdin? Sadece bıçağı çevirerek bütün sorunlarını çözebilirdin. Ölmüş olurdum. Endişelenmen gereken bir yemin de kalmazdı. Taht için kendin hak iddia edebilirdin."

"Benim empati duygum var, Orion. Daha önce de bunu konuşmuştuk."

Dönüp bana baktı. Yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. “Ah, o duygu uzun zaman önce benimle birlikte zindanda öldü.” Tek kaşını kaldırdı. “Ama sanırım sana bir teşekkür borçluyum, değil mi?”

“Bir şey değil.”

“Geçmişinden herhangi bir şey gördün mü, Rowan?”

Ani bir nefes aldım, kafamda o anahtarlar daire korkunç anılar canlandı. “Bir dizi anahtar gördüm ama onlardan kurtulamadım. Bir tür lanet gibiydi.” Kolumu kaldırıp elbisenin kolunu geriye sıyırıp dövmemi ortaya çıkardım. “Sence bununla bir ilgisi var mıdır? İblis olmamla?”

İğrenç kazıkların yanından geçerken rüzgâr Orion’ın gümüş rengi saçlarını okşadı. “Vicdan azabı duyacağın birçok şey vardır eminim, Rowan ama iblis olmak onlardan biri değil. Biz güçlüyüz, hızlıyız, güzeliz. Tanrı gibiyiz. Daha da önemlisi, kontrol edemediğimiz bir şey hakkında kötü hissetmemeliyiz.”

“Anahtarların annemle bir ilgisi vardı.” Ormanın içinde ilerlerken dallar titredi ve siyah elbisemin üzerine hafif hafif karlar döküldü. “Annem iblis olsa da ben onun öyle olduğunu bilmiyordum. Ben onu fânî olarak biliyordum. O mükemmel, tanrı gibi ya da güçlü değildi. Ayrıca sinirliydi, küfür ederdi ve uyanması çok uzun sürerdi. Ama üzgün olduğumda bana iyi hissetmemi sağlayacak şeyler söylerdi. Bazen çok kaygılanıyorum ya hani?”

Robot gibi, “Öyle mi? Fark etmemiştim,” dedi.

Onun iğneleyici tavrını görmezden gelerek devam ettim. “İşte ben gece kaygılanıp uyuyamadığımda annem bana karamelli çay getirirdi. Onun iPod’unda endişeli bir kuzgunla ilgili meditasyon hikayesi dinlerdim ve hep birlikte rahatlardık; ben, annem ve Lenore isimli kuzgun. Annem bir tanrıça değildi, hep daha iyi hissetmemi sağlayan insandı ve ben onu tehlikeye atacak bir şey yapmışım gibi hissetmeden edemiyorum.”

Orion'ın yine iğneleyici bir yorum yapacağını ya da boş konuştuğumu yüzüme vuracağını sandım ama öyle yapmak yerine biz ormanın derinlerine giderken sessiz kaldı. Tepe-mizde âdeta karla kaplı dallar kubbe şeklinde kıvrılıyordu. Orion bir dakika sonra benim onu güçlkle duyabileceğim kadar sessizce konuşarak, "Ben kâbus gördüğümde annem bana ninni söylerdi," dedi.

Dönüp bana baktı ve bir an için gözlerinde daima var olan o acıyı gördüm.

"Her neyse," derken yüzü ifadesizleşti. "Bu çok uzun zaman önceydi."

"Şimdi kâbus görünce ne yapıyorsun?"

"Şimdi ben kâbusun kendisiyim, canım."

Gözlerimi devirdim ama söylediği yalan da değildi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Ormandan çıktıktan sonra önümüzde etrafı çitlerle çevrili bir kasaba meydanının uzandığını gördük. İnekler ve keçiler toplanmış, usul usul otluyorlardı. Meydanın tepelerle çevriliydi, tepelerin uçlarında da yer yer ahşap dış cephe yapıları vardı.

Meydanı çevreleyerek kıvrılan yolların şekillerini inceleyince kasabayı fark etmeye başladım.

“Sanırım burası Salem Kasabası. Şimdi adı Danvers.” Ufku taradım ve hafifçe aşağı doğru kıvrılan tepeyi işaret ettim. “Orası Hathorne Tepesi, adını cadı mahkemelerinin hâkimlerinden birinden alıyor. Daha sonra orada Danvers Şehir Hastanesi inşa edildi. Kötü muameleleriyle adı çıkmış psikiyatrik bir kurumdu. Şu an orada apartmanlar var. Ama ben hep Hathorne’un kötü ruhunun oraya musallat olduğunu düşünmüşümdür.”

Orion’ın kaşları kalktı. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Osborne’da Salem’in zalim tarihini öğrenmekten başka yapacak pek bir şey yok.” Göz ucuyla kasabaya tepeden bakan, üçgen çatısı ve arkasında eğri büğrü bir ağaç olan terk edilmiş gibi görünen büyük siyah eve baktım. “Burası aşırı ürkütücü.”

Orion, "Rowan," diye fısıldadı. "Burada çok fazla konuşma Aksanın dikkatı çeker."

Konuşmamak işime gelirdi. Eğlenceli bilgilerimi kendime saklardım.

Toprak bir yola yaklaştığımızda yanımızdan at üstünde bir adam geçti. Uzun, konik bir şapka ve geniş kenarlı beyaz bir yaka takmıştı. Yavaşlayarak bize dikkatlice baktı. Şüphelenmiş gibiydi. Kalbim küt küt atıyordu.

Yüzlerce yıl öncesinden bir adam bana öylece bakıyordu.

Burası cehenneme benzemiyordu ama buradaki gölgelerin arasında ne tür karanlık dürtülerin sinsice gizlendiğini biliyordum. Orion'ın da çok detaylı bir şekilde tarif ettiği gibi komşular birbirlerine cephe almışlardı. Birbirlerini hapse atmış, idam cezasına çarptırmışlardı.

Biz, tizizli pencerelerin ve eğik bölümlerin olduğu uzun, beyaz bir ibadethanenin yanındaki yolda ilerlerken soğuk rüzgâr üstüme üstüme esti. İçeride bir yerde olmayı dileyerek özlemle sıcak ışıklara baktım.

Yanımızdan sıcak şallar ve boneler takmış, sepetler taşıyan birkaç kadın geçti. Bize temkinli gözlerle baktılar.

Sağımızda bir nehir kıvrılarak güneye doğru akıyordu.

Yalnız kaldığımızda, "Onu nerede bulacağız?" diye fısıldadım.

Sessizce, "Eski Osborne Ormanları'nda," dedi.

Sertçe yutkundum. Annem de orada ölmüştü.

Biz yürürken soğuk hava ayak parmaklarımı acıttı ve dişlerim takırdamaya başladı. "Bozuk paralarımız var. Yolda sıcak bir çorba ya da bir şeyler alabiliriz."

"Ben bir yer biliyorum. Sesini alçalt."

Yine kurt gibi acıkmıştım ve karnım gurulduyordu.

Çiftliklerin, bir kilisenin, yosunlu taşları olan bir mezarlığın, bize öfkeyle bakan gözleri çukur kafataslarının ve at arabalarının yanından geçerek çok uzun gelen bir süre bo-

yunca soğukta yürüdük. Birkaç kişi başlarını sallayarak bize, "Günaydın," dedi.

Kayalıklı bir tepeye ulaştığımızda Salem Kasabası'na vardığımızı anlamıştım. On dokuz kişinin taşlı bir arazide asılmış olduğu Darağacı Tepesi oradaydı. Günümüzdeki Salem'de burası eczanenin arkasındaki bir otoparka bakıyordu.

Ama ben cesetlerden birinin diğer insanlara ölümü hatırlatarak ibret olsun diye hâlâ bir ipin ucunda asılı olduğu zalim Salem'deydim.

Kadının uzun kıvrak saçları yüzünün önünden aşağıya sarkmıştı ve ayakları havada sallanıyordu. Bedeni kaskatı ve gri, parmakları kemikli görünüyordu. Derisi muhtemelen hapiste geçirdiği zamandan kalma yaralarla kaplıydı.

Onu görünce boğazım tılandı ve ıstırap yüklü uğursuz bir hava yükselerek nefesimi kesti. Ailesi onun ölmesini izlemiş olmalıydı.

Daha önce hiçbir yerden bu kadar çok uzaklaşmak istememiştim.

Orion yürümeye devam etti, rüzgâr gümüş rengi saçlarına ve uzun pelerinine vuruyordu. Aceleyle cesetlerden mi uzaklaşıyordu yoksa sadece ilgilenmiyor muydu emin değildim.

Ellerimi ovuşturup ısıtmaya çalışarak onlara üfledim. Nefesim buğulandı ve Orion'a ayak uydurmak için daha hızlı yürüdüm. Donmuş zeminin soğukluğu ince deri botlarımdan tabanımdan ayaklarımı üşüttü.

Hemen suyun üstünde yer alan ünlü Yedi Çatılı Eve ulaştığımızda bedenimin yarısı soğuktan uyuşmuştu. Atlantik'in üzerinde yükselen sade, neredeyse siyah gibi görünen koyu kahverengi gotik bir malikâneydi. Kanatlı pencereleri ve sivri çatı süslemeleri yapıya ürkütücü bir görüntü kazandırıyor ve evin diğer tarafında demir grisi okyanus ışıldıyordu. Kasaba meydanını daha küçük evler çevreliyorlardı. Meydanda satıcılar tezgâhlarının başında durmuş sebze ve hamur işleri satıyorlardı.

Malikânenin önünde bir erkek ve kadın tahta direklere asılmışlardı, kafaları ve kolları direklerin uçlarına bağlanmıştı. Durmaları zor bir pozisyon olmalıydı, bedenleri eğilmiş, boynuları bükülmüştü. Direklerin dibindeki bir tabela onların *zinacı* olduklarını belirtiyordu.

Çamur saçlarını topaklandırmış, ellerine bulanmıştı.

Biri pencereden, "Fahişe!" diye bağırdı.

Kadın kendine taş atılmış gibi yüzünü buruşturdu.

Tabii ki her dünyanın bir Jack Corwin'i mutlaka olurdu, değil mi?

Onlara dikkatlice bakmamaya çalıştım ama kadın bana pis saçlarının altından baktı, yüzü perişan hâldeydi.

Zina bu cezaya değer miydi? Herhalde erkeğe göre değişir diye düşündüm.

Biz onların arkasından geçerken kırbaçlandıkları için kurumuş ve donmuş kanla kaplı çıplak sırtlarını görünce yüzümü ekşittim. Belden aşağıları çıplaktı, kan üzerlerinde şeritler hâlinde kurumuştı.

Orion sıkılmış gibi durarak dönüp bana baktı. "Şurada yemek yiyebiliriz."

"Ne?" Önümüzdeki dehşet verici manzara göz önünde bulundurulursa bu yorum şaşırtıcı derecede yersizdi. "Orion," diye fısıldadım. "Önümüzdeki manzara seni rahatsız etmiyor mu?"

Kırbaçlanmış çifte orada olduklarını daha yeni fark etmiş gibi göz ucuyla baktı. "Aç olduğunu sanıyordum. Beni takip et."

Beni ahşap bir binaya götürdü. Kapının üstündeki gri tabelada bir kazan resmi vardı. Biz içeri girer girmez yemek kokusu ağzımı sulandırdı. Tavana uzanan ahşap kirişli, koyu renk ahşaptan salonu inceledim. Ortada büyükçe demir bir kazan fokurduyordu ve birkaç kişi ahşap masalarda oturmuş biralarını yudumluyordu. Diğerleriyse odanın ortasındaki ahşap bir barda toplanmışlardı. Sıcaklık *muhteşemdi*.

Tavernaya sessizlik çöktü ve herkes, adamlar, kadınlar, çocuklar dönüp bize baktılar. Hatta bardaki kedi bile dik dik bakmak için dönmüş gibi gelmişti. Ama içeride ileri geri dans eden ateşten yayılan ışık ve şömineden yükselen buharıyla sıcak ortam beni kendine çekiyordu. Birkaç saniye sonra herkes yiyeceklerine, içeceklerine döndü.

Orion pencerenin yanındaki bir masaya geçti. Buhar camları buğulandırmıştı, dışarı bakmak için elimle camı sildim. Buradan kasaba merkezini görebiliyorduk. Ağaç gövdelerinde asılı iki kişinin perişan hâline bakmamak güçtü ama amaç da buydu zaten, değil mi? Yani cezaları aleni yaparak insanları kontrol altında tutmak. Aşırı küçük düşürücüydü ama aynı zamanda herkesi korkutmaya yeterdi. Kimse onların yerinde olmak istemezdi.

Orion'ın başka biriyle konuştuğunu fark etmem biraz zaman aldı, karanlık düşlerimden kopup kendime gelince genç bir kadının masamızın yanında durduğunu gördüm. Saçları beyaz bir keple örtülüydü ve iri mavi gözlerle dikkatlice Orion'a bakıyordu. "Peki neden Osborne'a gidiyorsunuz ki Efendi Ashur? Ben oraya hiç ayak basmadım." Gözlerini kırıştırdı. "Osborne kötü büyü ve zinayla dolu. Orası iblis şehri ve ben o iblislerin şehir sınırları içinde kalması için dua ediyorum. Ama o ormanlarda meşum bir şeyin kol gezdiğini söylüyorlar. Onun Büyük Savaş'tan kaçtığını, bağlama büyülerinin ona etki etmediğini söylüyorlar. Oranın yakınına gitmemelisiniz, yalvarırım size, yoksa ölürsünüz."

Efendi Ashur mu?

Orion sadece hafif alaycı bir tonda, "Kulağa korkunç geliyor," dedi. Kadının onun alaycı tavrını fark etmemesini umuyordum. "Zinayla mı dolu? Ne kadar da rezil bir şey."

Kadın eğilerek fısıldadı. "Tiksinç yaratıklar. Siz Osborne'a ulaştığınızda onlara Putnam Hanım'ın bizzat kendisinin, günahkârlıkları yüzünden ormanlarını şeytanın mesken edindi-

ğini söylediğini anlatın. Onlara karanlık ormanın insanları çıplak, kan damlayan hayvanlara dönüştürdüğünü söylediğimi anlatın. Kadınlar ormanda pis canavarlar gibi Gölge Adam'la çiftleşiyorlar, elleri ve dizleri üstünde hayvansal coşkuyla haykırıyorlar." Aslında son derece mutlu görünüyordu, gözleri kıpırdanıyor, yanakları kızarıyordu. "O adamla şeytani bir cadı meclisi kurmuşlar. Bunu gözlerimle gördüm."

"Osborne a hiç gitmediğinizi sanıyordum," demek istedim ama bana ağzımı kapalı tutmam söylenmişti.

Söyledikleri doğruysa ve kadınlar etrafta çıplak hâlde koşuşturup ormanda bir iblisle çiftleşiyorlarsa bu belki de Ölen Tanrının yılın yarısında neden burada takıldığını açıklardı. O her kimse, bu tavernadaki çorba höpürdeten asık suratlı fâni adamlardan muhtemelen daha çok eğleniyordu. Takipçilerinin olmasına şaşmamak gerekiyordu, Putnam Hanım'ın onu aramaya gitmesine de.

Orion doğruldu, açık renkli gözleri mum ışığında parladı. "Yazıklar olsun o çok arzulanan kötü adama. Biz bu güzel kasabalardan kötüyü *defetmenin* peşindeyiz. Her ne kadar tehlikeli olsa da bu bizim kutsal görevimiz. Art niyetiyle daha fazla masum kadın yoldan çıkarılmasın diye bu canavarı cehennem ateşine atmak ve o şeytanın kitabını yakmak benim en büyük arzum."

Kadın, "Tabii ki," derken yanakları kızardı ve Orion'a gülümsedi. "Siz iyi niyetli bir iblis avcısısınız." Büyülenmiş bir hâlde ona öylece bakmaya devam etti. "Selam olsun, Mal-leus Daemoniorum. Sizin bu kıyıları arındırmaya geleceğinizi duymuştuk zaten. Yolunuzu gözlüyorduk." Öne doğru eğilerek daha da yaklaştı. "Cesaretiniz ve gücünüzle, sizin gibi bir adamın bizi korumak için burada olmasından onur duyuyoruz."

Bu bir şaka *olmalıydı*. Burada bile kadınlar onunla flörtleşiyor olamazdı, değil mi?

Orion parmak uçlarını birleştirdi. "Peki bu şeytan... onun hâlâ Osborne Ormanları'nda olduğunu mu düşünöyorsunuz?"

"Ah, evet. Orası lanetli bir orman. Ben bizzat onu orada birkaç kez gördüm, etrafı utanç verecek şekilde dans ederek kıvranan kadınlarla çevriliydi. Bedenlerinin şehvetiyle akılları başlarından gitmişti. Orman onlara kötü şeyler yaptırıyor. Biliyor musunuz? şeytan bana baktığında içimdeki iyiliği hissedebildi. Bu da onu öfkelenbildi. Beni oradan uzaklaştırıp gecenin karanlığına göndermek için vahşi bir canavar gibi uludu." Eli göğsünden aşağı doğru indi, yüzü hatırladıklarının etkisiyle âdeta parlıyordu.

Anlattıklarına göre Putnam Hanım şeytanla çiftleşmek umuduyla seks ormanında dolanmış ama kadın o kadar tuhaftı ki şeytan bile onu yadırgamıştı.

Orion yüzünde aşırı ciddi bir ifadeyle, "Son derece etkileyici, Putnam Hanım," dedi. "Siz tanrının kutsadığı bir hanımsınız."

Kadın kıkırdadı. "Sizin boyunuz kaç? Hayatımda daha önce hiç bu kadar uzun bir adam görmedim. Bir aygırdan bile uzunsunuz."

Yemek istemek için ağzımı açtım ama Orion koluma dokundu. "Karım günahlarına tövbe etmek için bir sessizlik yemini etti."

Sanırım buradaki karısı ben olmak zorundaydım yoksa dışarıdaki talihsiz çift gibi direğe bağlanırdım.

Bir dakika. Günahlarımı mı?

Kadın ilk kez bana döndü. "Ah, günah mı?" Alnını kırıştırdı. "Hafif meşrep yüzü tanıdık geliyor. Belki de korkunç bir rüyadan falan anımsıyorumdur. Ama ne günahı? Alenen itiraf etmek zorunda."

Sadece omuz silkebildim.

Orion'in dudaklarının kenarında minicik bir gülümseme belirdi. "Arsızlığını telafi etmek için, yoldan çıkmış bedensel şehveti asla tatmin edilemiyor. Ama artık tövbe ediyor."

"Demek öyle." Kadının yüzünde tiksintiye benzer bir ifade belirip kayboldu. "Bunu gözlerinde görebiliyorum." Abartılı bir şekilde ürperdi. "Onu o ormandan uzak tutun."

Masanın altından Orion'a tekme attım.

"Peki bahsettiğiniz bu şeytan," diyerek konuşmaya devam etti. "Siz o gece dışarıda baştan çıkarılmaktan büyük bir özenle kaçınırken onu ormanda nerede gördünüz?"

"Ay ışığının altında, taşlı tepenin zirvesinde." Kadının gözlerindeki coşkuyu görebiliyordum. "O zaman size istakoz getireyim de karanlığa karşı savaşınızda gücünüz olsun." Bana ters bir bakış attı, gözleri yargılayan bir ifadeyle çakmak çakmak parlıyordu.

Bana öyle bakma, Putnam Hanım. Ben senin o ormanda ne yaptığını biliyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

ROWAN

Putnam Hanım, Orion'ı bariz bir şekilde arzuladığı için yanımıza kalay-kurşun karışımı iki büyük maşrapayla meyveli sıcak bira ve kazandan taze taze "balıklı yahni" diye adlandırdığı şeyden almamıza izin verdi. Kıskançlığı çok belirgindi. Efendi Ashur'a yardım etmek için tekinsiz ormana dalarsa şaşırmazdım.

Sinir bozucu olabilirdi ama balık yahnisi onu takdir etmeye başlamama neden oluyordu. Biz Osborne'a yürürken biradan yükselen buhar yanaklarımı, maşrapanın sıcak metali de parmaklarımı ısıtıyordu.

Batiya, okyanustan uzağa ilerlerken dolambaçlı bir yol, zar zor ayakta duran binaların yanından Salem'den Osborne'a gidiyordu. Hafif engebeli çiftlik arazisinin yanından geçtik. İnekler soğuk tarlalarda durmuş otluyor, dondurucu havada bedenlerinden buharlar yükseliyordu. Çiftlik evleri açık sarı, krem rengi ve koyu kahve gibi cansız renklere boyanmıştı.

Aralarında toprak bir yol vardı. Canlı turuncu renkleri titreşen alevler gibi görünen yapraklar iri dallarda sallanıyordu.

Etrafta kimse yokken sessizce, "Orion senin için bundan sonrasında ne var?" diye sordum. "Cambriel'i öldürüp şehrin

kontrolünü ele geçirdikten sonra gücünle ne yapmayı planlıyorsun? Bana söylemedin.”

“Sanırım işe onların bizden aldıkları her şeyi geri almakla başlayacağım.”

Kaşlarımı kaldırdım. “İşin bittiğinde Dikenler Şehri'nde üzerinde hüküm süreceğin herhangi biri kalacak mı?”

“Bazılarının yoluma çıkmayacak kadar akıllı olduklarını farz edelim.”

Kasabanın daha da içine ilerlediğimizde binalar sıklaştı. Koyu renk ahşaptan evler yola doğru bakıyordu ve artık kıyıyı göremiyordum. Gökyüzü okyanusun üzerinde kararıyor, menekşe rengi ve kan kırmızısı izler bırakıyordu.

Buradan, Dikenler Şehri'ni uzaktan görebiliyorduk. Onun da burada olacağını neredeyse unutmuştum ama işte orada, sisle kaplı altın rengi duvarlarıyla Osborne'un en uzun tepesinin en ucundaydı.

Ona öylece baktım. Orada zindanlarda hapsedilmiş küçük bir Orion var mıydı? Şu an olduğu sorunlu kişi olmasına engel olunabilir miydi?

Kolundan tutup doğuyu işaret ettim. “Oraya gidersen ne olur?”

Orion eğildi, dudakları kulağımın dibindeydi. “Denedim. İşe yaramıyor. Duvarların ötesine geçilmiyor. Ayrıca Ölen Tanrı bana orada trajedilerin yeninden yaşandığını söyledi. Engellenemezler.”

Başımı salladım ve karanlık ormana yaklaşarak tekrar yürümeye başladık.

Benim yaşadığım sokakta, şimdi Dollar Store ve Dunkin'in bulunduğu Walcott Caddesi'nde binalar daha seyrekleşmişti. Burası Büyücülük Noktasıydı.

Sarp kayalıklı o tepe, yani Darağacı Tepesi solumuzda yükseliyordu. Oradaki kayalıklı arazide, bir karaağacının çentikli büyük dalının altında dört kadının bedeni sallanıyordu.

ALEVLERİN LORDU

Dal onların ağırlığı altında gerilmiş, çatırdıyordu. Ses hayalet gibi rüzgârla bize kadar taşınıyordu.

Gördüğüm halüsinasyonda asılı olduğum yer orasıydı. İçim korkudan cız etti. Buradan onların yüzlerini göremiyordum ama saçlarının beyazlamamış olduğunu görebiliyordum. Benim gibi gençlerdi. Erkek egemen bir dünyada yaşlı, çirkin ve en gözde yaşınızı geçtiğiniz için başınız belaya girebilirdi ya da sırf genç ve cezbedici olduğunuz için. Öyle kadınlar bir adamı günaha sokarlardı. Üstelik bu bile sizin hatanız olurdu.

Biz yürürken dört cesede göz ucuyla baktım. Bedenleri kaskatı kesilmiş, grileşmişti.

Orion'a şöyle bir baktım. Güç yanlış ellerde olunca durum çok tehlikeli bir hâl alıyordu. Orion'ın bir krallık üzerinde hiçbir şekilde mutlak güce sahip olmaması gerekiyordu. Yaralıydı, sorunluydu ve kafayı intikam almakla bozmuştu. Güç onun eline geçerse tam bir kâbus olurdu. İdamlar, soykırımlar, işkenceler... hâlâ Mortana olduğumu düşünüyorsa benim için de muhtemelen ağır ve acılı bir ölüm olurdu.

Orion kadifemsi bir ses tonuyla "Neden gizli bir şey planladığın hissine kapılıyorum?" diye mırıldandı.

Masumca gözlerimi kırıştırdım. "Gerçek dünyayla bağlantısı kopmuş ve aşırı paranoyak biri olduğun için olabilir mi?"

Sessiz, neşesiz bir kahkaha attı ve açık renkli gözleri şafak vaktinde ıslıl ıslıldı. "Hem gizli gizli plan yapıyor hem de kaçınıyorsun. Ne kadar da Mortana gibi davranıyorsun."

Rüzgâr kızıl saçlarımı dalgalandırdı. Mortana herkesi satarken sadece kendini korumaya çalışmış, mecbur kaldığı için öyle yapmış olabilir miydi?

Ormanın içinde kuzeye yöneldik. Eski evimin hemen buralarda olduğunu düşündüm ve farklı bir zamana yolculuk yapabilmeyi diledim.

Biz ormanın kıyısına yaklaşırken rüzgâr ilerideki ağaçların arasından uğuldayarak yaprakları hışırdattı. Burada ağaçların

çoğunu kar ve buz kaplamış, bazı ağaç gövdelerinden turuncu mantarlar çıkmıştı.

Yusufi et al.

Krali devir.

Şehir, sahlanacak.

Bu, annemle babamın benim için geride bıraktıkları bir tür talimat gibi gelmeye başlıyordu. Orion gibi biri için değil.

Asıl soru şuydu: Ben onu nasıl venecektim?

Orion, öldürmek konusunda benden daha ustaydı ve ona Cambriel'in vüzugünden bahsetmek için bir yemin etmiştim.

Biz ağaçların arasında ilerlerken güneş daha da alçalarak ağaçların tepelerini kan kırmızısına boyadı. Ormanın örtüsü altına gölgeler vavıldı ve bir karga öterek seslerle havayı delip geçti.

Ormanda hava vesun ve roprak kokuyor. Kar eskisinden daha şiddetli yağıyordu.

Güçlü bir şeyin soğuk dokunması. Ağaçların arasında elektrikleşimi, beni karpı konutları bir şekilde rahatsız eden, çığırın hüviyü hissettim. Ormanın daha da derinlerine inmek, tehlikeyi yaşamak istedim.

Utskottet har kunnat utvärdera riksdagens arbete och

Agaknya ancaman tersebut menimbulkan dampak negatif terhadap ekonomi daerah. Akibatnya, sebetulnya ancaman politik yang justru akan menghambat pembangunan daerah.

Çininin gerçek gücünün aradığı nokta ise ortaya 30 milyar dolarlık "Nükleer Enerji Sanayi Yatırımı" (Nuclear Energy Investment Program) kararıydı.

"Nieuw Amsterdamsche Courant" Nieuw-Amsterdam, 1793, 1794, 1795, 1796, 1797, 1798, 1799, 1800, 1801, 1802, 1803, 1804, 1805, 1806, 1807, 1808, 1809, 1810, 1811, 1812, 1813, 1814, 1815, 1816, 1817, 1818, 1819, 1820, 1821, 1822, 1823, 1824, 1825, 1826, 1827, 1828, 1829, 1830, 1831, 1832, 1833, 1834, 1835, 1836, 1837, 1838, 1839, 1840, 1841, 1842, 1843, 1844, 1845, 1846, 1847, 1848, 1849, 1850, 1851, 1852, 1853, 1854, 1855, 1856, 1857, 1858, 1859, 1860, 1861, 1862, 1863, 1864, 1865, 1866, 1867, 1868, 1869, 1870, 1871, 1872, 1873, 1874, 1875, 1876, 1877, 1878, 1879, 1880, 1881, 1882, 1883, 1884, 1885, 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944, 1945, 1946, 1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 24

Orion'a gelince... Karanlık onu korkutmuyordu. "Annemi bu ormanda yakılarak öldürüldü."

Yürümeyi bırakarak gözlerini bana dikti. "Peki seni korkutan ne?"

Bir kez daha nefesimi vererek sorusunu düşündüm. "Anılar. O gece ne olduğunu hatırlayacağımdan korkuyorum."

Orion'un kaşlarının arası kırıştı. "Onu öldürmüş olabilirsin diye mi endişeleniyorsun?"

Ciğerlerimdeki nefesin boşaldığını hissettim. "Hayır. Ama hâlâ hatırlayamadığım şeyler var."

"Bir şeyler için suçlu hissediyorsun."

Bu bir gerçeğin dışı vurumuydu ve yüzde yüz doğrudu. Ama kabul etmek istediğimden emin değildim. "O bir şeylerin ne için olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Belki de sen hayatta kaldığın ama o öldüğü içindir. Baktığında göreceğin tek şey yaşamayı hak etmediğine dair nedenler olacaktır."

Aksi bir şekilde, "Teşekkürler," dedim.

"Gerçek oldukları için değil, hayatta kalan sen olduğunda böyle hissedersin. Tanrılar yanlış seçim yapmışlar gibi gelir. Biri annenin peşine düştükleri gibi senin de peşine düştüğünde, sende güçlü biri seni öldürmeye çalıştığında, anlık kararlar verirsin. Bazen de o kararlar başka birinin zararına olur. Biri açlıktan ölüyorsa belki de bütün yiyeceklerini paylaşmama-lıydı diye düşünür insan; insanlar soğuktan donuyorlarsa da ölen birinin paltosunu alabilirler. Belki ormanda bir katilden kaçarken sen doğru kararı vermişsindir de annen vermemiştir. Belki de sen gitmeye devam etmişsindir ve bu şekilde hayatta kalmışsındır. Belki de bu yüzden yaşamayı hak ettiğini düşünmüyorsunuzdur."

Bir tutam ay ışığı gökyüzünü deldi. Orion bana baktığında gözlerinde derin, iç parçalayan bir ıstırap belirdi. "İblisler ve fanilerin birbirine benzer şekilde, çok güçlü kendilerini koruma

içgüdüleri vardır. Biz bu şekilde yaratılmışız. Ölüm kapıdayken insanlar bencil davranırlar. Öyle değilmiş gibi davranmanın anlamı yok ve bu konuda kendini kötü hissetmenin de bir anlamı yok.”

Belki de haklıydı. “Peki.”

Alçak sesle, “Güven bana, canım,” dedi. “Gerçek doğanla mücadele etmeye çalışırsan kaybedersin ve çabalarken dağılırsın. Kimliğini kabul edersen yolculuk daha acısız olur.”

Dondurucu bir rüzgâr esti. Benim gerçek doğam tam olarak neydi? Belki de doğalarımız zamanla değişiyordu çünkü ben birkaç ay önceki kız değildim.

Tenime değen orman havası şimdi daha sıcaktı. Kendimi de daha hafif hissediyordum. Belki de Orion’ın söylediklerinin etkisiydi.

Ağaçların arasını bir sis sararak Orion’ın etrafına dolanıp kıvrılıyor gibi göründü. Ay ışığı sise gümüş bir renk kazandırmıştı. Havanın neden ısındığına dair hiçbir fikrim yoktu ama bundan memnun sayılırdım.

Hava yoğun bir yosun ve tuz kokuyordu, topraksı ve hoştu. İçime çektim, kaslarım rahatladı.

Göz ucuyla Orion’a baktım. Her zamanki gibi ağır, kedilere özgü bir rahatlıkla ilerliyordu. Beni kendine bakarken yakalayınca hafifçe gülümsedi. Yanağında küçük bir gamzesinin olduğunu ilk kez o an fark ettim, içimde tuhaf bir sıcaklık hissettim. Bedeninden erkeksi güç yayılıyor, tenimi okşuyor ve kalbimin hızlı atmasına neden oluyordu.

Nefesimi toplayarak bakışlarımı ondan çektim ve daha hızlı yürümeye başladım. O bir *incubustu* ve ben yine onun büyüsüne kapılıyordum. Hepsi buydu. Sırt çantamın askılarını tutarak aceleyle ilerledim.

Unutma Rowan, o senden uzaklaşmak istiyor. Sana katlanamıyor.

ALEVLERİN LORDU

Bu hoş olmayan düşünceyle onun *incubus* büyüünün etki alanının dışına çıkmak için hızlandım. Bu seyahati tamamlamamız ve birbirimizin hayatından çıkmamız gerekiyordu.

Tammuz'dan çok uzakta olamazdık çünkü okyanusun ritmik bir şekilde kıyılara vuruşunu duyabiliyordum. Bedenim sese eşlik edercesine sallanarak hareket etti. Uzaktan bir davul sesi duydum ve kalbim onun baştan çıkarıcı ritmine küt küt atarak karşılık verdi.

Sadece Orion'ın sözcükleri yüzünden değildi. Bana bir şey oluyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ORION

Putnam Hanım bir konuda fazlasıyla haklıydı: Bu orman kişiler üzerinde gerçekten de kötücül bir şehvet uyandırıyor. Rowan'ın yanında olduğum için ormanın müziği hayı buldu; yaprakların hışırtısı, baykuşların ve bülbüllerin şarkıları... Buz sarkıtları olağanüstü bir ışıkla parlıyordu.

Tek düşünebildiğim Rowan'ı bir ağaca yaslayıp becermekti.

Bana baktı ve koyu renkli gözlerindeki keder kıvılcımını tanıdım. Kalbim sıkıştı.

Bir yanımda onu oracıkta öpmek istedi. O benim tanıdığım kötü Mortana olmayabilirdi. Olamazdı.

Ama hiçbir şey umuttan daha tehlikeli değildi. Mortana bana bunu uzun bir zaman önce öğretmişti. Bana verdiği en önemli dersti bu.

Bazen Ashur'a ve bana birkaç hafta sonra özgür bırakılacağımızı söylerdi. Ne yapacağımızı, yüzlerimizdeki gün ışığını düşününce duyduğumuz tarif edilemez coşkuyu hatırlıyordum. Güneşin ne zaman doğacağını görmek için taşlardaki çatlakların arasından bakarak günleri sayardık.

ALEVLERİN LORDU

Bahsi geçen haftalar gelip geçtiğindeyse Mortana dudaklarını büzüp, "Affedersin, canım. Ben seni kaybetmeye katlanamam," derdi.

Bu tekrar tekrar yaşanırdı, ta ki ben dersimi alana dek. Ben onun taht yolundaki rakibiydim ve tamamen alt üst olduğumu görmekten büyük bir keyif alıyordu.

Bence Ashur'u sonunda öldüren de buydu: özgürlüğe çok yakın olmak ve sonra bunun yerle bir edilmesinin yarattığı hayal kırıklığı. Mortana'nın ziyaretlerinden birinden sonra yemek yemeyi bırakmıştı.

Rowan'a baktığımda o korların tekrar harlandığını hissettim. *Belki de o farklıydı.*

Ama ben dersimi almıştım. Son anda beni kandırmanın, çok istediğim o sırrı vermeden benden kurtulmanın bir yolunu bulurdu muhtemelen. Bunu aklımda tutmalıydim, yoksa içimde kalan en ufak umut kıvılcımını söndürürdü.

Rowan, "Bunu hissediyor musun?" diye sordu. "Ölen Tanrının büyüğü her yerde."

Haklıydı. Burada Tammuz'un büyüğü yoğun bir şekilde hissediliyordu. İlkel bir büyü her dalı, her kayayı ve ayaklarımızın altındaki yosunlu kaplı toprağı sarıp sarmalamıştı.

Rowan önümden ürpererek yürüyordu ve bu, hiç mantıklı olmasa da onu kendime çekmek istememe neden oluyordu. Benim üstümde bir palto vardı ama onda yoktu. Ben artık hiç üşümüyordum. Zindanlar ısıtılmıyordu, ocak ile şubat ayında duvarları ve soğuk taş zemini komple buz kaplardı. Yüz elli yıl boyunca battaniyem olmadan orada yaşamıştım. Buzun üstünde uyumayı öğrenmiştim.

Bir anlığına ona paltomu vermeyi düşündüm ama bu çılgınlık olurdu. O *Mortana'ysa* onu öldürmek zorunda kalacaktım. Dişlerinin takırdamasını bile izlemeye katlanamazken bunu nasıl yapacaktım ki?

Uzakta ağaçların arasında küçük taş bir kulübe gözüme çarptı ve onu oraya götürüp ateşin yanında ısıtmayı çok istedim.

Benim bu dünyada bir amacım vardı ve o amaç en büyük düşmanımı rahat ettirmek değildi. Onun anneme, Ashur'a ve diğer herkese yaptıkları şehvetimin kavurucu ateşini söndürmeye yeterli olmalıydı.

Yürürken kalçası sallanıyor, âdeta beni kendine çağırıyordu. O saçma yün elbisenin içinde bile sertleşmeme neden olabiliyordu. Olgun bir meyve gibi o enfes *succubus* kokusunu aldığım ve çıplakken ne kadar şahane görüldüğünü bildiğim için böyle oluyordu. O bembeyaz teni, pembe meme uçları...

Lanet olsun. Rowan'ın kalçası havada, bedeni benim için yanıp tutuşurkenki hâli zihnime kazınmamış olsaydı *bu* çok daha kolay olurdu.

Parmaklarımı sıkarak yumruk yaptım. Kendime onun düşmanım ve rakibim olduğunu söyleyebilirdim ama bedenime söz geçmiyordu. Bedenim onun benim olduğuna ve bizim birbirimize ait olduğumuza karar vermişti.

Kendime hâkimiyetim olmadığı için de daha önceki yöntemime, yani ona zalimce hakaret etmeye güvenmek zorundaydım. Kendimi ondan uzak tutamıyorsam bile en azından bu şekilde *onu kendimden* uzak tutabileceğimi umuyordum.

Sonunda kendimi senin sinir bozucu varlığından kurtarabileceğim.

Bu, o geri geldiğinden beri yaptığım tek mantıklı şeydi.

Gözlerim yavaşça sırtından ince beline doğru indi. Ona olan açlığım dayanılmazdı; *incubus* yanım dokunuşuna, bende uyandırdığı sıcaklığa susamıştı.

Arkasına dönüp gözünde sorgular bir ifadeyle bana baktı. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, o bu dünyayı artık anlamıyordu ki bu da kendime onun kim olduğunu hatırlatmamı zorlaştırıyordu.

Okyanustan esen rüzgâr saçlarını uçuştururken karşımda mest olmuş gibi görünüyordu. Ormanın büyüğü ikimizi de etkiliyordu.

Gözlerim iç acıtan güzel yüzünde, dolgun dudaklarında gezindi.

“Bu orman büyüğü,” diye mırıldandı. “Ben biraz şey gibi hissetmeye başladım... biraz daha iblis gibi.”

Biraz daha *succubus* gibi.

Sıkılmış gibi görünmeye devam etmek ve ona hakaret niteliğinde bir şey söylemek istedim ama öyle yapmak yerine ona daha da yaklaştım. Elini göğsüme bastırdı, belki de beni uzak tutmak içindi ama dokunuşu kalbimin küt küt atmasına neden oldu.

Kalbinin benimkiyle uyumlu olarak attığını, nefesinin zayıfladığını hissedebiliyordum.

Başımla ileriye işaret ettim. “Bir kulûbe var. Biz yola devam etmeden önce orada ısınabilirsin.”

Mortana. O Mortana'ydı.

Gözlerini kaçırmadan bana baktı. Nefesi havada buğu yarattı. Gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. “Beni gerçekten de sıkıcı mı buluyorsun? İlk karşılaştığımızda bana kim olduğunla ilgili yalan söylemediğini ve bunun insanları iblislerden farklı kılan şey olduğunu söylemiştin ama ben senin gerçeği söylediğine ikna olmadım.” Kaşları çatıldı ve yanakları hafifçe kızardı. “Gerçekten, yaşamama neden izin verdin?”

Tabii ki fazlasıyla haklıydı, beni herkesten çok büyülyordu. Ama bunu itiraf edecek değildim çünkü kendi kendimi imha etmekten alıkoyan tek şey buydu.

“Senden hoşlandığımı sanıyorsan nedeni *incubus* cazibem,” dedim ve ellerimi paltomun ceplerine soktum. “Söylediğim her şey hâlâ geçerli. Sen rahatsız edici güzel bir yaratıktan başka bir şey değilsin.” Bu sözcükleri zorla telaffuz ettim ama onları

uzaktan duyuyormuşum gibi geldi, hiçbir anlamı olmayan saçma sözlerdi.

Rowan başını yana eğdi. "Ama iyi dedin."

Demiş miydin?

"Ama yeterince iyi değildi. Benim gerçekten de rahatsız edici bir yaratıktan daha fazlası olmadığımı düşünüyorsan ve bana hiç saygın yoksa o zaman çok zevksizsin demektir. Bu da senin yeterince iyi olmadığın anlamına geliyor ne yazık ki. *Terazide tartıldın ve eksik geldin.* Biliyor musun, Orion? Belki de fâni bir erkek güzelliğimi gerçekten takdir edebilir."

Yüzünü çevirdi, bu söyledikleri yüzünden göğsüme pençeler saplanıyormuş gibi fiziksel acı duydum. Damarlarım çılgınca, mantıksız bir kıskançlık hissiyle dolup taşıtı ama kimi kıskandığımdan bile emin değildim. Bir fâniyi mi?

İblis yanıma devreye girdi, karanlık etrafımı sardı. Bedenim zihnime baskın geliyordu.

Rowan'ın peşinden sinsi sinsi ilerledim. Ona sahip olmak zorundaydım çünkü o benimdi.

Damarlarımda kanım kaynıyordu, onu kolundan tutup yüzünü bana döndürdüm. Gözleri karardı ve dudakları geriye çekilerek köpek dişlerini gösterdi. İşte o güzel iblis karşımdaydı, o saldırgan *succubus*. Dişlerini sıkarak ağzından nefes verdi.

Ne yapıyordum ben?

"Seni hiç de sıkıcı bulmuyorum," diye itiraf ettim. "Yaptıkların için senden nefret ediyorum ama lanetli olduğuma emin olduğum için bacaklarının bedenime dolanmasının ve dudaklarının dudaklarımla birleşmesinin nasıl olacağını düşünmeden edemiyorum. Ayrıca seni düşünmeyi asla ama asla bırakamıyorum."

Muzip bir gülümsemeyle elini göğsümden aşağı götürdü. "O zaman benden nefret ediyor olman çok kötü, değil mi?" Omuzlarını hafif silktti. "Kendime benden nefret etmeyen birini

kolaylıkla bulabilirim. Putnam Hanım Ölen Tanrının güzel olduğunu ima etmedi mi?"

Aniden gelen saldırganca hisle onu meşe ağacına yaslayıp avuçlarımı sert ağaç gövdesine koyarak kollarımın arasında hapsettim. Varlığını unutana dek onu becermek istiyordum.

Başını kaldırıp kocaman açılmış gözlerle bana baktı. "Ah, Tanrım! Kıskanıyor musun sen?"

Tabii ki benimle oyun oynuyordu.

"Ben içeri gireceğim. Burada, dışarıda kalırsan donarsın." Yürümeye başladım, peşimden geldiğini duyuyordum. Artık taştan yapılmış, karlı sarmaşıklarla kaplı eğri büğrü küçük kulübeye yaklaşmıştık.

Rowan, "Benim donmam neden umurunda ki?" diye sordu. "Benden nefret ediyorsun."

İçimi okuyabiliyordu ki bu sinir bozucuydu. "Bana Cambriel'in nasıl öldürüleceğini söylemeden önce donarak ölmediğinden emin olmam gerek."

Bu kötü bir fikirdi ama çoktan küçük kulübenin kapısını iterek içeri girmeye yeltenmiştim bile. Bir süredir buraya birileri gelmiş gibi durmuyordu ama rahat ve sıcak olma potansiyeli vardı. Ortadaki şömine boş duruyordu, yanına gittim. Kenarında bir deste odun duruyordu ve çirayı en alta yerleştirerek onları bir bir şömineye atmaya başladım. Yerdeki kıvrımlı demir maşanın yanında kâğıt ve çakmaktaşı vardı. Bu küçük araç-gereçleri çocukluğumdan hayal meyal hatırlıyordum. Metali kıvılcım çıkarana dek çakmaktaşına sürtüp kâğıdı yaktım. Yanan kâğıdı odunların üstüne atarak alevlerin yayılışını izledim.

Bu, bana kafamı toplamak ve bu kadın tarafından tekrar umutlanmamam gerektiğini hatırlatmak için fırsat verdi. Odunlardan birini demir maşayla iterek alevlerin yükselişini izledim. Kışın ortasında ateş yakmanın son derece tatmin edici bir yanı vardı.

Ateş yanarken kulübenin geri kalanını inceledim. Asma kata çıkan ufak ahşap merdivenin olduğu tek bir odadan oluşuyordu. Şöminenin karşısında alçak bir sedir vardı ve yeni siyah ayı postundan kilim kaplıyordu. Bir kez daha kendimi zihinsel olarak sakinleştirmeye çalıştım.

Ama katamı kaldırıp alevlerin altın rengi ışığına boyanmış Rowan'a baktığımda doğru düzgün düşünmekte zorlanmaya başladım.

Kendi kendime ormanın büyüünün düşüncelerimi bulandırdığını söyledim, ona neden dokunmamam gerektiğine dair bütün nedenleri aklımda sıraladım.

Çömeldiğim yerden kalkıp gözlerindeki ifadeyi çözmeye çalıştım. Yine ruhumu perişan etmeye çalışacak mıydı?

Onu öpme arzuma karşı direnerek tepesine dikildim.

Kaşları kalktı. "O zaman bana neden yalan söyledin? Neden seni sıktığımı söyledin?"

"Seni kendimden uzak tutmak için çünkü sana karşı koymak konusunda kendime güvenmiyorum." *Kahretsin!* Öne doğru eğilip kokusunu içime çektim. Boynunu uzanarak beni davet etti. "Durum şöyle Rowan: Senin de beni ne kadar çok arzuladığını görebiliyorum. Bu *incubus* olmanın bir parçası. Şehvetinin neredeyse tadını alabiliyorum. Beni çıldırtıyorsun ama benim de sana aynısını yaptığımı biliyorum."

Yanağı yanağıma sürtündü, yumuşak teninin verdiği his beni çıldırtıyordu. Geri çekilip gözlerinin içine baktığımda güzelliğinden sarhoş olmuştum.

Ay ışığı koyu renkli göz bebeklerinde ışıldadı. "Durum böyle olsa bile, *incubus*, bu konuda ne yapacaksın?"

"Seni bir öpücükle mahvetmeyi planlıyorum."

Dudaklarındaki ufak gülümseme bir meydan okuma, bir davetti. Onun da bunu isteğini, bedeninde dalgalanan arzuyu hissedebiliyordum. Çekiciliği, itaat etmek zorunda olduğum bir emirdi.

ALEVLERİN LORDU

Sırt çantasını yere bıraktı. “Bu tam olarak ne demek oluyor? *Beni bir öpücükle mahvetmek...*”

Bir parmağını boynunda gezdirerek bedeninin verdiği tepkiyi izledim. “Ben dünyadaki son *incubusum*. Benden sonra kıyaslanacak hiç kimse olmayacak. Sonsuza dek mahvolacaksın, canım.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Kahretsin.

Daha da yaklaşıarak onu bana dokunmaya davet ettim. Beni tam olarak nasıl baştan çıkacağını biliyordu; bir bakışla, o yoğun ifadeyle, derin okşayan sesiyle, bir mırıldanmayla. Ellerini bedenime dolayarak beni kendine çekti.

Aniden onunla aynı seviyede olmak isteyerek alçak sedirin üstüne çıkıp aynı boya geldim. Bunu fark ettiğini gösteren bir ifadeyle gülümsedi ve bir tutam gümüş renk saç gözlerinin önüne düştü.

“Beni mahvetmek mi?” Havalı görünmeye çalıştım ama sesim pürüzlü çıkmıştı. Onu ittim ki bu çocukçaydı ama bu orman beni mantıksızlaştırıyordu. “Kibrin gerçekten nefes kesici. Bana ne kadar korkunç biri olduğunu ilk söylediğinde seni gerçekten de dinlemeliydim.”

Bedenimi baştan aşağıya süzerken gözlerinde oluşan şehvetli bakış nabzımın hızlanmasına neden oldu. Tenimin her bir santimi arzuyla ısınarak dokunuşu için yanıp tutuşur hâle geldi.

Buna bir son vermek zorundaydım. Tabii ki aramızda hiçbir şey olamazdı. Ne de olsa tahtı onun elinden almam gerekiyordu. O benim rakibimdi. Belki de gerçekten beni mahvedecekti.

"Bence sen korkunç birisin," dedim.

"Ortak yanımız bu," diye mırıldandı.

"Sen kral olmayı hak etmiyorsun." Paltosunun yakasına uzanıp sertçe çekerek omuzlarından aşağıya indirdim, ayı postu kilimin üzerine düştü. "Ayrıca bu lüks kıyafetleri de hak etmiyorsun."

"Beni soymaya mı çalışıyorsun, canım? Devam et o zaman. Haklısın. Kral olmayı hak etmiyorum ben." Dudaklarının kenarında seksi bir gülümseme belirdi. Dudakları dudaklarımdan birkaç santim uzaktaydı ve yüzünde yakıcı bir ifade vardı. "Yine de kral olacağım ve sen bu konuda hiçbir halt yapamayacaksın."

Paltosunun altına gömlek giymişti, bıçak yüzünden hafif yırtılmıştı. Düğmelerini bir bir açmaya başladım. "Tacı hak etmiyorsun. O pislik içindeki zindanda yaşıyor olmalıydın." Gömleğini çekip çıkardım ve mükemmel bedenine baktım. Bronz teni ateşin ışığında neredeyse ışıldıyordu. Gözlerim sıırım gibi kaslı kollarına, muhteşem karın kaslarına gitti.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım. Ondan nefret etmiyordum ama durumu eşitlemek istiyordum çünkü o da aynısını bana defalarca kez söylemişti.

Bu yer duygularımı mantık sınırlarının da ötesinde yoğunlaştırıyordu. Öfke nefrete dönüşmüştü. Peki ya çekim? O da kontrol edilemez cinsel bir arzuya dönüşmüştü.

Dudakları dudaklarımdan hemen dibinde, "O zindanda olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" derken sesi baştan çıkarıcı bir mırıltı hâlinde çıkmıştı. "Bence sen çıtırçıtır soyulmalı ve boşalmana izin vermem için bana yalvarmalısın. Sanırım sana kralın olduğumu söylettireceğim, istesen de istemesen de."

"Kesinlikle hayır."

Bir an beni öpeceğini sandım. Öyle yapmak yerine alçak sesli bir hırıltıyla, elbisemin önünü yakasından tutup yırttı ve

belimden aşağıya sıyırdı. Ben sadece ufak lacivert külotumla kalana dek yırtmaya devam etti.

Nefesimi tuttum, meme uçlarım taş gibi sertleşmişti. Şehvetle öfke arasında uzanıp yüzünün yan tarafını okşadım. "Ayrıca evet, bana sorarsan sen hâlâ zindanda olmalısın."

Yüz ifadesi sertleşti. "Öyle mi? Belki de sana bir ders vermemin zamanı gelmiştir. Bunu mu istiyorsun?"

Zarif bir hareketle sedire oturdu ve beni kucağına çekti. Sonra da kendimi yüzüm aşağı gelecek şekilde dizlerinin üstüne eğilmiş hâlde buldum. Bu epey küçük düşürücüydü.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sorarken sesim öfkeli çıktı ama gerçek şu ki istesem kucağından kalkabilirdim.

"Sana bir ders veriyorum, canım." Eli yavaşça sırtımdan aşağıya kaydı ve popomu okşadı. Parmakları hafifçe uyluklarımın arasına değdi. "Bana işkence ettiğin onca yılın ardından bence rolleri değiştirmenin zamanı geldi. Ayrıca biliyor musun ne?" Baştan çıkarıcı sesi derinleşti ve bacaklarımın arasını avuçladı. "Bir kral olarak istediğim şeye sahip olmalıyım."

Bedenimde, uyluklarımın arasında yakıcı bir arzu nabız gibi atıyordu. Ona sahip olacağı kişinin ben olmadığımı hatırlatmalıydım ama yine yapmak istemedim.

Külotumu sertçe çektiğinde nefesim kesildi. Arzudan resmen titriyordum, bedenim bana dokunması için âdeta yalvarıyordu. Sol eliyle saçımdan kavrayarak beni olduğum yere sabitledi. Külotumu bacaklarımdan aşağı indirirken mantığa aykırı bir şekilde tahrik oldum. İhtirasım kontrolden çıkıyordu. Tek düşünebildiğim onun içimde olmasına ne kadar çok ihtiyaç duyduğumdu.

Elini sertçe popoma indirdi, anlık acının yerini haz dalgası aldı. Daha fazlasını isteyerek kalçamı kucağında hareket ettirdim ve eline degecek şekilde kaldırdığımda karşılık verdi. Popoma yakıcı bir şaplak daha attı, sonra bir tane daha atınca

bedenime gittikçe daha da dayanılmaz hâle gelen arzu dolu titreşimlerin yayılmasına neden oldu.

Saçlarımı sıkıca tutmaya devam ederek, "Biliyor musun? Önümde tamamen çaresiz hâlde olduğunu görmeyi hep çok istemişimdir," dedi. Parmak uçlarını bacaklarımın arasında gezdirerek ıslaklığıma dokundu. Bir parmağını içime soktuğunda inleyerek parmağının etrafında kasıldım.

"Beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum," diye fısıldadı. "Ama bunu senin söylediğini duymam gerekecek. Kralın olduğumu söyle."

Aklımı yitirecektim. Orgazma yaklaşıyordum. Göbek deliğimin altında gittikçe yoğunlaşan bir sızı duyarken onun istediği her şeyi yapmaya, istediği her şeyi söylemeye hazırdım.

Parmaklarını bedenimden tekrar çektiğinde nefesim kesildi.

Cevabım yoktu, sadece daha fazla dokunuş, daha fazla sürtünme için çılgınca bir arzu duyuyordum. Çünkü o haklıydı, şu an tamamen onun merhametine kalmıştım.

Onun bu işkenceyi daha fazla uzatmasına izin vermiyecektim. Kucağından kalkarak külotumun yere düşmesine izin verdim.

Bacaklarını aralayarak oraya yerleştim, pantolonunun düğmelerini çözüp aşağıya indirirken bana hayranlıkla baktı.

"Gel buraya," dedi.

Kucağına çıkararak bacaklarım iki tarafında olacak şekilde oturdum. Üzerime eğilerek beni öptü. Dilini içeri sokup elini bedenimden, göğüs kafesimden, belimden aşağıya indirerek tenimi okşadı.

Donup kaldı ve öpmeyi bırakıp geri çekildi. Çıplak bedeni baştan aşağı süzdü. Nazikçe yan tarafımdaki yara izini okşadı. "Buraya ne oldu?"

Şu an o yara izi hakkında konuşmak hiç ilgimi çekmiyordu. Dikkat dağıtan talihsiz bir şey gibiydi. "İblis avcıları," dedim.

Göğsünden alçak ve sahiplenici bir hırıltı yükseldi. "Bu olduğunda şehrin duvarları içinde değilsen tamamen iyileşmemişsindir. Seni en savunmasız olduğun anda öldürmeye çalışmışlar."

Ateşin sıcaklığı sırtımı ısıttı. "Boş ver. Şu an üzerine düşünmek istediğim en son şey bu."

Orion ayağa kalkıp beni kucağına alarak kilimin üzerine yatırdı. Postun tüyleri tenimi gıdıkladı.

Bileklerimi tek eliyle tutarak başımın üstünde sabitledi. Genelde çok kontrollü olan ciddi yüz ifadesi şimdi çılgına dönmüş gibiydi. Aslında beni aklımı başımdan alacak şekilde becerecekmiş gibi görünüyordu ki bu tam da istediğim şeydi.

"Orion," diye fısıldadım. "Hâlâ senin berbat biri olduğunu düşündüğümü bilmeni istiyorum."

"Bu hemfikir olduğumuz tek konu." Uyluklarımın arasında hareket etti ve başını göğsüme indirerek meme ucumu ağzına aldı. İnledim ve kalçamı öne, ona doğru kaldırdım. Dudaklarından katıksız bir inleme sesi çıktı ve ağzını sertleşmiş meme ucumda gezdirdi. Karnımın altındaki sızı doyumsuz bir hâl almıştı.

Kadifemsi bir tonda, "Gözlerini aç ve bana bak, canım," dedi. "Beni ne kadar çok istediğini görmek istiyorum."

Dediğini yaptım. Bana bakışı anında ihtirasa dönüşmüştü. "Bu sana kendini güçlü mü hissettiriyor?" Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Kontrolün sende olması?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Evet."

Ama gözlerindeki vahşi bakışta kontrolü kaybetmeye hazır olduğunu görebiliyordum. Böylesine üstün şekilde donatıldığından bu kadar tahrik olduğunu göz ardı etmek imkânsızdı.

Ani bir güç patlamasıyla bileklerimi hırsla ellerinden çektim ve iç çamaşırına uzanarak onu aşağıya sıyırdım.

Korkutucu uzunluğuna bir an bakarak bunun da bir *incubus* özelliği olup olmadığını merak ettim. Ona dokunmak

ve okşamak için elimi aşağıya uzattım. İnledi ve etrafındaki hava ısındı, iblislere özgü bir küfür savurdu. Bileklerimi tekrar tutup sahiplenici bir tavırla beni yere bastırdı.

Bir an için kendini sıcak ıslaklığıma iyice bastırdı, dudakları dudaklarımın hemen üstündeydi. Arzuyla kasıldım ve kalçamı kıpırdatarak vücudumu hareket ettirdim.

"Kraliçen olduğumu itiraf edecek misin?"

"Hayır, canım. Çünkü sen benim en büyük düşmanımsın," diye fısıldadı. "Ama şunu itiraf edeceğim. Seni düşünmeden yapamıyorum, hiçbir zaman da yapamayacağım."

Yavaşça, santim santim içime girdi; boyutu bana neredeyse çok fazla gelmişti. "Bana beni ne kadar istediğini söyle," dedi. Sesindeki gerginliği duyabiliyordum. Kendine hâkim olmak için her bir zerresini kullanıyordu.

"Bence biliyorsun, Orion."

İçime girebildiği kadar girdi. Durup nasıl hissettiğimi görmek için gözlerime baktı, onun kendini kasmamasını istedim.

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak söz verdiği üzere beni mahvedecek bir öpücük kondurdu. Dili seksi bir okşayışla dilime değdi. Yavaşça kalçalarını geri çekip tekrar itti.

Hayatımda daha önce hiçbir şeyin böylesine muhteşem hissettirebileceğini tahmin etmezdim. Bedenini uyluklarımla arasına sıkıştırdım.

Öpmeyi bırakıp geri çekildi. Gözleri yine gözlerimi aradı. "Bunu kaç kez düşündüğümü bilemezsin." Sesi çıplak, çatallı çıkmıştı, dudaklarını boğazıma indirdi.

Şimdi biraz daha hızlı hareket ediyordu ve beni tekrar, bu kez daha sertçe, yoğun bir istekle öptü; beni becerirken dilini dilime sürttü.

Kasığını bedenime doğru iterken yoğun haz ağzına karşı inlememe, bedenimin boşalma isteğiyle gittikçe daha da kasılmasına neden oldu. Artık daha hızlı, hayvansal bir şiddetle, sanki beni ele geçiriyormuş gibi hareket ediyordu.

Memelerim göğsüne sürtünürken postun üstünde başımı geriye atarak adını haykırdım.

O anda her şeyi söyleyebilirdim ama benden ne söylememi istediğini hatırlayamadım. Bütün dünyam sanki onun içimde yarattığı histen ve çok uzun zamandır arzuladığım yoğun hazdan ibaretti.

Ben hazzın doruklarına çıkarken nefes nefese tekrar tekrar adını söyledim. Hazzı bedenimden âdeta koparıp alırken bedenim etrafında iyice gerildi.

"Rowan." Adımı büyük bir saygıyla söyledi, sonra da parmakları popomun altında kasılırken sarsılarak boynuma doğru inledi. Kolunu bana dolayarak başını boynuma yasladı. Omuzları öyle bir düşmüştü ki yenilmiş gibi duruyordu. Yanağına dokundum.

Orgazmın ardından gelen ufak sarsıntılarla titreyerek nefesimi topladım. Orion'ın kasları rahatladı ve gözlerimin içine baktı.

Onun kaslı sırtını okşadım. "Az önce hayatımı mahvetmiş olabilirim ama buna değerdı," dedim.

Beni tekrar öpmesini istedim ama bu aşk değildi, değil mi? Bunu çok net bir şekilde dile getirmişti.

Ama savaş kaybetmiş bir adam gibi duruyordu. O zaman burada aslında mahvolan kimdi? Ben olduğumdan pek emin değildim.

Dirseklerinden güç alarak doğruldu ve tekrar gözlerime baktı. İlk kez tuhaf bir şekilde masum görünüyordu, belki de savunmasız.

Yırtılmış elbisemi hatırlayarak, "Orion?" dedim. "Yolculuğun geri kalanında paltona ihtiyacım olacak."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ROWAN

Karla kaplı patikalardan yürüdük. Ormanın büyüğü hâlâ havada dalga dalga hissediliyor, zihnimin içinde bir iksir gibi dönüyordu. Orion'ın paltosunun yünlü sert kumaşının altında neredeyse çıplak bir hâlde titredim.

Çok talihsiz yerlerim soğuk ısırığı olmadan önce Ölen Tanrı'yı bulmayı umdum. Palto üstüme hiç olmuyordu ve sırt çantasının yüzünden gerilince düğmesi açılıp duruyordu. Paltosunun eteği de orman zeminini süpürüyor, karları toplanıyordu.

Gözümde kendimi bu büyük beden paltonun içinde canlandırmaya çalıştım ve on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir Rus palyaçosu gibi görüldüğüme kanaat getirdim.

Orion yanımda, elleri pelerininin ceplerinde yürüyordu. Artık tamamen rahatlamış gibiydi, bana muzip bir bakış attı. "Elbisen için özür dilerim."

"Onu yırtmak gerçekten de gerekli miydi?"

"Kesinlikle."

Az önce yapmış olduğumuz şeyden pişman mıydım? Bedenimin hâlâ enerjiyle titremesine ve elektriklenmiş gibi hissetmesine bakarsak pişman olduğumu söyleyemezdim. Ayrıca, kontrol edemeyeceğiniz bir şeyden pişman olmanın anlamı yoktu. Nefes almaya ihtiyaç duyduğum için ağlayıp sızlansam

daha iyiydi. Ne anlamı vardı ki? Orion beni bir öpücükle mahvedeceğini söylediğinde, ona oksijene ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymuştum.

Başka seçenek yoktu. Ona olan arzum tanrının bir emri gibiydi.

Ama elbisemi orada bıraktığıma pişmandım çünkü buz gibi kış havası paltonun kumaşından içeri sızarak çıplak tenimi yakıyordu, paltonun alt tarafı kardan ıslanmıştı.

Doğal olmayan, gümüşsü bir ışık ağaçları aydınlattığında keyfim biraz yerine geldi. Kesinlikle yakındık. Ay ışığı orman zemininden gökyüzüne doğru parlıyordu.

Paltoya iyice sarınıırken her şeyin daha ne kadar tuhaflaşabileceğini merak ettim. Üstümde düğmeleri olan yünden bir çadırla, göğüslerim her an dışarı taşmaya hazır hâlde bir iblis tanrısıyla buluşmak üzereydim.

Orion sessiz bir saygıyla, "O burada," dedi. Tanrıların gerçek olduğundan daha önce hiç eminmiş gibi görünmüyordu ve buna içten içe inanıp inanmadığını merak ettim.

Gözlerimin yan tarafında ışıklar çaktı. Kafamı çevirince harflerden bazı kısımlar gördüm, tanıdığım bir alfabe değildi bu. Çivi yazısı olabilirdi belki. Etrafımda yazılar oluştu, bir bıçak karanlığı kesmiş de arkasındaki yıldız ışığını ortaya çıkarıyormuş gibi parlak, çarpıcı ışık çizgileri görülüyordu.

Orion'ın koluna dokundum. "Bütün bunlar ne?"

"Sümerce," diye fısıldadı. "Eski dünyada bir zamanlar iblislere tanrı olarak tapılırmış. Tammuz aramızdaki en yaşlı iblis. Eskiden tanrı olarak yaşamış."

Etrafımda fısıltı sesleri dalgalandı ama ilk başta sözcükleri seçmekte zorlandım. Sonra duydum: '*Kaos. Kaos. Kaos.*'

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kaos Lordu... Bunun Orion'a özgü bir şey olduğunu sanıyordum.

"Şunu duyuyor musun?" diye fısıldadım.

ALEVLERİN LORDU

Orion bir parmağını dudaklarına götürdü. Etrafımızdaki ışık yüzüne gümüşsü bir renk kazandırıyordu.

Tamamen hareketsiz kaldı ve bir an sonra nihayet konuştu. "Şimdi onu çağıracağım."

Ritmik ve vurgulu bir dilde sessizce konuşmaya başladı. Gizemli güzel sesi beni transa sokmuş gibiydi.

Parlayan çivi yazısı semboller titreşerek kayboldu ve gölgeler ormandaki ışığı emdi. Sanki yer gök gürültüsüne gebeymiş gibi orman zemini alçak bir hırıltı sesiyle titreşti. Korku kemiklerime kadar işledi.

Yıldızlar çıplak ağaç dallarının arasından ışıdayarak iblis tanrısını aydınlattı.

Ormandaki ağaçların etrafını kaplayan buz ve kar, kış avizeleri gibi soğuk ışıklar saçarak parlıyordu.

Kaos. Kaos. Kaos. Bu sözcükler zihnimde yüksek sesle yankılandı.

Onu gördüm ve nefesimi tuttum. Orion kadardı ama hiç de onun gibi elle tutulur görünmüyordu. Dumandan oluşuyor gibiydi, etrafında gölgeler süzülüyordu. Koyu renkli kıvrımlar onu incecik bir ihramla örtüyordu.

Dalgalanan gölgelerin arasından başının üzerinde parlayan iki gümüş rengi boynuzu görebildim. Boynuzları yarım ay gibi kavisliydi, bronz teninde dikenli dövmeler kıvrılıyordu. Daha yakından baktım. Saçlarına beyaz çiçekler örülmüştü.

Orion, "Ölen Tanrı," dedi.

"Ormanıma bir kez daha geldin." Gölgele üzerine çöktü ve sesi zihnimde yankılandı.

Dönüp bana baktığında gözleri dipsiz kuyu gibiydi. İçine baktığımda çılgınlığı ve dehşeti hissettim. İçime bir şüphe düştü, artık nerede durduğumdan emin değildim. Ayaklarımın altında yer var mıydı? Bu bir rüya mıydı yoksa kâbus muydu?

"Henüz kim olduğunu bilmiyor musun?" derken bu kez sesi arkamdan geliyor gibiydi ama dudakları hiç kıpırdamadı.

“Ben annemin kızıyım.” Bu sözcükler ağızımdan kendine çıktı, onları uzaktan duydum. Nefesim buhar oldu “Başka bir şey bilmeme gerek yok.”

Etrafında gölgeler dönüp duruyordu. Havada süzülerek daha yakınlaştı, hareketleri doğal olamayacak kadar pürüzsüzdü. Artık transparan olmaktan çıkıp önümüzde vücut bulurken keskin, çıkık elmacık kemikleri dikkatimi çekti. Arkasındaki karanlıktan koyu renkli bir yılan çıkararak koluna dolandı.

Bana biraz Orion’ı anımsattı, korkutucu ama güzeldi.

Bu da gizemi çözüyordu. Püriten kadınların çaktırmadan ormana girmek için hayatlarını neden tehlikeye attıklarını biliyordum artık.

Orion benden çok daha rahat görünerek öne doğru bir adım attı. “Ettiğim kan yeminini bozar mısın?” diye sordu.

Tammuz, “Eski günlerde, insanlar tanrılardan nasıl dilekte bulunmaları gerektiğini bilirlerdi,” derken sesi ormanda âdeti gümbürdedi, öyle derin bir homurtu kopardı ki kar taneleri sarsılan iri ağaç dallarından aşağıya döküldü. “İnsanlar tanrılardan bir şeyler talep ettiklerinde değerli bir şeyi kurban ederlerdi; bir kuzuyu, keçiyi, ineği, Moloch’un vahşi dişlerinin arasına doğan ilk çocuğu...”

Damarlarımda hafif bir korku belirdi. Koyu renkli gözleri hiçbir yere bağlı değilmişim gibi hissetmeme ve kafamın karışmasına neden oldu.

Orion tek kaşını kaldırdı. “Keçi kurban etmemi mi istiyorsun?”

Ölen Tanrı önümüzde daha da büyümüş gibi göründü. “Hayır. Bir keçinin senin için hiçbir değeri yok.” Sırayla ikimize baktı. “Sizin en değer verdiğiniz şeye ihtiyacım var, yan sızlara.” Kollarını iki yanına açtı. “İtirafılara. Bana verebileceğiniz şey bunlar.”

Ürpererek kendime sarıldım. “Neyi itiraf edeceğiz?”

ALEVLERİN LORDU

Tammuz'un gözleri üstümdeydi ve bana Orion'ı hatırlatan kedilere özgü bir zarafetle hareket ederek bir adım yaklaştı. Arkasında, ayak bastığı yerlerde bembeyaz mantarlar karların içinden fırlıyordu.

"Neden kaçtığını itiraf etmen gerek," diye gürledi sesi. "İtiraf et. Bana annenin öldüğü gece ne olduğunu söyle."

Yanmışım gibi karşısında büzüldüm. "İtiraf edemem çünkü hatırlamıyorum."

"Belki de her şeyi görmemişsindir." Gözlerinde saldırgan bir ifade belirdi. "İzin ver de sana gerçekten ne olduğunu göstereyim."

Hayır. Ne olduğunu hatırlamak istemiyordum. O geceyle vüzleşmek yerine arkama dönüp gölgelerin arasına doğru koşmak istiyordum.

Tammuz uzanıp köprücük kemiğime dokundu. Parmağını tenimde gezdirirken içimi bir soğukluk kaplamaya başladı.

Gözümün ucuyla Orion'ın öne doğru adım attığını gördüm ve bedeninden yayılan sıcaklığı hissettim. "Ona dokunma. Ne yapıyorsun?"

Tanrının gözleri ışıldadı. "Bana ait olanı alıyorum."

Orion'ın ona doğru atıldığını zar zor fark ettim, üzerime yıldızlarla süslü bir kapı kapandı ve ikisi de yok oldular.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Gökyüzünde şimşek çaktı ve bir anlığına Orion'ın arkasında beş köşeli yıldızı olan boynuzlu bir adam gözüme ilişti. Kalbim tekledi.

Lucifer miydi o?

Ama o da Orion ve Tammuz'la birlikte gölgelerin arasında kaybolarak beni ormanda yalnız bıraktı.

Etrafımda karlar çılgın girdaplar hâlinde dönerek erimeye başladı. Buz sarkıtları eriyip akarken havayı baharın topraksı kokusu kapladı. Etrafımdaki karaağaçlar çam ağaçlarına dönüştüler.

Yer şekillerine bakarken burayı tanıdığımı fark ettim. Tepenin hafif eğimi ve sağ tarafımdaki kayalık çıkıntı... Burası olayın yaşandığı yerd. Farklı bir zamanda, tam olarak aynı yerdeydim.

İkiye bölündüğümü hissettim. Bir yarım o gecenin gömülü anılarından kaçmak isterken diğer yarım ne olduğunu bilmek istiyordu. Annemi kimin öldürmüş olduğunu bilmem gerekiyordu.

Zaman yavaşladı. Rüzgâr çamlara takılırken dallar gerildi. Gökyüzünden yavaşça yağmur damlaları döküldü.

Bir kişi gölgelerin arasından ilerlerken korku nefesimi kesti. Kadın bana yaklaşırken karşımda kendimi gördüm. Koşuyordum, kızıl saçlarım elektriklenmişti ve yanaklarım terden parlıyordu.

Ama annem neredeydi ve neden birlikte değildik?

Koşuşumu, ağır çekimde hareket edişimi izledim. Kollarım havaya savruluyordu. Tam da bir okul takımı sporcusu stilinde yalnız başıma koşuyordum.

Fırtına bulutları gece göğünü karartmış, gölgelerin üzerinde şimşekler çakıyordu. Ormanın üstünde yüksek sesli bir gök gürültüsü parladı. Koşarken yağmur tüm şiddetiyle yağıyor, topraksı orman zemininde göletler oluşturuyordu.

Annemin ne kadar önünde olduğumu fark etmiş miydim? Neden kaçtığımı biliyor muydum acaba?

Annem bana yetişemezdi. O güçleri olmayan bir iblisti, bense eğitimli bir sporcuydum.

Gözlerimi kapatmak istedim ama kapatamadım. Tammuz bunu görmemi istiyordu.

Ya altüst edici bir şey yaşandığında bu, dünyada bir iz bırakıyorduyrsa? Ya korku sonsuza dek varlığını sürdürüyorduyrsa? İşkence dolu trajedilerinin son anında sonsuza dek taşlaşıp kalan Pompei'nin kurbanları gibi...

Sonunda annem gölgelerin arasından koşarak çıktı. Onu hatırladığımdan daha genç görünüyordu, teni ışıldıyordu. Yağmur koyu renk saçlarını sırlıslam etmişti.

O da siyah bir sırt çantası takmıştı ve çanta omuzlarında epey ağır görünüyordu. Şimdi hatırladım. Yiyecek, su ve bir bıçakla dolu o çantayı her zaman kapının yanında tutardı. Evde kasada kilitli bir silahı da vardı. Ama bizi bulmaya geldiklerinde hiç de faydası olmamıştı. Şimdi hepsini hatırlıyordum. Silahı alacak zaman olmamıştı.

Orman etrafımda seyreldi ve önümde yeni bir manzara belirdi, sıcak bir ışık ve tanıdık mavi koltuk. Kalbim sızladı.

Şimdi tekrardan Büyücülük Noktasının zemin katındaki kiralık evimizdeydik. Pencerelerimize hafifçe vuran yağmur sesiyle sıcak ve rahat bir manzara canlandı. Pencereilerin üstüne küçük süs ışıkları asılmıştı. Kendimi koltukta oturmuş, etrafım kitaplarla sarılı hâlde matematik sınavına çalışırken gördüm. Bağdaş kurmuş oturuyordum ve rahattım. Annemin açık mavi örgü battaniyelerinden biri her zaman olduğu gibi koltuğun arkasına serilmişti. Diğer odada radyoda alçak sesle Mozart çalıyordu.

Genç hâlimin yaşanacaklara dair hiçbir fikri yoktu.

Duvardaki saate baktım. Saat akşam 22.16'ydı. Saatin saniye ibresi ortamda yüksek bir tik tok sesi çıkarıyordu ve her bir darbenin sesi daha da yüksek çıkıyormuş gibi geliyordu.

Bu, dünyam tamamen değişmeden önceki son huzur dolu ânımdı.

Annem elinde bir kâse patlamış mısırla odaya geldi. Şimşek dışarıdaki gökyüzünü aydınlatırken annem donup kalarak mavi gözleri kocaman açılmış hâlde camdan dışarıya baktı. O gözleri yakın zaman önce görmüştüm...

Patlamış mısır dolu kâse elinden düştü. "Koş," diye çığlık attı. "Dışarı çık! Ayakkabılarını al ve arabaya koş."

Ayağa fırlayıp onun gördüğünü görmeye çalışmıştım ama evimizin önündeki karanlık, yamuk sokak dışında dışarıda hiçbir şey yoktu. O zamanlar annem hep yok yere korkardı, insanların bizi yakalamaya çıktıklarına kendini inandırmış gibiydi. Lise psikoloji sınıfımda, paranoyak şizofreniyi öğrenmiştim ve annemin de öyle olup olmadığını merak etmiştim. Kişisel savunma dersleri, kaçış çantası, insanların bizi izlediğine ya da takip ettiğine dair daimî korkular... işte yine o hâlde, kötü bir şey bizi avlamaya geliyormuşçasına çığlık atıyordu. O gece onun hayal gördüğünü sanmıştım.

Onunla tartışmış, yapacak daha önemli şeylerim varken sırf o dışarıda bir şey gördüğünü *düşünüyor* diye evden çıkmayaca-

ğımı söylemiştim. Paranoyasının lise hayatımı mahvetmesine izin vermeyecektim. Şimdi dönüp kendime baktığımda çılgılık atmak ve *Onu dinle seni lanet aptal!* demek istiyordum.

Matematik sınavı... Gerçekten de tek endişem *bu* muydu?

Tartışmanın gerçekleşmesini izlerken midem bulandı. Sonunda yüzümde öfkeli bir ifadeyle ayakkabılarımı giymiştim. Dışarıya evin bodrumundan çıkmış, yağmurlu gecenin içine koşmuştuk. Ama tartışmamız annemin kafasını karıştırmış ve araba anahtarlarını unutmuştu.

“O geliyor!” diye bağırmıştı. “Ormana koş. Ben hemen peşinden geleceğim.”

Genç hâlim gölgelere dikkatlice bakmış, bir ağacın arkasından çaktırmadan etrafı incelemişti. Gözüme korkutucu biri çarptığında yüzümün rengi atmış ve ağzım açık kalmıştı. O zaman koşmuştum, avucumun içi gibi bildiğim yollardan resmen fırlamıştım. Her dönüşü, girintiyi ezberlemiştim.

Annem de peşimden koşmaya başlamıştı ama yolu bilmiyordu ve formda değildi. Karanlıkta ağaçlara çarpmış, kollarıyla gölgelere tutunmaya çalışmıştı. Bana ayak uyduramıyordu, kavga ederek onun değerli zamanını boşa harcamıştım. Üstüne üstlük, anahtarlarını unutmuştu; bu da benim hatamdı.

Ama işte oradaydım genç hâlimle kendi kıcımı kurtarmak için annemi gamsız bir şekilde geride bırakıyordum. Koşarken hemen arkamda olduğunu farz etmişim ama kontrol etmek için durmamıştım. Onun beş dakikalık bir yolu benim gibi koşamayacağını ya da parkur koşmadığını göz önünde bulundurmamıştım.

Ormanın içine doğru koşmuştum ve gece beni tamamen yutmuştu.

Katil şimdi oradaydı, annemin arkasından hızla koşuyordu.

İçimi kızgın bir öfke kapladı. Sahte kralın sembolü karanlıkta parladı. Çarpık kralın. Simsiyah gözlerle koşarken açık sarı saçları arkasında dalgalanıyordu.

Sembolü benimki ya da Orion'inki gibi beş köşeli yıldız değildi. Onun kaderinde hüküm sürmek hiç olmamıştı, Lucifer tarafından hiç kutsanmamıştı. Bunu da gizli tutmak zorundaydı.

Kral Cambriel, yani üvey kardeşim annemin peşinden koşarken alnında üçgen içindeki altın göz sembolü parlıyordu.

Annem sağa saparak yoldan çıktı. Bu bir kaza mıydı? Yoldan çıkıp böğürtlen çalılarının arasında koşmak işini daha da zorlaştırıyordu.

Davranışlarının kasıtlı olduğuna, Cambriel'i benden uzağa çekmeye çalıştığına dair korkunç bir hisse kapıldım. Cambriel'in benim burada olduğumu fark etmesini, peşimden gelmesini istemiyordu.

Cambriel'in aralarındaki mesafeyi kapatışını izlerken içimi şiddetli bir korku sardı. Parmak uçlarından alevler çıkarak annemin saçına değdi, saçları anında tutuştu ve kıyafetleri alev aldı.

Bedeni meşale gibi yanarken çığlıkları sessiz ormanda yükseldi. *Annem...* Keşke bunu hiç görmeseydim. Neden Ölen Tanrı bana bunu izlettirmişti?

Kral Cambriel bağırarak tek bir kelime, geceyi ateşlenen silah sesi gibi delen bir kelime söyledi. "*Sürtük!*"

Sürtük. Sürtük. Annem yanarken öyle bağırdı. Onun lanet olası boğazını parçalamak istiyordum.

Bunu bir gün yapacaktım da.

Sahte kral, benim sapkın üvey erkek kardeşim ufak bir fare gibi sıvışarak geldiği gibi kaçtı.

Genç hâlim çığlıkları duymuş, ormandaki alevlerin ışığını görmüştü. Annem yoğun yağmurda bile söndürülemez kadar şiddetli bir şekilde yanıyordu. Onun acı dolu çığlıklarını duymak istemiyordum.

Ben izlerken genç hâlim tekrar anneme koştu, saçlarım alevler kadar kızıldı. Alnımda iblis sembolüm parlıyordu: beş

köşeli yıldız. Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordum, boğuk ses annemin ıstırap dolu çığlıklarının yüksekliğinden neredeyse duyulamıyordu. Koşarak yaklaştım. *Sweatshirt*ümü çıkarıp annemin üzerine örtmeye çalıştım. Yangını durdurmak istedim ama çok geçti. Annemin sesi kesilmişti. Yerde yatıyordu, uzuvları eğri büğrüydü, *sweatshirt* de onunla birlikte yanıyordu. Artık havayı sadece benim çığlıklarım kaplıyordu, Cambriel muhtemelen farkı asla anlamamıştı. Sesimiz aynı çıkıyordu, aynı derecede ıstırap doluydu.

Genç hâlimin annemin bedeninden sendeleyerek geri çekilişini ve koşuşunu izledim. Çamurlu bir su birikintisine basıp yere baktığımda alnımda iblis sembolümün parladığını görmüştüm. Sanırım aklım o anda altüst olmuştu ve hafızamı kaybetmiştim. Şiddetli, yoğun korku ve anlamlandıramadığım bu kara büyü bana çok fazla gelmişti.

Genç hâlim küllerle kaplı hâlde çoktan ölmüş, hayatın akışına uyum sağlayan bir zombi gibi sendeleyerek ormandan ilerledi.

O geceye dair anılardan geriye kalansa altın bir yıldızdı; kime ait olduğu ya da onu nerede gördüğüm değil, yıldızın görüntüsüydü. İçten içe o altın yıldızlı kişinin annemi öldürmekten sorumlu olduğunu biliyordum ve bu doğrudu değil mi? Bilinçaltım hepsini birleştirmişti. Zihnimin boşluklarında suçlanacak kişinin ben olduğumu fark ettim. Annemle tartışmıştım. Onun anahtarlarını unutmasına neden olmuştum. Sonra da onsuz kaçmıştım. Oysa o benim için kendini feda etmişti.

Baştan beri suçlanacak kişinin ben olduğumu biliyordum. Ben orada olmasaydım annem hâlâ hayatta olurdu.

Ama Cambriel benden daha suçluydu ve hiçbir şey beni arzuladığım intikamı almaktan alıkoyamayacaktı.

Orion'ın ne istediği umurumda değildi. Kral Cambriel'in ölümü benim ellerimden olacaktı.

Görüntü kaybolduğunda kendimi ellerimin ve dizlerimin üstünde bir kez daha yerde buldum. Dondurucu orman zemini ellerimi acıtıyordu.

Bütün bedenim titriyordu. Midem şiddetle bulanınca öğürdüm. Orion'ın paltosunun düğmeleri pıt pıt açıldı ve dondurucu kış havası içeri dolarak göğsümü dondurdu. Umurumda değildi. Az önce gördüğüm şeyin dehşeti beni yerle bir etmişti.

Annem... Korktuğumda seslendiğim kişi hep o olmuştu.

Biri sırtıma elini koydu. Neredeyse korumacı bir jestti bu. Orion...

Başımı kaldırıncı iblis tanrısının bana tepeden bir tür uzaylıymışım gibi baktığını gördüm. Mide bulantısı hafiflemişti, topuklarımın üstüne kalktım. Orion belimden tutarak ayağa kalkmama yardım etti.

Paltonun iki yanını birleştirdim. Ağzımda hâlâ iğrenç bir tat vardı, sertçe yutkundum. Buradan hemen gitmek, sıcak bir odada bir battaniyeye sarınmak istiyordum. Hayır, annemi istiyordum ama bu aptalcaydı çünkü ben bir yetişkindim ve o artık gitmişti.

Gölgeler Ölen Tanrının etrafında dalgalanıp dans ettiğinde adam bana gülümsedi. "Bana ne gördüğünü anlat."

Derin bir nefes aldım. "İşte istediğin itiraf. İstediğin sır. Anneme ne olduğunu hatırlıyorum. Her şeyi ben mahvettim. Katili dışarıdayken derhâl kaçmak yerine onunla tartıştım. Ona inanmadım ve anahtarlarını unutmasına neden oldum. Çok hızlı koştum, bana yetişemedi. Onu geride bıraktım." Bir fısıltı kadar sessiz konuşuyordum ama orman ürkütücü derecede sessiz olduğundan sözlerim buzda yankılandı. Gözlerim Orion'a kaydı. "Ama onu öldüren ben değildim, Cambriel'di. O bir nedenden ötürü annemden ölesiye nefret ediyordu. Be-

nim o gece orada olduğuma dair herhangi bir fikri olduğunu sanmıyorum.”

Orion gözleri karararak, “Cambriel,” diye tekrar etti. “O Lilu soyunun son ferdiyi yok etmek istiyordu. Senin yaşamana izin vermesine şaşırdım ama belki de seninle iş birliği yapabileceğini düşünmüştür.”

Gerisini yüksek sesle söylemeyecektim. Orion’ın aynı kişiyi öldürmek için rekabet edeceğimizi bilmesine gerek yoktu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, soğuktan etkilenmiyormuş gibi duruyordu. “Benim hangi sırrı itiraf etmemi istersin?”

Ölen Tanrı kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. “Neden bize zindanda ne yaptığını anlatmıyorsun?”

Orion ağaç gövdeleri kadar hareketsiz kaldı ve etrafına gölgeler yayıldı. “O olmaz.”

Ne olmazdı?

Tammuz’un yeşil gözleri coşkuyla parladı. “Vazgeçmeye razıysan bu pek de feda etmek sayılmaz.”

Ben hayatımın en kötü ânını yeniden yaşamışken Orion neden onunla tartışıyordu?

Ellerini ceplerine soktu. Yüz ifadesine bakılırsa sıkılmış gibi görünüyordu ama bedeninden yayılan sıcaklıkla ilgili bir şey bana içten içe kanının kaynadığını söylüyordu. “Seçebileceğin bir sürü sırrım var ama o, dokunulmaz.”

Tammuz omuz silkti. “O sırrı bir gün feda edeceksin. Acelem yok. Zaman burada bir anlam ifade etmiyor.”

Tüylerim diken diken oldu ve izlendiğimize dair rahatsız edici bir hisse kapıldım.

Ormanda arkamıza baktım. Karanlıktan başka bir şey yoktu.

“O zaman başka bir sırrını açıkla.” Tammuz’un dövmeleri teninde hareket edip kaydı. “Biliyorum. Bana kral olduğunda ne yapmayı planladığını söyle.”

“İntikam almayı planlıyorum.”

“Bunu herkes biliyor,” derken Tammuz’un sesi gürlemişti ve sabrının taşmak üzere olduğunu anlayabiliyordum. “Tam olarak ne yapacaksın?”

Aramızdaki sessizlik keskindi ve aniden yoğunlaştı.

Orion, “Yemini bozmayı planlıyorum,” dedi. “Dikenler Şehri’nden ayrıldığımızda gücümüzü elimizden alan yemini. İblisleri yaldızlı hapislerinden salıvermeyi planlıyorum. Fâniler arasında istediğimiz gibi gezeceğiz.”

Ölen Tanrı, “Peki ya sonra?” diye sordu.

Orion çok kısa bir an gözlerini benimkilere diktikten sonra kararan bakışlarını Tammuz’a çevirdi. Ormanın içinden uzaklardan bağırta sesleri geldiğinde parmakları seğiren Orion hemen arkasına döndü. Ensemdeki tüyler diken diken olduğunda ben de arkama baktım.

Ağaçların arasında meşalelerin titrek ateşleri göründü. Biri uzakta, “Seni arsız cadı!” diye bağırdı. “Şeytanla aşağılık bir meclis kurmaya, aletini deliğine sokmasına izin vermeye gelmişsin.”

Yüzümü ekşittim. *Aletini deliğine sokmak mı?*

Orion “Osborne’un en iyileri ve akıllıları gelmiş,” diye söylendi. “Malleus Daemoniorum sonunda teşrif etmiş olmalı.”

Üzerime baktım. Kocaman palto dışında çıplaktım. Delikle ilgili suçlamaları karşısında tam olarak masum görünmüyordum. Kendimizi yeraltı dünyasında darağacına asılmış hâlde bulmadan önce buradan gitmemiz gerekiyordu.

Yukarı bakınca hiç de memnun olmasam da Ölen Tanrı Tammuz’un karanlık ormanın içinde gözden kaybolduğunu gördüm.

Avcılar bizi avlamaya geliyorlardı ve burada, yer altında onlara karşı koyacak ne silahımız ne de iblis gücümüz vardı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Zihnimde su ve fare baskınına uğramış, bit ve dizanteri sarmış Püriten hapishanelerine dair görüntüler dönüyordu. Öte yandan eski silahları bir boka yaramıyordu. Yani en azından bu bir lütuftu.

Ölen Tanrı'nın gümüşü ışığı ya da Orion'a sabırsızlıkla bağıışı dikkatlerini çekmiş olmalıydı. Tammuz artık gittiğine göre en iyi seçeneğimiz sessizce ormanın gölgelerine karışmaktı.

"Orion," diye fısıldadım. "Buradan gitmemiz gerek."

Ama kaçmaya hazırlanmak yerine onları bekliyor gibi görünüyordu.

"Orion!" Çaresizlikten midem kasıldı.

Sessizce, "Sen kaçmalısın," dedi. "Benim Malleus Daemoniorum için planlarım var ve onları gerçekten de sabırsızlıkla bekliyorum."

Yoksa! Bu avcılar onlarca yüzyıl önce ailesinin peşine düşenler miydi?

"Evet, ikimiz de kaçmalıyız." Kolundan tuttum ama taş kesilmişti. "Onları öldüremezsin çünkü zaten ölüler. Tekrar tekrar gelecekler. Ama ya ben? Ben ölmek istemiyorum. Bu pislik çukurunda sonsuza dek saplanıp kalabiliriz."

Öfkelenmiş gibi tek kaşını kaldırdı. "Daha önce sana oyunbozan olduğunu söyleyen oldu mu? Püritenleri öldürmek benim için iyi vakit geçirmek demek. Keyfimi bozma. Geri gelecekler, evet. Onlara dehşeti ve tarif edilemez acıyı tattırmak istiyorum. Lütfen dilinden düşürmediğin olumsuzluklarla eğlencemi mahvetme." Ofladı. "Ama sen kaçmalısın. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, yardımın da lazım değil. Burada kendi başımızayız, canım. Hadi git."

Çığlık atmak istedim. Onun yerine, "Aptal," diye söylendim ve karanlığa doğru ilerledim. Orion belki de yüzyıllarca önce ölmüş insanlardan intikam almayı kafaya takmıştı ama ben buraya vurulmak ya da asılmak için gelmemiştim.

Ama Orion'ın yaşayanların dünyasında sahip olduğu tanrısal güç yerine güçsüz bir fâni olarak savaşmanın nasıl olduğunu unuttuğuna dair bir his vardı içimde.

Paltoma sıkıca tutunup donmuş zeminde dalları çıtırdatarak koşmaya başladım.

Kış havası tenimi acıttı, zifiri karanlıkta nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yolumu bulabilirsem kasabaya geri dönmeli miydim?

Vicdan azabı göğsüme hançer gibi saplandı. Orion'a ne olacaktı? Ya kendi başına savaşmayı başaramazsa? Yine birini geride bırakarak ölüme terk ediyordum, değil mi? Bu düşünce zihnime bir ok gibi saplanırken kopan bir çığlık kanımı dondurdu, acı çeken bir erkeğin çığlığı. Ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim. *Lütfen Orion olmasın!*

Geriye baktım, kalbim uzakta yanan bedeninin görüntüsü karşısında titredi. Şu an daha çok kime kızdığımdan emin değildim. Kaçmayı reddettiği için Orion'a mı yoksa onu orada bıraktığım için kendime mi?

Hızla ona doğru koşmaya başladım. Kalbim âdeta kemikli bir el tarafından sıkılıyordu. Onu orada can çekişirken ve yanarken bulacağıma dair korkunç bir hisse kapıldım. Yanan

etin, rüzgârda uçuşan küllerin kokusunu alabiliyordum şimdi.
Lütfen Orion olmasın.

Çarpık ilişkimize ve bana söylediği her şeye rağmen, bir yanım o dangalağa değer veriyordu.

Orman zemininden alevler yükseliyordu ve ben yaklaştıkça üç kişinin yanan bir bedeninin ışığında aydınlandığını gördüm. Orion'ın elleri havada, yüzü bana dönük hâlde ayakta durduğunu görünce rahat bir nefes verdim. Alnından kan akıyordu.

Ortamı değerlendirmeye çalışarak bir an gölgelerin arasında durdum.

Adamlardan birisi Orion'ın kafasına silah dayamıştı. Diğeri de ip çıkarıp Orion'ın ellerini arkasına doğru çekti. Üçüncü avcının sırtı bana dönüktü.

“Seni kara kaplı defterli aşağılık, zinacı şeytan!” diye bağırdı. “Beline kadar soyulacak, kırbaçlanacak ve kasaba boyunca arabanın arkasında sürükleneceksin.”

“Bana böyle eğlenceli şeyler vaat etme.”

Orion onlardan birini yakmak için meşalesini kullanmış olmalıydı ama sayıca üstünlükleri vardı. Orion'ın elleri arkasından bağlanmadan önce hemen harekete geçmem gerekiyordu. Bir anlığına göz göze geldik. Tek kaşını neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaldırdı.

Diğeri onun kollarını arkasından bağlamaya çalışarak, “Sana itiraf ettireceğiz!” diye bağırdı.

Önce silahlı adamı alt etmem gerekiyordu.

Yere baktım ve büyükçe bir taş aldım, parmaklarımın arasında yüzeyi tırtıklı ve donuktu. Ellerimde bu sert silahla gölgelerin arasından fırlayıp taşı silahlı adamın kafasının arkasına sertçe indirdim. Sendeleyip aniden arkasına dönerek filintasıyla şakağıma sertçe vurdu. Kafatasıma bir acı yayıldı.

Ama silahım hâlâ elimdeydi. Panik damarlarımdaki kanı hızlandırırken taşla ona tekrar, bu kez daha sertçe vurdum.

Kemik çatırtısını duyduğumda adam olduğu yerde sendeledi. Sersemlemişti ve kan akıyordu. O sırada gözüme kalbimin teklemesine neden olan bir şey ilişti. Orada, göğsünde Corwinlerin taktığıyla aynı gümüş çekiçten bir broş vardı. İblislerin çekici, yani Malleus Daemoniorum.

Adam yere yığıldı, kafasından buzlara kanlar akıyordu. Ona öylece bakarken sendeleyerek geriye çekildim.

Başımı kaldırıp tekrar baktığımda Orion serbest kalmıştı. Ellerini fanilerden birinin boğazına dolayıp adamın kafasını tekrar tekrar ağaç gövdesine vurarak kafatasının arkadan içe çökmesine neden oldu.

Etrafımdaki dehşet karşısında ağzım açık kaldı: alevler içinde çarpınan adam, ayağımın dibinde sürünen adam, Orion'ın öldüresiye dövdüğü kişi. Ayakta kalan son avcı yere düşen silahı almaya çabaladı. Orion birden arkasına dönerek hayvani bir hiddetle kafasına yumruk attı. Ardından tekrar tekrar vurdu.

İblislerin büyüleri güçleri olmadan öldürmek normalde olabileceği kadar temiz ve düzgün değildi. Orion benimle kaçmış olsaydı bütün bunlar önlenebilirdi ama onun amacı zaten böylesi pis cinayetler işlemekti.

Sersemlemiş bir hâlde midem ağzıma gelirken yürüyerek kan gölünden uzaklaştım. Bir an Ölen Tanrı'nın şimdi geri gelip buradan gidebilmemiz ve bir daha geri gelmememiz için yemini bozup bozmayacağını merak ettim.

Eğilip üzerime baktım. Kan, paltomun açık kalan kısmından çıplak tenime bulaşmıştı ama benim kanım mı yoksa az önce öldürdüğüm adamın kanı mıydı emin değildim.

İblisler dünyasına girdiğimden beri bazı durumlarda sadece iki seçenek olduğunu fark etmeye başlıyordum: Ya ölürdün ya da öldürürdün. Bunu aklımda tutarak tekrar ormanın zemininde yerde yatmış ölmekte olan adamlara döndüm ve üzerinde silah olup olmadığına baktım.

Filinta ağır ve taşınması zordu, bu yüzden onu geride bırakacaktım. Taşla vurduğum adam yarı ölü olmasına rağmen hâlâ buzların üstünde emekliyordu. Belinde tutturulmuş başka bir silah, bir bıçak vardı, onu kınından çıkardım. Bunu yaparken de ruhum buz tutuyormuş gibi hissettim.

Putnam Hanım haklıydı. Bu ormanlar insanları çıplak ve kanla kaplı hayvanlara dönüştürüyordu. İnsanlar ölümlerinden onlardan silahlarını çaldırıyordu. Orion ellerinin arasındaki adamın ölümünü olabildiğince uzatıyordu. Yeni silahımı çantama attım ve artık daha fazla şiddet görmek istemediğim için yürümeye başladım.

Bir an sonra arkamda ayak sesleri duydum ve dönüp bakınca Orion'ın silüetini gördüm.

Gözleri karanlıkta ıslık ıslık parlıyordu. "Neden benim için geri döndün?"

Kafam zonkluyordu, artık soğuğu hissedebildiğimden bile emin değildim. Sertçe yutkunarak, "Başka birini daha geride bırakmak istemedim," dedim.

"Bekle. Rowan, bekle." Önümde durup bana baktı. Şakağıma dokunduğunda alnı kırıştı. "Başın yaralanmış."

"Sen asıl diğer herifi görmeliydin." Kafam zonkluyordu ve kusmak istiyordum. "Bana o filintayla vurdu."

"Tüh, yazık, eskisinden daha da sıkıcı oldun." Elini geri çekti. "Seni burada iyileştiremem."

"O silahlı adamları alt etmeye karar verdiğinde büyü gücünün olmadığını unuttun mu?"

Yüzümün kenarını, darbe aldığım yerin hemen aşağısını tekrar okşadı. Parmak uçlarında büyü olmasa bile dokunuşunun rahatlatıcı bir yanı vardı. "Benim çılgınlığımın bir amacı vardı. Kasabaya haber verirlerse ve bizi bulmak için daha büyük bir grup toplanırsa buradan canlı çıkamayabilirdik. Geçide ulaşmadan önce kasaba meydanında asılabilirdik."

"Olabilir."

Bir an gözlerimin içine baktı, sonra da derin nefes verdi. "Seni sıcak bir yere götürmek istiyorum. Gözlerin odağını kaybetmiş gibi görünüyor. Ölen Tanrı'yı yarın tekrar ararız." Ellerimi ellerinin arasına aldı ve onları birbirine sürterek parmak uçlarına baktı. "Donmak üzeresin."

Düşüncelerim bulanıklaşıyordu, birisi üstlerine koyu renkli, tüylü bir battaniye örtmüş gibi ve gücümün tükendiğini hissettim.

Orion beni kollarına aldı. Ben de kollarımı boynuna dolayarak kendimi onun bedeniyle ısıttım. O beni taşıırken başımı göğsüne yaslayarak kalp atışlarını dinledim. "Soğuk sana neden işlemiyor?" diye söylendim.

"Zindan her zaman soğuktu," diye fısıldayarak hızlandı.

Şu hâlimizi nasıl açıklayacağını merak etsem de sıcaklığı beni sararken uykuya dalmaya başladım. Orion'ın kalbini dinledim ve düşmanımın kollarının arasında tuhaf bir şekilde kendimi güvende hissettim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Orion'ın kollarının arasında çıplak bir hâlde uyandım. Bana çarpık bir şekilde hafifçe gülümsedi. "İşte buradasın."

Alnımı kırıstırarak etrafımdaki mum ışığıyla aydınlatılmış odayı inceledim. Orion'ın tepesindeki tavan boyunca uzanan kalın ahşap kirişler vardı ve duvarlar düz beyazdı. Odanın ortasında sayvanlı bir karyola duruyordu ve kapalı pencerenin altında üstünde buharlar yükselen bakır bir küvet vardı. Ortada ateş yanıyor, odayı yanan sedir ağacı kokusuyla dolduruyordu.

Kafam hâlâ bulanıktı. "Neden çıplağım ben, Orion?"

Burada tavanlar öylesine alçaktı ki Orion kambur durmak zorundaydı.

"Çünkü üstündeki kanları temizleyip seni ısıtacağım."

Dikkatlice beni ılık banyo suyunun içine indirdi. İlk başta sığağın donmuş el ve ayak parmaklarıma şok etkisi yaratması nefesimin kesilmesine neden oldu ve neredeyse canımı acıttı. Parmaklarım şişiyormuş gibi geldi ama dakikalar içinde sıcaklık muhteşem bir hisse dönüştü. Suyun daha da içine gömülerek parmaklarımı birbirine sürttüm. "Neredeyiz biz?" diye sordum.

"Putnam Pansiyonu'nda."

"Aa, onu yine etkiledin, değil mi? Çıplak ve kanla kaplı olmamı nasıl açıkladın?"

"Ona diğer Malleus Daemoniorum üyeleriyle birlikte ormandaki kötüyü bulduğumuzu ve korkunç bir mücadelenin yaşandığını söyledim. Ama o asıl senin ahlaksız düşüncelerini duymayı istedi. Yarın doğal olmayan arzuların için halk önünde kefarette bulunmanı önerdi."

Ona afallamış bir hâlde baktım. "Senin de kendi doğal olmayan arzuların vardı sanıyorum."

"Her zaman." Elinde bir bezle küvetin yanına çöktü. Bezi suya batırarak nazikçe yüzümü temizledi.

Ama hepsi buydu değil mi? Lilu olduğumuz için ormanın büyüsyyle kontrolden çıkmış bir hâlde birbirimizin üstüne atlamıştık. Suyun daha da içine battım. "Beni intikam planıyla ilgili bilgilendirecek misin? Tammuz neden onu soruyordu?"

Can acıtan güzel yüzüne, keskin elmacık kemiklerine düşen gümüş rengi saçlarına dikkatlice baktım. Kaşları gür ve koyu renkliydi. Kederli gözlerinin açık rengiyle keskin bir kontrast oluşturunuyordu. "Yatmadan önce kâbuslardan konuşmaktan hoşlanmam."

Tenimdeki kanı silip bezi çekerken gözlerindeki ifade kayboldu. "Putnam Hanım'da ödünç alabileceğin kıyafetler var mı bir bakacağım."

Odadan çıktığında göğsümdeki sızı arttı. Aramızda ne olursa olsun, bana asla tamamen güvenmeyecekti. Söyledikleri için de asla özür dilemeyecekti.

Banyo suyu soğumaya başlayınca ayağa kalktım. Etrafta havlu görmedim. Aslında eski günlerde havlu var mıydı ondan da emin değildim. Harlı ateşin yanına giderek çıplak bedeni ateşin başında kuruttum. Yalan söylemeyeceğim, ateşin sıcaklığına bayılıyordum ama ateş büyüsy beni korumazken bu hanı ufak bir ölüm kapanı gibi düşünmemek güçtü. Burası şömineler ve mumlarla aydınlatılıyordu ve hiç yangın alarmı

yoktu. Bedenim kuruduğunda elimdeki tek kıyafet parçasını, yani iç çamaşırımı tekrar giydim.

Normalde uyumadan önce Instagram'a, mesajlarımı ya da dış dünyayla bağlantılı herhangi bir şeye bakmak için telefonumla uğraşırdım. Bana kendimi daha az yalnız hissettirecek herhangi bir şeye... ama burada öyle bir şeyim yoktu. Bu yüzden sırt çantamdan babamın notunu çıkarıp yatağa bıraktım.

Katlı kâğıdı açarak babamın düzgün, keskin hatlı el yazısına baktım.

Çok yaşa Kral Nergal. Çok yaşa Kral Nergal. Çok yaşa Kral Nergal.

Parmak uçlarımı sözcüklerinin üzerinde gezdirdim. Tam olarak yalnızlığımı bastırmıyordu ama merakımı uyandırıyordu.

Biri neden böyle bir şeyi yazıp saklardı ki?

Mektuba dokunurken kâğıtta bir şey, çok minik bir çıkıntı hissettim. Kaşlarımı çatarak notu ateşin ışığına tuttuğumda nefesim kesildi. İşte orada, kâğıttaki iğne ucu kadar deliklerden, narin harfler oluşturan küçük deliklerden süzülen turuncu ışıklar vardı.

Kalbim hızlandı. Bu bir mesajı gizlemenin ilkel bir yoluydu.

Nabzım hızla atarken anneme hitaben yazılmış mesajın içeriğini çözdüm:

Aria,

Ne yazık ki buradaki zamanım tükeniyor. Sahte prens, sadakatsiz oğlum, geri dönmemize izin vermesi için ettiğim tehditlerden etkilenmiyor. Bizim sevgili eserimiz Rowan'dan haberi yok. Ölen Tanrıyla konuştum. Korkularımızı doğruladı. Kaos Lordu başarılı olursa fâni dünyası yanacak. Sadece Mortana'nın 'ka'sı hüküm sürebilir. Sadece üçüncü Işıkgetiren bizi eski hâlimize geri döndürebilir. Elimden geldiğince kısa bir sürede sana geri döneceğim.

- Moloch

Sözcüklere anlam vermeye çalışarak mektubu tekrar tekrar okudum. Kaos Lordu'nun ve Ölen Tanrı'nın ve kendi adımın geçtiğini görünce şok olmuştum. İlk kez şüphelerim doğrulanmıştı. Aria ve Moloch benim gerçek anne ve babamdı.

Düşüncelerim bir girdap gibi dönüp durdu ve göz ucuyla kapıya baktım. Orion gelene kadar ne kadar zamanım vardı?

Bunların bir kısmını çözmek basitti. Sahte prens, babamın sadakatsiz oğlu Kral Cambriel'di, yani üvey kardeşim.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

Üç altın ışıkgetiren yıldız, Lucifer sembolleri: ben, Orion ve Mortana mıydı? Bizden iki farklı kişiymişiz gibi bahsediyordu.

Kaos Lordu başarılı olursa fâni dünyası yanacak.

Bu, kulağa pek de iyi bir şey gibi gelmiyordu.

İşte bu, Orion'ın düşündüğü kişi olmadığımı dair bir kanıttı. Sözcükleri tekrar okuduğumda kalbim küt küt atmaya başladı.

Sadece Mortana'nın 'ka'sı hüküm sürebilir.

Ben üçüncü ışıkgetiren'dim.

Ama 'ka' ne demekti hiçbir fikrim yoktu. İkiz kız evlat mı? Neden bana *sevgili eserimiz* demişti? Bu, bir aile üyesinden bahsetmenin normal yolu değildi. Kulağa Frankenstein'in canavarı gibi geliyordu.

Gözlerimi kapattığımda Cambriel'in görüntüsü zihnimde tekrar canlandı. Bu mektuba göre annemle babam onu tehdit ediyordu. Tahmin etmem gerekirse de Orion'la aynı koza sahiptiler. Cambriel'i, dünyaya gerçek kral olmadığını bildirmekle tehdit ediyorlardı. Orion'ın aksine, kanıttan kurtulmak için onları öldürmek daha basitti.

Dışarıdan zeminde çıtırdayan ayak sesleri geldiğinde notu tekrar katlayarak küçük deri çantama tıktırdım. Kapı açıldı ve Orion koluna astığı bir elbiseyle odaya girdi, bu sefer bir şal da vardı. *Ne hoş.*

Onu izlerken kafamda bir düşünce belirdi. Kraliyeti onun elinden almak zorundaydım. Bu dünyada gerçekten güvendiğim sadece iki kişi vardı. Annem ve Shai. Annem benim kraliçe olmam gerektiğine inanıyordu. Ayrıca ben Orion'dan daha iyi bir hükümdar olurdum. Orion kafası tamamen kırıkty.

Gömleğini çıkarışını izledim ve ateşin ışıkları güçlü bedeninde dans etti.

Ona sonunda Mortana olmadığıma dair kanıtım olduğunu söylemek istedim. Annemle babam, ikimizin farklı insanlar olduğumuzu düşünüyorlardı. Başından beri ona söylemeye çalıştığım gibi. Değer verdiğim her çocukluk anısı gerçektir, uydurma değil. Annemle geçen Noel sabahları, onların hepsi gerçektir.

Ama mektubun içerdiği diğer şeylere bakılırsa sır olarak saklamak zorunda olduğumu biliyordum. Orion'a tahtının peşinde olduğumu söylemeye gerek yoktu.

Yorgani omuzlarıma çekip arkama dönerek alevlerin içine baktım. Dans eden alevlerin titreyen ışığında bir an için bedenlerin hareket edişini, kıvranışını gördüğümü sandım.

Orion ve annemle babam kendi yöntemleriyle krala şantaj yapıyorlardı. Orion para için, annemle babam kendi amaçları için. Ama Orion'ın aksine onlar Cambriel'le mücadele edecek kadar güçlü değillerdi.

Tıpkı annemin ormanda kendini feda ettiği gibi babamın da beni kurtarmak için mi öldüğünü merak ettim. Belki de beni Dikenler Şehri'nde yanlarında istemişlerdi. İblisler olarak orada güvendeydik.

Yorgana sarılmış bir hâlde gözlerimi kapattım. Bazı görüntüler âdeta zihnime kazınmıştı. Parlayan sembolüyle Cambriel, evinin önünde babamın kalbini sökmüş, sonra da delilleri karartmak için onun bedenini yakmıştı. Cambriel kendisine şantaj yapılmasına izin vermezdi.

Kaos Lordu başarısız olursa fâni dünyası yanacak.

Belki de artık iblis olduğuma göre ben de güce açtım. Orion gibi dünyayı yakıp kül etmek istediğim için değildi. Güç sahibi olmak güvende kalmanın tek yolu gibi görünüyordu. Hiç gücünüz olmadığında dünya sizi çiğ çiğ yerdi.

Orion gelince yatağın çöktüğünü hissettim ve bedeni yatağı ısıttı. Ona şöyle bir baktım. Ateşin ışığı kocaman kasları üstünde dalgalanıyordu.

“Putnam Hanım’da benim için yedek bir pijama yoktur sanırım, değil mi?” diye sordum.

Orion seksi bakışlarını yavaşça bana çevirdi ve göbeğimden aşağısının kasıldığını hissettim. “Maalesef hayır, canım. Her halükârda Putnam Hanım yarın halk önündeki kefaretin için kıyafetlere ihtiyacın olmayacağını iddia etti. Dört gözle bekliyorum. Osborne için hoş bir etkinlik olacak.”

“Bu Putnam Hanım’ın çok hoşuna gidiyor.” Orion’a öylece baktım. “O burada gördüğüm en sapık kişi.”

Orion muzip bir ifadeyle gülümsedi. “Bundan emin değilim. Ben hayatımın büyük bir kısmını zindanda geçirdim. Henüz pek keşif yapma fırsatım olmadı.”

Benimle flört ediyordu ama ona beni bir daha incitme fırsatı vermeyecektim.

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. “Hatırladığım kadarıyla bana karşı hiçbir şey hissetmediğini ve bana olan çekiminin Liluların beslenmeye yönelik aşırı isteği olduğunu, daha fazlası olmadığını söylemiştin. İkimizin de bunun ne olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum. Ormandaki büyü’nün etkisiydi sadece. Biz birbirimizden hoşlanmıyoruz, değil mi?”

Bana baktı ve bir an için incindiğini fark ettim. Sonra yüzünde boş bir gülümseme belirdi. Gözleri ilgisiz bir ifadeyle hafif aralandı. “Doğru. Daha önce de söylediğim gibi, hepimiz bu dünyada yalnızız.”

Bu tam da Orion’a özgü bir bakış açısıydı.

Yorganı kullanarak aramızda bir bariyer oluşturdum. Ben bedenlerimizin arasına bir yastık sıkıştırırken o eğlenerek beni izledi.

Dikkatlice, "Ka diye bir şey duydun mu hiç?" diye sordum. Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Otomobil gibi mi?"

Kahretsin. "Hayır. Araba değil, 'ka'. İblislere özgü bir şey olduğunu sanıyorum."

"Daha önce hiç duymadım. Neden soruyorsun?"

"Zihnimde beliren görüntülerde duyduğum bir şey," diye yalan söyledim. "Görüntü benim Mortana'nın 'kası' olduğumu söylüyordu. Lucifer yıldızının yalnızca üçümüzde olduğunu söylüyordu."

Bana beni çözmeye çalışıyormuş gibi baktı. Gözleri ateşin ışığı altında tuhaf bir şekilde hüzünlü görünüyordu. Çıkık elmacık kemiklerinde gölgeler gezindi. "İlginç bir teori ama ikisinden biri doğru. Ya bu gerçek ve sen Mortana değilsin."

"Evet. Bundan bahsediyorum işte."

"Ya da Mortana'sın ve bu da senin sayısız yalanlarından bir başkası." Yüzüme uzanıp başparmağını ağır ve seksi bir hareketle alt dudagımda gezdirdi. "Ben ikincisi olduğunu düşünmeye daha meyilliyim, canım."

İçimde bir şeyin, ateşte yanan ince bir dal gibi çıt ettiğini hissettim. "Bu benim seni ikna etmeye yönelik son girişimimdi."

Daha da yaklaştı ve kulağımın dibinde, "Güzel. Seni yiyip bitiren umut, değil mi?" diye fısıldadı.

Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. "Yatağın sana ait tarafında kal. Şimdi ikimizde de Lucifer sembolü varsa seni yenip tahta geçebileceğimden endişelenmiyor musun?"

Hafif gülümsedi. "Senden endişelenmiyorum," diye mırıldandı. "Öyle bir şey senin içinde yok. Artık yok."

Hımm... bu kulağa fena hâlde meydan okuma gibi geliyordu, değil mi?

Yorganın altına daha da gömölerek yatağın kendime ait tarafında ona arkamı döndüm.

Orion bir şeye minnettar olmamı sağlamıştı. Onun bu üstünlük taslayan tavrı, hayallerini mahvetmeyi ve ona ait olduğunu düşündüğü şeyi elinden almayı çok daha kolaylaştıracaktı.

Elinden alıp kendim sahip olmayı...

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Bedenimde tuhaf bir elektriklenme ve odada buz gibi havaya uyandım. Dişlerim birbirine çarparken ısınmaya çalışarak kollarımı ovuşturdum. Ateş sönmüş ve odaya kırağı düşmüş, muhtemelen yatağı da sarmıştı.

Ama söz konusu sadece soğuk değildi, değil mi? Bedenimi güçlü bir büyü sarmıştı ve tenimde yorganın altından titreşimler uyandırıyor. İşte yine beni birinin izlediğine dair o his yine belirmişti.

Kendime sarılıp yavaşça gözlerimi açtım. İçime bir korku düştü, doğrulup oturunca ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Ölen Tanrı odanın köşesindeki sandalyede oturuyordu, gölgeler kıvrımlar hâlinde etrafını sarmıştı. Şöminedeki korlar odaya sıcak bir aydınlık yayıyordu. Ölen Tanrı'nın orman yeşili gözleri üstümdeydi ve ısıltı ısıltı parlıyordu.

Hiç de ürkütücü değil.

Yorganı göğsüme tutarken birdenbire, “Neler oluyor ya?” dedim.

Orion yatakta yanımdan aniden fırlayarak doğruldu, sonra Ölen Tanrı'yı görüp rahatladı. “Ah, Tammuz.” Esnedi. “Üçlü yapmayı umuyorsan ne yazık ki öyle bir şey olmayacak,” derken başıyla beni işaret etti. “Bana biraz kızgın.”

Tammuz, "İtirafın için buradayım. Sonra da kan yeminini bozacağım. Şimdi söyle bana, kral olarak ne yapmayı planlıyorsun?" derken derin, homurtulu sesi duvarlarda yankılandı. Putnam Hanım kesin uyanırdı, değil mi? Onu burada bulduğu için hayal kırıklığına falan uğramazdı elbette.

Orion son derece hareketsiz bir hâlde, "İntikam," dedi.

Ölen Tanrı karanlığın içinde, bu kez daha yakında, yatağın ayakucunda belirerek, "Başka," dedi.

Orion iç geçirdi. "Kral Nergal'ı öldürdüm zaten ve uzun zaman önce katılan diğer iblisleri de öldürmeyi planlıyorum. Hepsini bulacağım. Çaldıkları her şeyi tekrar ele geçireceğim."

Ölen Tanrı tekrar karanlığın içinde silikleşti ama fısıltısı kulağımın hemen yanından geliyordu. "Başka."

Resmen yataktan sıçradım.

O kadarla bitmeyeceğini nereden biliyordu? Sorduğu soruların cevaplarını çoktan bildiği izlenimine kapılmaya başlıyordum.

Orion, "Katliam fânilerle başladı," dediğinde sesi soğuk ve kısıktı. "Şimdi de bizi şehrin içine hapsedtiler. Gücümüzü kaybetmeden Dikenler Şehri'nden çıkamıyoruz. Üzerimizde üstünlükleri var. Bizim doğamızdan korkuyorlar çünkü onlardan daha iyiyiz. Daha güçlü, daha akıllı, daha güzeliz. Kral olduğumda, bizi tutsak eden büyüü bulup bozacağım. İblisler bir kez daha dünyada özgürce dolaşabilecekler. *Lucifer urbem spinarum libarabit*. Işıkgetiren Dikenler Şehri'ni özgürleştirecek. O benim. Türümü özgür bırakacağım. Ayrıca kimsenin türümüzü feda ederek fânilere imtiyaz geçmemesini sağlayacağım."

Bu sözleri karşısında sırtıma bir ürpertinin yayıldığını hissettim. Onları tanıştığımız ilk gece zindana kazınmış hâlde görmüştüm. Özgürleştirme neşe uyandırmalıydı. O zaman neden bunu kulağa bu kadar korkutucu gelecek şekilde ifade ediyordu?

“Fâniler, Kral Nergal'ın bizi katletmesinin nedeniydiler,” derken Orion'ın sesi buz gibiydi. “Beni dünyaya getiren Kral Nergal'ın...”

“O mu seni dünyaya getirdi?” Tammuz ilk kez sinirli konuşuyordu, öfkesi içime korku düşürdü. Onu hâlâ göremiyordum ki bu onun çok daha korkutucu kılıyordu. Odanın içinde gürleyen bir homurtu sesi yatağı titretti, ahşap zemindeki çıtırtı giderek arttı.

“Evet. Bu yüzden gerçek vâris olarak belirlendim. Bu yüzden onu öldürebilecek durumdayım. Ama o korkak fânilerin kölesi olmuş. Bir gün cehennemin kapılarını açacak, iblis kardeşlerimi dünyadaki fânilerin üzerine salacağım. Sonra eski günlerdeki gibi yaşayacağız. Bir zamanlar fâniler bize taparlardı. Şimdi çöküşümüzü kutluyorlar. Onlara gerçek korkuyu hissettireceğim. Kafalarını kesip kazıklara geçireceğim. Onlara benim hissettiğimi hissettireceğim. Etraflarındaki dünyanın gerçekliğinden şüphe ettirecek korkuyu tatmalarını sağlayacağım. Yedi gün boyunca dünyayı yakacağım ve iblisler küllerden yeniden doğacaklar.”

Midem ağzıma geldi. “Daha neler, Orion! Bunlardan sorumlu insanlar yüzyıllar önce öldüler. Bu insanlar senin nefret ettiğin Püritenler değiller. Rastgele insanların kafalarını kesemezsin.”

Bu belirgin detaydan hiç rahatsız olmamış gibi omuz silkti. “İblis avcılarıyla başlayacağım o zaman. Onlar aynılar.”

“İblis avcılarıyla başlayacaksın,” diye cevap verdim. “Ama nerede bitireceksin?”

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Nerede bitmesini istersem. Tatmin olduğum zaman bitecek.”

Çekiciliği ve zahmetsiz zarafeti yüzünden ne kadar man-yak olduğunu hiç fark etmemiştim. Kana susamıştı ve asla tatmin olmayacaktı. Beni uyarmadığını söyleyemezdim. Bana ilk günden itibaren korkunç biri olduğunu söylemişti.

Tabii ki kafası kırıktı. Kimse bütün hayatını bir zindanda geçirip oradan normal çıkamazdı.

Ona öylece baktım. "Yani seni kızdıran şeyle hiçbir alakası olmayan binlerce insanı öldüreceksin?"

Gözleri gölgelendi. "Evet. Bana fânilerin eskisi gibi kötü olmadıklarını söylemeyeceksin, değil mi? Birdenbire iyi olduklarını mı düşünüyorsun? Son birkaç yüz yıllık tarih bana aksini söylüyor." Tekrar yatağın ucuna, Tammuz'un daha önce olduğu yere döndü. "Şimdi kan yeminini bozacak mısın? İtirafımı duydun."

Tammuz gerçeği zaten biliyorsa bu itirafı neden talep ettiğini merak etmeden duramadım. Aslında not, onun anemle babama tam olarak bunu, Kaos Lordu hüküm sürerse fâni dünyanın yanacağını söylediğini belirtiyordu.

O zaman bu itirafların sadece bir nedeni vardı. Tammuz benim bunu duymamı istiyordu. Benim Orion'ı durdurmamı istiyordu.

Ölen Tanrı, Orion'ın yanına geçti ve alnının ortasına dokundu. Orion'ın bedeninden, başından başlayarak sırtından aşağıya kadar gümüş renkte su gibi bir ışık indi. Gözlerini kapattı, kasları gerilmişti.

Eğilip kendime baktığımda aynı şeyi gördüm. Bedenimden gümüş bir ışık akıyordu. Bedenime yoğun bir rahatlık hissi yayıldı. Ölen Tanrının büyüü narin bir rüzgârın dokunuşu gibiydi. Ateşe yakalanıp aynı büyüünün etkisi altına girmiştim.

Zihnimin boşluklarında onun benimle konuştuğunu duydum. "Kan yemininden muafsın, Rowan," dedi.

Ortadan kaybolup bizi tekrar yalnız bıraktı. Nasıl ya! Neden benim de yeminimi bozmuştu? İçimi bir özgürlük ve rahatlık hissi kapladı, gözlerimi artık açık tutamıyordum.

Kendimi yumuşak yastığa bıraktım. Yatak yorgun kaslarıma çok iyi geldi, bedenim gevşedi.

Tekrar uyandığımda aramızdaki engel kaybolmuştu ve Orion bana sarılmıştı, cinsel organı bana değiyordu. Beni korumacı bir tavırla bedenine yakın tutuyordu.

Buna çok alışma, Rowan. Gerçek değil, gerçekmiş gibi gelse de öyle değil.

Onu dirseğimle dürterek uzaklaştırdım. “Orion, kendi tarafına geç.”

Ona bakmak için arkama döndüm. Başını eline yaslamış uykulu gözlerle bana bakıyordu. “Yaptık,” derken yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme vardı. “Yemini bozduk.”

Karanlığı hafif bir pembelik deldi, dönüp baktığımda dışarıda güneşin doğduğunu gördüm. Şafak çoktan söküyordu.

Orion, “Şimdi,” dedi. “Sözünü yerine getirmenin zamanı geldi. Unuttuğumu sanma.”

Ölen Tanrının durduğu gölgeli yere göz ucuyla baktım. Benim yeminimi de bozduğunu söylemişti. Şimdi bunu test etmenin zamanıydı.

Orion’ın gözlerine baktım. “Odasında bir kitap var,” diye yalan söyledim. “Gündüz muhafızlarından biri taşıyor ama muhafızları hep değiştiriyorlar. O yüzden hangisinde olduğunu bilmek güç. Ama gece Cambriel onu yastığının altına koyup uyuyor. Uykuya daldığında kitabı ondan al. Onu yok et. Böylece onu öldürebilirsin.”

“Peki annenle baban bütün bunları yazmış mı?”

“Birinin onu öldürmesini istemişler,” deyip omuz silktim. “Sanırım o kişi sen olacaksın.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Putnam Hanım'ın kaşındıran yün elbisesini giydim, Orion'la birlikte bir kez daha asılı kadının yanından geçerek buzlu tarlalardan ilerledik. Beyaz sabah ışığı kırağı düşmüş otlarda parlıyor, buz kaplı ağaçlarda ışıldıyordu.

Uzakta bir dizi ahşap kazık donmuş gri zeminden çürük dişler gibi çıkmıştı. O kazıkların ötesindeyse Araf mağaraları yükseliyordu. Orion başıyla işaret etti. "Kazığı geçtiğimiz an geri dönmüş olacağız. Bu kez Araf'tan geçmek zorunda değiliz."

Biz kazıklara yaklaştıkça Orion'ın önden gitmesine izin verdim. Sırt çantasını omuzlarımdan çıkarıp bıçağı almak için içine uzandım.

Geçidin hemen önünde, görünmez perdeye yaklaştığımızda Orion bir ayağı sınırın diğer tarafındayken bana bakmak için döndü.

Bıçağın ucunu kalbine bastırıp gözlerine baktım. "Üzgünüm, Kaos Lordu. Ama yollarımız burada ayrılıyor."

Başını eğip bıçağa baktı. Tekrar bana baktığında yanağında hafif bir gamze belirdi. "Hımm... bu kesinlikle beklemediğim bir şeydi."

"Geriye doğru bir adım at, Orion. Dediğim gibi, benim burada biraz daha zamana ihtiyacım var."

Rüzgâr gümüş rengi saçlarını dalgalandırırken bakışları âdeta içime işledi. “Neden?”

Gülümseyerek karşılık verdim. “Sadece halletmem gereken bazı şeyler var. Senden yardım isterdim ama bana yardım etmek isteyeceğini sanmıyorum. Şimdi neden geriye doğru bir adım atıp önemli meseleleri bana bırakmıyorsun? Ne de olsa ben Işıkgetiren'im.”

Sorgular bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Birinin sana üstünlük taslaması böyle mi hissettiriyor?”

“Aslında çok eğleneliymiş, değil mi? Senin bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Şimdi defol git, canım.” Bıçağı biraz daha sert bastırdım. Tahminime göre kalbinin hemen yukarısıydı. Tabii ki onu öldürmek istemiyordum. Onun Araf'ın diğer tarafında bir döngüde takılıp kalmasını istiyordum. “Lütfen beni hayatını sonlandırmak zorunda bırakma.”

İç geçirdi ve eğildi. Yüzü yüzüme yakındı. “Hımm... o zaman senin öyle bir kapasiten olmaması iyi bir şey sanırım. Ama tam olarak neden bensiz burada kalmak istiyorsun? Gerçekten şey yapabileceğini mi sanıyor...”

Bileğime uzandı ama ona kafa atıp alnımı burnuna indirdim, hem de sertçe. Geriye doğru sendeledi ve bir ışık parlamasıyla gözden kayboldu.

Az önce durduğu yere öylece baktım ve ağrıyan alnımı ovuşturdum.

“Teşekkürler anne,” diye fısıldadım. “Bana o kişisel savunma derslerini aldırдың için.”

Putnam Hanım'ın hanında, bakır bakraçtan sıcak bira yudumladım. Gün boyu buradaydım. Bir yandan Putnam Hanım benden halkın önünde kefarette bulunmamı isteyip duruyordu.

Öte yandan içcrisi rahatlatıcı ateşle, sıcak bira ve çorbayla hoş ve sıcaktı.

Putnam Hanım keskin gözleri ve endişeli ifadesiyle bana yaklaştı. Bir o yana bir bu yana bakarak masanın üstüne eğildi. "Efendi Ashur bana dün gece avcılarla olanları anlattı. Ama neden onların arasında bir kadın olsun ki? Bu hiç doğal değil."

Orion onu etkilemek için burada olmadığından, yiyecek ve içecekler için bana iki katını ödettiriyordu. İyi ki bozuk paraları taşıyan bendim.

Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. Sessizlik yemini etmiş olduğumu biliyordu ve bu da beni bir aksan uydurmak zorunda olmaktan ama aynı zamanda da eski moda dil bilgisini çözmeye çalışmaktan kurtarıyordu. Anladığım kadarıyla nazik davrandıklarında *siz*, ve şeytanla düşüp kalkan bir fahişe olduğunuzu söylemek istediklerinde *seçen* diyorlardı. Ama inceliklerini henüz çözmemiştim, o nedenle de ağzımı kapalı tutmam en iyisiydi.

Gözlerini kıstı ve avuçlarını masaya bastırıp daha da öne eğildi. "Sen de Malleus Daemoniorum'la birlikte miydin Ashur'un hatunu, yoksa kendi güvenliğiniz için mi onlardan ayrıldınız? Şeytanı görmüş olabilir misin?"

İşte yine o tuhaf isim. Ben sadece muhafazakâr biri gibi davranarak parmağımı dudaklarıma koydum.

Putnam Hanım yavaşça başını salladı. "Peki. Şeytan iblis avcılarımızı öldürmüş. Onları yakmış, parçalamış, kemikleriyle beslenmiş. Saf kötülük." Kafasını eğdi. "Siz hayatta kaldığınız için şanslısınız."

Tam olarak öyle olmamıştı aslında, Putnam Hanım.

Karanlık ormana girerken bakraç ellerimi ısıttı. Bütün günü handa midemi doldurup ateşin yanında ısınarak geçirmiştım.

Ormandan yürürken batan güneş menekşe moru ve vişne kırmızısı renkleriyle bulutları renklendirmişti. Gece olurken tekrar Ölen Tanrı'yı arayarak karaağaçlarla porsuk ağaçları arasından kıvrılan yoldan ilerledim.

Gün ışığı tamamen yok olduğunda, ağaçların arasından gümüş rengi bir ışık yayılarak yosunların üzerine gümüş rengi ışıltılar saçtı.

Daha derinlere ilerledikçe daha da üşüdüm ve nefesim havada buğu yaptı. Ama şal çok büyük bir artıydı. Sıcak yün sırtımı ve omuzlarımı örtüyordu.

Ben aranırken orman daha da karardı ve ağaçlardan bir dizi fısıltı yankılandı. Kendi adım artık kulağa anlamsız ve tuhaf gelmeye başlayana dek sürekli tekrarlandı.

Sonunda Ölen Tanrı'nın elektrik yüklü büyüünü hissettim. Alçak, içten gelen bir homurdanma sesi ağaçların dallarının arasından gürlediğinde tüylerim diken diken oldu.

Tammuz'un sembolleri karanlığın içini oyarak geçti, gölgelerde parlak ışık çizgileri belirdi. Korkudan kanım dondu ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Tammuz...", diye adını fısıldayarak ortaya çıkmasını bekledim. Sonra biraz daha yüksek sesle "Tammuz," dedim.

Ağaçların arasından soğuk rüzgâr eserek yanaklarımı ve parmaklarımı acıttı, karanlık etrafımı sararak ay ışığını gölgeledi. İlkel bir güç aniden sırtımdan yukarı doğru çıkarak belimi bükmemeye neden oldu, neredeyse şalı yere düşürecektim.

Orion'ın dün gece dile getirmiş olduğu büyüünün tuhaf sözcüklerini hatırlamam biraz zamanımı aldı. Sözcüklerin ne anlama geldiklerini bilmesem de zihnime kazınmışlardı.

Sözcükleri söyledim ve güç damarlarımdan akarak beni de etrafımdaki semboller gibi aydınlattı.

Karanlık yerden daire hâlinde beyaz mantarlar çıktı ve Ölen Tanrı ışıldayan bir kar girdabının ortasında yavaşça belirdi. Dumanlı gölgeler kıvrılarak kar tanelerine karıştılar.

"Beni tekrar çağırdın, Işıkgetiren," derken derin sesi ormanda gürlledi.

Nefesim sıkıştı. "Orion kral olursa ne yapacağını duymamı bilerek mi istediniz?"

Tammuz karanlığın içine karışıp omzumun hemen gerisinde tekrar belirdi. Kulağıma, "Evet," diye fısıldadı.

Beklenmedik yakınlığı karşısında sıçradım ve ona bakmak için döndüm. Gözleri karanlık ve acı dolu derin kuyuları andırıyordu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

Titreşen ışıklar hâlinde karanlığın içine karıştı ama sesi gölgelerin arasında dalgalanarak geldi. "Hükümdarlık için savaşmalısın."

Parmaklarımla bakracı sıktım. Şu an ayaklarımın üstünde dengesiz durduğumu hissediyordum ve bütün bunlar tuhaf bir rüya mı emin olamıyordum. "Bana ne olduğumu söyleyebilir misin? Ayrıca neden birden çok Işıkgetiren var?"

"Sen Mortana'nın 'kasısın." Sesi kendi zihnimin içinde yankılandı.

"Ka nedir?"

Ayaklarımın altında gizemli, zonklayan bir ses patladı. "Bir öz, bir ruhtur. Ka insanın bedeninde yaşar, sonra da ölüm sırasında ayrılır. Ka bir ikizdir ve eş dünyaya seyahat eder." Yine arkamda durmuştu, soğukluk üzerime üzerime geliyordu. "Ka sonsuza dek yaşar. Sen bir zamanlar buradaydın. Ölüm dünyasındaki Mortana'nın ikiziydin."

Dondurucu bir korku bedenimi sardı. Dişlerim kontrol edilemez şekilde takırdıyordu. "Orion iblislerin ruhları olduğunu düşünmediğini söylemişti."

"Çünkü o uzun zaman önce ölmüş gibi hissediyor."

“Yani ben Mortana mıyım?”

“Hayır. Mortana bir zamanlar unutmak üzerine bir büyü biliyordu. Onu yapmak için buraya, bu ormanlara geldi.” Ses kayalarda ve ağaçlarda yankılandı. “‘Ren’ini, yani gerçek ismini ayırdı. Orası ruhun anıları kapsayan kısmıdır. Ama o sırada ‘ka’sını, yaşam ruhunu ve ‘akh’ını, yani zekâsını da ayırdı. İçi boş bir beden oldu, fâniler onu ele geçirip öldürene dek zihni bomboş bir hâlde ormanda gezindi. Asıldıktan kısa bir süre sonra var olduğunu unuttular.”

O zaman zihnimde beliren görüntüde gördüğüm oydu. Mortana’nın buradaki ölümü. “Peki ben nereden geliyorum?”

“Geriye onun ‘ka’sı, ikizi kaldı. Benim yardımımıla annenle baban sana yeni bir ‘akh’ ve ‘ren’le yaşayanların dünyasında yeni bir insan olarak hayat verdiler. Mortana’nın ikizi olarak, hüküm sürmek senin de kaderinde var.”

Derin bir nefes aldım. “Onun öz ruhuna sahipsem ben de kötü olmaz mıyım?”

Tammuz önümde belirdi; gölgeler etrafındaki havayı yalıyordu. “Kimse kötü doğmaz. Annen seni sevgiyle büyüttü. Mortana çılgın Kral Azriel’in sarayında, annenle babandan ayrı yetiştirildi. Zehirli bir bahçede, çarpık ve sadist bir şekilde büyüdü.”

Bunu idrak etmeye çalışırken ciğerlerimdeki hava boşalmış gibi hissettim.

Dünya ayaklarımın altından kaymış gibiydi. “Neden? Bütün bunları neden yapıyorsunuz?”

“Kaos.” Bu sözcükler boşlukta yankılandı ve kuşlar ağaçlardan uçuşurken kanat çırpışlarını ve hışırdayan yaprak sesleri duydum. “İkizim Lucifer hüküm sürmesi için bir kişiyi belirledi, yani Mortana’yı. Ama Lucifer düzen ve ışık tanrısıdır. Ben kaos ve gölgelerin tanrısı, Gecegetiren'im.” Işıldayıp karararak gözden kaybolup belirdi. “Evren kaostan yaratıldı ve kaosa geri

kınecek. Düzen. rüzgâra savrulan küller gibi kısa ömürlüdür. Bu doğal bir durum değil."

Derin bir nefes aldım. "Yani işleri ilgi çekici hâle getirmek için tahta rekabet mi istediniz? Bir de benim Orion'a karşı savaşma fırsatım olmasını istiyorsunuz."

"Evet." dediğinde bir kez daha önümde durdu, karanlık ağaçlığın ortasında parlıyordu. Bedeni devasaydı, benden çok uzundu. Bakır rengi teni mermer kadar sert görünüyordu.

"Orion. Kaos Lordu." Orion babasından bahsederken Tam-muz'un tepkisini düşündüm. "Annesi sizi tanıyordu. Orion'ın oğlunuz olması ihtimali var mı?"

Tıslayarak "Evet." dedi. "Ayrıca onun sana söylediği ismi gerçek değil. Kim olduğunu pek hatırlayamıyor."

Nefesim kesildi. "Neden Nergal'ın oğlu olduğuna bu kadar ikna olmuş durumda?"

"Onu tahta vâris olarak belirleyen taşıdığı yıldız yüzünden. Ama Nergal'ın çocukları, doğal vârisi yoktu. Orion, ben onu öyle seçtiğim için Işıkgetiren oldu." Bedeninin etrafındaki havayı ışık sembolleri kesti. Gür bir sesle. "Rowan, buraya sormak için geldiğin şeyi sor," dedi.

Boğazım düğüm düğüm oldu. "Benim taht için mücadele etme şansım olmasını istiyorsanız yardımınıza ihtiyacım var. Orion haklı. Ben onun gibi dövüşemiyorum. İblis vanımla bağlantı kuramıyorum ve hâlâ kendimi bir fani gibi hissediyorum. Bana yardım edebilir misiniz?"

Dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi. "Evine hoş geldin 'ka'."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Tammuz arkasına döndü ve karanlıkta benden uzaklaşmaya başladı. “Sen ölümden korkuyorsun. Zayıf noktan bu.”

Ona öylece baktım. “Herkes ölümden korkar. Bu insan evriminin temel yanıdır...” Kendimi durdurdum. “Doğru. Ben insan değilim. İblisler de ölümden korkuyorlardır kesin. Hayatta kalmanın önemli bir kısmı gibi geliyor bu.”

Tammuz tekrar yüzünü bana döndü. “Kaos Lordu korkmuyor. Hatta ölümlere imreniyor. Ama sen yumuşaksın, Rowan. Zayıfsın. Başarısız olacaksın.”

Kabalık! Boğazım sıkıştı. “Peki. Ölümden daha az korkmam gerek.” Gözlerimi kapattım. “Ama acı korkusu da var...”

“O kadar çabuk biten bir şeyden neden korkasın ki?”

“Ayrıca daha sonra ne olacağı korkusu var. Sonum burada kalmak mı olacak? Öylece var olmayı bırakacak mıyım?”

“Var olmamaktan neden korkasın ki?” diye sordu. “Geçmişin sen var olmadan öncesini düşündüğünde korkuyor musun?”

“Hayır.”

“Bedenin toprağı besleyecek, benimkinin de yılda bir kez yaptığı gibi. Etimden mantarlar büyüyecek ve o mantarların bitkisel kısımları orman zeminin altına yayılarak güneş ışığını emen ağaç köklerinin etrafına dolanacaklar. Ölüm yaşama

hayat verir, Rowan, karanlık aydınlığa ve ruh, yaşam ve ölüm döngüsünde yaşamaya devam eder."

Ormanda uzaktan gelen bağırış çağırış sesleri duydum.

Burada her şeyin tekrarlandığını biliyordum, ölülerin tekrar canlandığını. Ama Malleus Daemoniorum çoktan geri mi gelmişti? Arkama dönünce karanlığı delip geçen meşale görüntüleri gözüme çarptı.

Bağırış sesleri şimdi daha da yükseldi ve Putnam Hanım'ın sesini tanıdım. Donup kaldım ve ağaç gövdelerinin arasına bakarken kalbim daha da hızlı attı. Onların beni burada Ölen Tanrı'nın ta kendisiyle birlikte görmelerine izin veremezdim. Hareket eden ateş böcekleri gibi bir sürü meşale vardı. Sadece Malleus Daemoniorum değil, öfkeli bir kalabalıktı bu. Kaç tane fani gelmişti ormana?

Tekrar Ölen Tanrı'ya döndüm ama yok olmuştu. Karanlık ormanı tamamen kaplamıştı. Bulutlar ay ve yıldızların üstünü örtüyordu.

Ya Tammuz yine beni ekmişti ya da benim kendisiyle birlikte görülemeyeceğimi biliyordu. Ama bütün bunlar ben onun yardımına ihtiyaç duyarken son derece yersiz ve zamansızdı.

Arkama dönüp aceleyle gelen öfkeli kalabalıktan uzaklaşmaya başladım. Beni bulmayı başarırlarsa bunun, soğuk ormanda dolaşmanın, kefaretimin bir parçası olduğunu açıklardım. Dönüp omzumun üzerinden baktım. Neden bu kadar hızlı koşuyorlardı ki?

"Cadı!" diye bağırın bir sesin ormanda yankılandığını duydum. Yine Putnam Hanım'dı. "Malleus Daemoniorum öldürüldüğünde o kadın şeytanla düşüp kalkıyormuş."

Göğsüm sıkıştı. *Daha neler, Putnam Hanım?*

Telaş içinde Ölen Tanrı'ya, "Neredesin?" diye fısıldadım.

En azından bu insanların meşaleleri vardı. Bu da gölgelerin arasında onlardan uzak durabileceğim anlamına geliyordu. Birbirine dolanmış ağaç köklerinin, buzlu taşların üzerinde

aceleyle koştum. Burada ortamın zifiri karanlık olduğu göz önünde bulundurulursa bana şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde yaklaşıyor gibiydiler.

Bir adam bağırarak, “Ruh beni ona götürüyor,” diye bağırdı.

Yok artık? Sırt çantama uzanarak bıçağın sapını aradım. Şu an ateş büyüüm olsa çok iyi olurdu.

Kalbim küt küt atarken saklanmak için bir yer arayarak etrafa bakındım ama karanlıkta pek göremiyordum. Bıçağımı kavrayarak iri bir meşe ağacının arkasına saklandım ve gövdenin arkasından bakarak meşalelerin daha da büyümesini izledim. Bağırış çağırışlar da artık yaklaşıyordu, öfkeli kalabalık bana hakaretler savuruyordu. “Seeeni adi cadı. Seeeni fettan iblis. Geri gelmişsin.”

Bana yine kızgın kızgın *seen* diyerek geliyorlardı. *Kabalık*.

Birisi bana fahişe diyordu. Bunun mevcut duruma ne derece uyduğundan emin değildim ama erkekler kadınlara ne zaman öfkelense başvurdukları klasik hakaret bu oluyor gibiydi.

Tek savunmam karanlıktı ama karanlık onları azıcık bile yavaşlatmıyordu. Tekrar yaklaştırmaya başladıklarında hareket etmek zorunda olduğumu fark ettim. Bir adım attım. İki adım attım. Ayağımın altında bir dal kırıldı. Donup kaldım. Arkamda silah sesleri çınladı.

Aniden peşime düşmelerinin nedeni neydi? Putnam Hanım benden şüphelenmiş miydi?

“Öldürün onu!” İlkel bir öfkeyle dolup taşan bir erkek sesiydi bu. “O Malleus Daemoniorum’u öldürdü.”

Kemiklerime kadar işleyen bir korku tüm bedenimi sardı ve ağaçların arasından koştırmaya çalıştım ama zemin engebeliydi.

Sayıları çok fazlaydı ve bağırış sesleri daha yüksek ve yakından geliyordu.

Bir el daha ateş edildi ve sol omzumun arkasında yoğun bir acı hissettim. Homurdanarak omzuma uzandım. Acı be-

denimi sarsarken dizlerimin üstüne düştüm. Artık mücadele etmek zorundaydım.

Hayatta kalmaya yönelik ilkel bir çaresizlik devreye girerek beni ayağa kalkmaya zorladı. Arkama dönüp meşaleler ve bedenler etrafımı sararken bıçağımı vahşice savurup durdum. Birini bıçakladım ama bir bıçak da benim yan tarafımı kesmişti. Başımın arkasına başka bir darbe daha aldım ve ayağım yerden kesildi. Koyu renkli paltolu ve uzun şapkalı bu adamların hepsi etrafımı sarmıştı.

Kafatasımda başka bir çat sesiyle dünyam sessizleşti.

Sabahın erken saatlerindeki güneş ışığı üstüme vururken uyan-
dım ve hâlâ hayatta olduğumu fark edince irkildim.

Bir dakika kadar sonra da acıyı idrak ettim. Ettiğimde de bir bıçak kafatasımı arkadan öne doğru ikiye bölüyormuş gibi hissettim. Elimi başıma götürmeye çalıştım ama kollarım arkamda sıkıca bağlanmıştı. Omuz kaslarım yanıyordu. Bank gibi sert bir şeyin üstünde dümdüz yatıyordum.

Tepemde bir ağaç dalında kırmızı ve altın sarısı yapraklar titriyordu. Üstümden rüzgâr esti, yaprakları toplayarak onları havada döndürdü. Derin bir nefes aldım. Midem çalkalanıyordu. Burası ölüm kokuyordu.

Sonra yan tarafımda bir şeyin hareket ettiğini fark ettim. Korku âdeta ciğerlerime çöktü. Bir ağaç dalından ilmik sarkıtılmış, tepemde bomboş sallanıyordu.

Beni uyarmışlardı. *Nasıl öleceğini görmek istiyor musun?* Belki de görmüş olduğum Mortana'nın ölümü değildi. *Kahretsin.*

Tepemdeki dal rüzgârda çatırdadı. Huzursuz edici bir sestir bu. Daha iyi görmek için hareket ederek doğrulmaya çalıştım.

“İblis uyanıyor!” diyen tok erkek sesi korkudan irkilmeme neden oldu.

Debelenerek kalkmaya çabaladım ama kollarım bağılyken dengem yerinde değildi. Artık dizlerimin üstünde duruyordum, etrafımdaki korkutucu manzarayı inceledim. Darağacı Tepesi’ne çıkan külüstür bir yük arabasında dizüstü duruyordum.

Yüzlerce yıl sonra bir Dunkin’ dükkânının ve eski açık mavi evimin olduğu yerde nemrut bir kalabalık toplanmıştı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar bana hırsla bakıyorlardı ve Putnam Hanım en ön sırada duruyordu.

Beni işaret etti. “Onu gördüm! Efendi Ashur’un şeytanın kitabını imzaladığını gördüm!” Beni işaret etmeye devam ederken yüzünde çok sinirli bir ifade belirmişti. “Bir keçinin onun cadı memesinden emdiğini gördüm.”

Dört yüz yıl önce faniler kulaktan dolma laflara, paranoyalara ve ilgi budalalarının deli saçmalarına dayanarak kendilerinden farklı olanları avlamışlardı. Şu anda önlerinde gerçek bir iblis duruyordu ve hâlâ saçma sapan şeyler uyduruyorlardı çünkü şeytanın kitabı ya da meme emen bir keçi yoktu. Durum bu kadar korkutucu olmasaydı çok komik olurdu.

Arkalarında belirli bir mesafede, gelirken yürüdüğüm yolu ve eski Osborne Ormanlarını görebiliyordum. Ormanın önünde siyah bir ev duruyordu ve bacasından duman yükseliyordu.

Arkama dönüp baktığımda dört kadının cesetlerinin ip-lerin ucunda çürüdüğünü gördüm, bedenleri griye ve mora dönmüştü. Benim gibi onların da ölmeden önce elleri arkalarından bağlanmıştı. Ölümün kekremsi kokusu çok yoğundu.

Solumda iki at yük arabasına bağılydı. Yanlarında da geniş beyaz yakalı ve koyu renkli koni şapkalı siyah giyinmiş bir adam duruyordu.

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama başım ağrıyla zonkladı. Öylesine şiddetli bir ağrıydı ki bu midem bulanmaya başladı. İki büküm eğilerek ahşap yük arabasına kustum.

Kusarken ellerim istemsiz olarak öne savrulmaya çalıştı ama ipler engel oldu. Neredeyse dengemi kaybedecektim. Kusmayı bıraktığımda ağzımı omzuma sildim.

Tekrar doğrularak kalabalığa baktım. Putnam Hanım bir adım öne çıkıp beni işaret etti. "Balık yahnisini büyüledi. Bana şehvetli şeyler hissettirdi."

Duyduğum belirgin korkunun keskin hatları şekillenmeye başlamıştı. Ne olacağını anlamıştım ve nefes almakta zorlanıyordum. Uyarılmıştım. Orion'a karşı bir şansım olmasını istiyorsa Tammuz neden müdahale etmemişti?

"Ben hiçbir şeyi büyülemedim!" diye bağırdım. "Mahkemeye çıkarılmayacak mıyım? Mahkeme!"

Biri, "Onun tuhaf konuşma tarzını dinleyin," diye bağırdı.

Siyah giyimli adam, kalabalığın arasındaki biri kırmızı yanaklı koyu renk sakallı ve diğeri de geniş omuzlu, çarpıcı gözleri olan iki adama başıyla işaret etti. İkisi arabaya yaklaştılar, sonra da bindiler.

"Ben kimseyi büyülemedim ya da bir keçiye dokunmadım. Size yemin ederim," dedim. "Mahkeme! Püritenlerin bile mahkemeleri vardı."

Adamlardan biri beni sertçe tuttu, diğeri de boynuma ilmiği geçirdi. Ellerinde çırpındım ama kollarımın yardımı olmadan yapabileceğim pek bir şey yoktu. İlmiği boynuma sabitlediklerinde iki adam da yük arabasından atladı.

Kalbim küt küt atarken atlara baktım. Biri onları kırbaçladığı anda araba altımdan kayacaktı. Şanslıysam boynum kırılacaktı. Değilsem boğularak ölecektim. O da yirmi dakika sürebilirdi.

Eski zamanlardaki idamlarda, kurbanın boynu kırılmadıysa sevenleri, cezalandırılan insanın ayaklarından çekerek süreci daha hızlandırırdı. Bu ne kadar da korkunç bir görevdi. Belki de burada kimseyi tanımamam bir lütuftu; etrafta ölümünüzü izleyecek bir aile ferdinin olmaması kasvetli de olsa bir şanstı.

Ama ben gerçekten ölmeyecektim, değil mi? Ölemezdim. Önümdeki kızgın kalabalığı inceledim.

“İblis, iblis,” diye bağıryorlardı. “Ahlaksız kadın seni!”

Bağlı ellerimi zorladım, ipler tenimi tahriş ediyordu. Kalbim küt küt atarken aşağıya bakınca arabanın altındaki donmuş, taşlı zemini fark ettim. Zihnimde beliren görüntüde ayaklarım tam da bu zeminin üzerinde sallanıyordu.

“Yargıç Corwin!” diyen Putnam Hanım’ın sesi gürültüyü bastırdı. “Onu itirafa zorlayın!”

Siyah giyimli adam üstünde siyah bir palto ve gümüş, çekiç broşuyla önüme geldi. Göğsünde siyah bir kitabı sıkıca tutuyordu. Gözleri soğuk, çakmaktaşı gibi grimsi bir maviydi. Aile benzerliği şüphe götürmezdi. Corwin.

Adam soyundan gelen Jack Corwin kadar hoş görünüyordu.

Kalbim tekledi. Birinin çıkıp beni kurtarmasını beklercesine kızgın kalabalığa baktım ama sadece ormanı görebiliyordum.

Tammuz, seni kaotik pislik. Benden istediğin bu muydu? Etrafım lanet olası moronlarla çevriliyken ölmem mi?

Yargıç bir elini kaldırdı ve kalabalık sessizleşti. Sırıtarak uzun, sararmış dişlerini gösterdi. “İtiraf et, cadı. Edersen seni serbest bırakabiliriz.”

Bu bir numaraydı, değil mi? Onlara iblis olduğumu söylersem beni bırakmazlardı. Öldürürlerdi. Çaresizlikle, “Ben iblis değilim,” dedim. Bu tabii ki de bir yalandı. “Benim hiçbir büyümlü gücüm yok.” Bu kısmı doğrudu, en azından şu an için.

Yargıç, “Dün gece dört adam mı öldürdün?” diye bağırdı; dudaklarından çıkan nefesi havada buğu oluşturdu.

“Hayır,” diye bağırdım.

Doğrudu. Ben onlardan sadece birini öldürmüştüm.

Gözlerini kıstı. “Peki korktuğun için kendi soyunu öldürdün mü?”

Hava çok soğudu ve titremeye başladım. Araba altımda sarsılıyordu, gökyüzü kararmaya başladı. Kömür grisi bulutlar tuhaf bir hızla toplanıyorlardı. Tepemde gök gürledi.

Konuşamayacak kadar afallamış hâlde ona bakakaldım. Bunu nereden biliyordu? Annemi o ormanda geride bıraktığımı biliyor muydu?

“Kendi soyunu öldürdün mü?” diye sordu. “Kendi hayatını seçtin. Ruhun kötülükle lekelenmiş. Kanındaki kötülüğe lanet olsun.”

Bunu nasıl biliyordu ki? Yeraltı dünyasının zamanda donduğunu sanıyordum. Ama o birkaç yıl öncesinde olan şeylerden bahsediyordu.

“İtiraf et,” diye kükredi. “Edersen seni özgür bırakırız. Senden sadece doğruyu söylemeni istiyoruz. Kendini kurtarmak için kullandığın bütün aşağılık yöntemleri anlat bize İblis, kendi soyunu nasıl feda ettiğini anlat.”

Ne *halklar* dönüyordu?

Kalabalık yine yuhalamaya başladı.

Ben de onlara bağırdım. “Bir mahkemeye çıkarılmalıyım. Herkes mahkemeye çıkarılır. Biz İngiliz vatandaşlarıyız. Bu Magna Carta da yazıyor, Tanrı aşkına!” Sesim yankılandı, panik yüzünden kana susamış bir grup Püritene küfürler yağdırmıştım.

Yargıcın broşu kış güneşinde parladı. Sırıttışı bir kurt gibi genişledi... “Kötülükten keyif aldın.”

Sessizce, “Anahtarlar,” dedim. “Anahtarlarla ilgili bir şey duymak ister misiniz?”

Yargıcın gülümsemesi tamamen kayboldu. “İblis dilinde konuşma. Bir iblisin yaşamasına daha fazla izin vermeyeceğiz.”

Kırbacı kaldırdı ve onunla atlara vurdu. Atlar arabayı beraberlerinde götürüp altımdan çekerek koşmaya başladılar.

Şanslıysanız boynunuz kırılırdı. Ama benimki kırılmadı. Sert ip boğazımı sıktı ve bacaklarım çaresizce havada çırpındı.

Bütün kan başıma toplanmıştı, ölüyor olsam bile bedenim bana yaşamamı emrediyordu.

Ciğerlerim patlayacaktı.

Hayatımda daha önce nefes almanın ne kadar değerli olduğunu, oksijeni ciğerlerinizin derinliklerine çekmenin ne kadar da muhteşem olduğunu hiç anlamamıştım. Daha önce hiç yaşamayı, her anın tadını çıkarmayı bu kadar çok istememiştim. Belki de beni hâlâ bu durumdan kurtarabilirlerdi. Belki de beni mahkemeden önce korkutmaya çalışıyorlardı.

Saati geriye almayı, geçmişin her ânının tadını çıkarmak isterdim.

Akşam saat onu on altı geçe. O andan öncesine gitmek isterdim.

Anılar zihnimi bombardımana tutarken geçmişe çekildiğimi hissettim. Yazın çimlerin üstünde yatmış tepeden geçen bulutları izliyordum, parmaklarım meyveli dondurmadan yapış yapıştı. Bir gün annemin sutyenini denemiş ve içini çoraplarla doldurmuştum. Yan komşumuzun oğlu bana büyük oğlanların onlara ikizler dediğini söylemişti.

Yaz göğü kaybolmuştu, kasabadaki havuza atlıyor, mümkün olduğunca çok su sıçratıyordum. Cankurtaran düdüğü çaldı. Neredeyse birine çarpacaktım.

“Katil!” Bu sözcük zihnimi tekrar anılardan uzaklaştırdı.

Ölen Tanrı'nın beni bir şey için istediğinden o kadar emindim ki... bir planı olduğundan.

Başka bir anı daha: ilkokul mezuniyeti, annem beni en sevdiğim hamburgerciye götürüp ne istersem sipariş etmeme izin vermişti ve çikolatalı bir milkshake içmişim. O günün hayatımın en güzel günü olduğunu düşünmüştüm, anneme bunu söylediğimde nasıl güldüğünü hatırladım ve nedenini anlayamadım.

Annem bana bir ninni söylerdi...

Onu Şimdi burada, yanımda hissedebiliyordum. Diğer tarafta beni bekliyordu.

Ama gözlerim kararıyor ve saf bir panik geriye hiçbir sözcük kalmayana dek zihnimi ele geçiriyordu ta ki bilincim yok olana dek.

Ölüm elini bana uzattı ama onunla birlikte sıcak ve tanıdık bir Şey de geliyordu. Annemi hissedebiliyordum. Ölüm buysa artık o kadar korkmama gerek yoktu. Bilincim yok olmuştu, bedenim de. Sadece diğer taraftaki sevgi hissini duyabiliyordum.

Ardından karanlık beni bir bütün olarak yuttu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

ORION

Rüya gördüğümü biliyordum ama o hâlâ burada, önümdeymiş gibi hissediyordum. Rüyamda onun büyüleyici kokusunu alabiliyordum.

Sanki salonumdaki orta sehpanın üzerinde dikiliyordu, üstünde o kalın yünlü elbise yoktu. Omuzları kabarık uzun kollu kısa siyah bir elbise giymişti. Ön tarafından aşağı doğru düğmeler iniyordu ve kızıl saçları koyu renkli ipeğin üstüne dalga dalga dökülmüştü. Ayaklarında da siyah topuklu ayakkabılar vardı.

Kollarım bileklerimi tahriş eden kalın iplerle arkadan bağlanmıştı.

Neden rüyamda kollarımın bağlı olduğunu görüyordum?

Bir anlığına tuhaf bir telaşa kapıldım, onlardan kurtulmaya yönelik çaresiz bir istek duydum.

Şu an Rowan'la ya da Mortana'yla birlikte buradaydım. Hareket edebilirim ona dokunabilirdim. Onu tadabilirdim. Benden sadece iki adım ötedeydi. Kollarımı hareket ettirebilirim onu kucağıma çekebilirdim. Ona tekrar sahip olmak istiyordum, herhangi bir şeyi istediğimden daha çok.

Ama öyle yapmak Ashur ve diğerlerine ihanetti. Ona intikamını almayı *borçluydum*. Her şeye rağmen diğerlerinden

hiçbiri hayatta kalmamışken benim hayatta kalmış olmamın bir nedeni olmak zorundaydı. Aralarında en kötü benken neden geride kalmıştım?

Çünkü öldürmek benim için çok basitti, doğarken sahip olduğum zalimce bir beceriydi bu. Tek amacımdı. Ölümler adına konuşmalı, onlar yapamazken intikamlarını almalıyım. Onların sesi ve silahıydım olmalıyım. Fânilere bunun bedelini ödetecektim.

Rowan'a güvenemezdim. O değişmiş, tamamen yepyeni bir insan olmuş olsa bile bana ihanet edeceğinden emindim.

Ama bütün bu düşünceler şu an aklımdan uçup gidiyordu çünkü Rowan topuklu ayakkabılarla sehpanın üstünde duruyordu ve ben gözlerimi onun bacaklarından yukarıya gezdirmekten edemiyordum.

Yukarıya, dolgun kırmızı dudaklarına baktım. Yüzü nasıl oluyordu da hem masum hem de günahkâr görünebiliyordu? Güzelliği kalbimi tekletiyordu. Hep de böyle olmuştu.

Bana doğru bir adım attı, topukları sehpanın üstünde tıkırdadı. "Biliyor musun, Orion? Ben senin gerçek adını hâlâ hatırlıyorum. Eski günlerden. O zamanlar daima beni memnun etmeye çalışırdın... Yalvarman çok hoşuma giderdi."

Elbisesinin düğmelerini üstten açmaya başladığında kanım kaynadı. Elbisenin altından kırmızı ipek sütyeni çıktı.

"Ne yapıyorsun?" Sesim çatallı ve çaresiz çıktı.

Toy bir ifadeyle dudağını ısırdı. "Her zaman yaptığımı. Sana işkence ediyorum. Üzerinde sahip olduğum güç hoşuma gidiyor, Orion." Elbisesinin düğmeleri şimdi göbeğine kadar açılmıştı, elbisesini daha da açıp transparan kırmızı külotunu gözler önüne sererken büyülenmiş bir hâlde ayağa kalktım.

Elbisenin yere düşmesine izin verdi. Sehpadan aşağı indi, memelerini iştah kabartan bir şekilde sallayarak önümde durduğunda sertçe yutkundum.

Sütyenin tek kupunu aşağı indirdi. "Orion, bana kraliçen olduğumu söylemeni istiyorum. Sence ben senden daha iyi bir hükümdar olmaz mıyım?"

Açıktaki meme ucu pembe ve sertti, artık doğru düzgün düşünemiyordum. Kraliçe mi? Ağzını aletime dolanmasını istiyordum.

Diğer kupu da indirdi ve çaresizce beni çözmesini istedim. Aletim şu an acı verecek kadar sertti.

Aramızdaki hava cinsel arzuyla dolup taşıyor gibi geldi. Onun arzusundan besleniyordum, tıpkı onun da benim arzumdaki beslendiği gibi. "Ben seni istemiyorum bile, Rowan. Sana bunu çoktan söylemedim mi? Sıkıcı biri olduğumu düşünüyorum."

Gözleri sahtekârlığının bariz bir kanıtı olan kısığıma kaydı. "Öyle mi?"

Nefes nefese, "Neden beni çözmekle başlamıyorsun?" dedim. "O zaman yapmayı kabul edip etmeyeceğim üzerine konuşuruz."

Dizlerimin arasına geldi ve bacaklarını iki yana ayırarak kucağıma oturup memelerini göğsüme değdirdi. Çıplak uylukları belime dolandı.

Aklımı kaçıracaktım. Belki de aklım çoktan kaçmıştı. Bedenimdeki her kas gergindi, sımsıkıydı.

Uzun titrek bir nefes verdim. *Kontrolünü kaybetme, Orion.* O tabii ki her zaman olduğu Mortana'ydı.

Bedenimi bacaklarının arasına sıkıştırdı ve hafifçe geriye yaslanarak gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı. "İçinde çok fazla nefret var, Orion. Sence de berbat bir kral olmaz mısın? Sen benim tebaam olsan, ihtiyaçlarımla ilgilensen dünya daha iyi bir yer olmaz mı sence de?" Son düğmeyi açtı ve eliyle göğsümü yukarıdan aşağıya doğru okşadı. "Bana teslim olursan bundan ne kadar çok hoşlanacağını bir düşün..."

"Asla olmaz." Şu an geriye yaslanıp onun kucağında zıplamasına izin vermekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Onu okşamak için yanıp tutuşuyordum ama Ashur'un hatırına kendimi istediğim şeyden mahrum bırakıyordum.

Pantolonumun düğmelerini açtı, parmakları tenime değdi.

Nefesim kesildiğinde bana muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Yalancı. Ne istediğini biliyorum. Bunu havada hissedebiliyorum. Biliyorsun, değil mi?" Parmakları tenime tekrar tekrar değdiğinde dişlerimi sıktım.

Bedenimi kullanırsan sana istediğin her şeyi veririm...

Aşağıya bakıp bana hafifçe gülümsedi. Öne doğru eğilerek kafasını boynumun girintisine koydu. Memeleri çıplak göğsüme değerken tenime seksi öpücükler kondurdu. Kalçalarını üzerimde hareket ettirdi ve artık kendimi kontrol edemeyerek inledim. "Neden beni çözümüyorsun, canım?" diye geveledim. "Çözersen sana istediğini veririm."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Seni düşünüyorum, Orion. Ölümün kıyısındaiken bile seni düşündüğümü biliyor musun? Malleus Daemoniorum beni neredeyse öldürürken sana susamıştım. Çünkü sen de biliyorsun, Orion, biz Lilular için seks sadece seks değil, yaşamdır."

Tekrar ayağa kalkarak seksi bedenini tamamen görmemi sağladı, kaslarımın gerildiğini hissettim.

Külotunun iki yanından tutarak yavaşça indirdi. *Kahretsin!* Mükemmeliyetin vücut bulmuş hâliydi ve dilimle teninin her bir santimini okşamak, bacaklarının arasını yalamak için yanıp tutuşuyordum.

Tekrar bacaklarını iki yana açarak kucağıma oturduğunda onun da benim kadar tahrik olduğunu hissedebiliyordum. Eli bacaklarının arasına girdi, hareket ederken aletime değdi. Gözlerimi ondan alamıyordum ama kalçalarımı ona doğru ittim. Çaresizlikle, "Rowan," diye inledim.

Bu düpedüz ıstıraptı.

Nefes nefese, "Tahrik olduğum zaman seni düşünüyorum," dedi. "Daima."

Bunun hep duymak istediğim bir şey olduğunu fark ettim ve nefesim kesildi. Elektrik şokuyla canlanan bir ölü gibiydim. Bu acılı bir süreçti ama kanımın bir kez daha pompalanmasını sağlayacak tek şey oydu. Onun içinde olmam gerekiyordu.

İhtirasım onunkiyile karışırken *incubus* gücüyle besleniyor, güç kazanıyordum. Bileklerimdeki ipler gerildi ve bütün gücümle çekerek düğümleri parçalayarak söktüm. Rowan sıçrayıp kalktı ama onu yakalayarak kollarımın arasına hapsettim.

Onu koltuğuma sertçe bıraktım ve bacaklarını iyice araladım. Ben bileklerini başının üstünde sabitlerken zafer kazanmış gibi gülümsedi. En sonunda içine girdim, haz inanılmaz yoğundu. Uzanıp parmaklarını saçlarıma doladı. Bu sadece seks değildi, değil mi? Biz birbirimize görünmez bir bağla bağlıydık. O benim bir parçam, hayatımın müziği idi. Ona ihtiyacım vardı. Kalbimdeki alevler harlandı.

Çatallı bir sesle, "Rowan," dedim. "Bana asla ihanet etmeyeceğini söyle."

"Orion," diye fısıldadı. "Öldüğümde seni düşünüyordum."

Göğsümdeki korlar söndü. Kanım dondu ve hareket etmeyi bıraktım. "Az önce ne dedin?"

Yanağıma dokundu. "Yeraltı dünyasında öldüğümde seni düşünüyordum. Gerçekten burada olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atarken uyandım ve karanlık odada etrafıma bakındım. Yalnızlık içimi parçaladı, bedenim üşümüştü. Korkuyu üzerimden atmaya çalıştım.

Bu bir rüyaydı ama değil mi? Rowan *gerçekten* ölmemişti.

Nefesimi toplayarak göğsüme dokundum. Kalbim ağır ve körelmiş gibi geldi.

Uzun zamandır ilk kez kalbimdeki korlar sönmüştü.

Onu bu kadar çok mu özlemiştim?

Ben bir neden, sadece tek bir neden uğruna yaşamıştım. O da ölülerin kılıcı görevini görmek, onlara istedikleri intikamı sunmaktı.

Ama bir şey *yolunda* değilmiş gibi geliyordu. Rowan'ı tekrar görmek istiyordum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ORION

Balkonumda oturup şarabımı yudumlayarak kötü rüyamın korkusunu üzerimden atmaya çalıştım. Ay ışığı okyanusa gümüş bir renk veriyor, suların üzerinden ılık, tuzlu bir rüzgâr esiyordu. Burada, Dikenler Şehri'nde hava hep büyümlü bir şekilde ılıktı, gelecek krallığım için mükemmel bir atmosferdi.

Gece saat üç şarap içmek için saçma bir zamandı ama kalbim küt küt atarak uyandıktan sonra tekrar uyuyamamıştım. Dünyada bir şey yolunda değilmış gibi geliyordu, denge bozulmuş gibiydi. Korku damarlarımda gezindi.

Belki de rüyanın bir anlamı yoktu ve bu, birkaç saat içinde gerçekleşmesini planladığım kralın ufuktaki ölümünün gerginliği ve telaşıydı sadece. Şafak söktüğünde Cambriel'in kesilmiş başını tutarak, kanı Nergal'in başının hemen yanında damlarken Baal Kulesi'nin kapılarının önünde duruyor olmalıydım. Bütün şehir alnımda Lucifer'in sembolünün parladığını görecekti. Hepsi sonunda gerçek krallarının gelmiş olduğunu anlayacaktı.

Dünyanın üzerine cehennemi saldıgımda iblis halkımın fânileri paramparça etmesine çok uzun sürmeyecekti. Beni zindana ailemin kesik başlarının yanından geçirerek götürdüklerinden beri yüzyıllar boyunca bunun hayalini kurmuştum.

O zaman neden böylesine korkuyordum?

Gecenin geç saatlerindeki sessizlikten rahatsız olarak sandalyemde kıpırdandım.

Şarap kadehimi kaldırıp ay ışığının içkimin koyu renkli yüzeyinden yansımasını izledim. Sanırım beni rahatsız eden Rowan'ın ne yaptığına dair hiçbir fikrimin olmayışındaydı. Ama buraya geri dönmeyi neden geciktirmişti ki?

Belki de onun ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

Şarap kadehini masanın üstüne koyup kütüphaneme geri döndüm. Ka... eski zamanlardan bir kelimeydi bu, önemsiz anılarla dolu geçmiş yüzyılların altına gömülü bir şey.

Kitaplığımın *Ölülerin Kitabı* isminde eski bir cilt çıkardım. İsim kahverengi deri cildin üzerine altın yaldızlarla işlenmişti. Kadife tekli koltuğa oturdum ve el yazması sararmış sayfaları çevirdim.

Arkamdaki bir duvar şamdanındaki mum ışığı eski kitabın üzerinde titriyordu. Kitap, yavaşça olsa bile okuyabildiğim eski bir iblis dilinde yazılmıştı. Boynuzlu bir iblisin tuhaf çiziminin olduğu sayfayı açtım. Tam olarak boynuz değildi sanırım, kafasından kollar ve eller çıkmıştı.

Metni okurken kanım daha hızlandı. Bu kitaba göre iblislerin de fâniler gibi ruhları vardı. Ruh sadece insanın özü değildi, farklı kısımlardan oluşuyordu: yaşama gücü (ka), kişilik (ba) ve anılar (ren).

Biri öldüğünde 'ka'sı bedeni terk eder ve ikiz olurdu. Ka ölümlerin dünyasındaki iblis bir ikiz gibi yaşamaya devam ederdi. O zaman Rowan bir şekilde eş dünyadan gelmişti.

Kalbim bu ima karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu. Bütün bunlar doğruysa o zaman asıl Mortana ölmüştü.

Bu meselenin özündeki gerçek soru bunun Rowan'ı Mortana'yla aynı kişi yapıp yapmadığıydı.

Bunu nereden bilebilirdim ki? Ben filozof değildim.

Öte yandan Rowan bariz bir şekilde farklıydı. Farklı anıları, hayatını şekillendiren farklı deneyimleri, çok farklı bir kişiliği vardı. Ruhunun bütün o yanları değişmişti. Rowan iki kez benim hayatımı kurtarmayı seçmişti; bir kez Araf'ta, bir kez de ormanda. Ölmeme izin vermek bütün sorunlarını çözerdi ve tek yapması gereken şey harekete geçmekte ağır davranmaktı. Mortana şüphesiz beni ölüme terk ederdi.

Göğsüm vicdan azabıyla sıkıştı. O Mortana değilse ona yok yere zalimlik etmiştim.

Ama ne olursa olsun kendimi ondan uzak tutmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Bu yeni Rowan beni yolumdan uzaklaştırmaya çalışırdı. Susadığım intikamı asla kabul etmezdi.

Kitabı sertçe kapattım ve parmaklarımı yüzeyinde gezdirdim. Rowan daha şimdiden dikkatimi dağıtıyordu. Öldüreceğim bir kral vardı ve zihnimi boşaltmam gerekiyordu.

Odada ağır ağır ilerleyerek bıçak koleksiyonuma gittim. Kralı öldürmek için ihtiyacım olan tek şey, muhafızları katletmek için gerekli birkaç hançerdi.

Birer birer belime ve botlarımın içine yerleştirerek bedenimi bıçaklarla donattım. Tamamen silahlanmış bir hâlde balkona çıktım. Bir an için orada durup karanlık okyanusa baktım. Her şey plana göre giderse bütün bunlar kısa sürede bitecekti. Başımıza gelen onca şeyden sonra tahta bir *incubus* çıkacaktı.

Kürek kemiklerimin üzerinden kanatlarım çıktı ve yumuşak okyanus esintisi okşayarak üzerinden geçti. Onlar havayı döverken karanlık gece göğüne doğru yükseldim.

Artık bütün şehrin Lilu olduğumu bilip bilmemesi umurunda değildi. Bakarlarsa baksınlar! Yakında hepsi önümde diz çöküyor olacaktı.

Lilular katledilirken durup izlemiş olanların her biri diz çökecekti.

Baal Kulesi'nin tepesinde hava seyreldi. Sessizce balkona indim, rüzgâr etrafımda uğulduyordu. Kimse yaklaşık iki buçuk kilometre yükseklikte, gece göğünün ortasındaki bir balkon kapısını kilitleme zahmetine girmezdi.

Kimse benim uçabildiğimi bilmiyordu.

Bıçaklardan birini kınından çıkardım ve yavaşça balkon kapısını açtım.

Sessizce siyah-beyaz mozaik zeminde ilerledim. İçeriye vuran ay ışığı sayesinde deniz mavisi yorganın altında, birinin yanında uyuyan Cambriel'in bedeninin hatlarını görebiliyordum.

Kocaman oda keskin uçlu kemerler ve açık renkli taş sütunlardan oluşuyordu. Güzel kanatlı tanrıça oymaları sütunların tepelerinden yükselmiş, kemerler yıldız kümesi resimleriyle süslenmişti. Kraliyet ailesi türümü öldürmüş olabilirdi ama bizi hâlâ sanat için ilham olarak kullanmaktan hoşlanıyorlardı.

Havada hafif bir koku vardı; az önce seks yapılmış gibi ama bu konuda düşünmek istemiyordum. İçeri tuzlu deniz kokusu dolarak tiril tiril perdeleri dalgalandırdı.

Ben sessizce yaklaşırken ikisi de kıpırdamadı. Kadının varlığı sinir bozucuydu ama onu kolayca susturabilirdim. Bir bıçağı daha kınından çıkarıp havaya attım ve bıçak hedefini buldu, sapı kadının boynundan dışarı uzanıyordu. Onun ses tellerini kesmiştim, böylece çığlık atamayacaktı, debelenerek kralı uyandıramadan önce aceleyle yanına koştum. Şimdi yakınındaydım, derhâl kralın boğazını kestim. Fıskıran kan yatağı göle çevirdi.

Hüküm sürmenin kaderimde olduğunu buradan anlamıştım. Kimse bir zindanda yüzlerce yıl geçirip de oradan eğitilmiş bir savaşçının netliği ve etkinliğiyle nasıl insan öldüreceğini bilerek çıkamazdı. Lucifer beni seçtiğinde doğal olmayan yeteneklerle de donatmıştı.

Bir bıçak daha çıkardım, ikisi oluk oluk kan kaybederken dizlerimin üstünde aralarına geçtim. Pençemdeki tırnaklar uzadı ve vahşi bir hırıltıyla kralın kalbini göğsünden söktüm.

Cansız bedenini yatağın dışına iterek kan lekeli yastığını kaldırdım.

Altında hiçbir şey yoktu.

Lanet olsun, Rowan, bu ne şimdi?

Kral gargara yapıyormuş gibi bir ses çıkardı, çoktan iyileşiyordu. Bu tabii ki kitabın sağladığı büyüydü çünkü aksi takdirde kalbi olmadan ölürdü. Rowan yalan mı söylemişti?

Kan kaybeden kadını yatağın dışına itince mermer zemine pat diye düştü. Onun yastığının altında da kitap falan yoktu.

Kalbim savaş davulu gibi küt küt atıyordu. Kral iyileşirken boğuk bir çığlık attı.

İki muhafız kılıçlarını çekmiş hâlde hışımla odaya daldı. Ama odanın diğer ucundan kılıcın pek faydası yoktu. Ben de bıçakları bu nedenle getirmiştım. İki tane daha çıkarıp onları hedefe isabet edecek şekilde fırlattım. Bıçaklar havada kavis çizerek muhafızları kalplerinden vurdu.

Cambriel o aşamada ses tellerini tekrar kullanabilecek hâle gelmişti ve aptal kral, çocuk gibi çığlık atıyordu. Çabuk hareket etmek zorundaydım, ordusunun geri kalanı üst kata çıkıp bu işi önemli ölçüde zorlaştırmadan önce işi bitirmeliydim.

Sessizce, "Kitap nerede?" diye sordum.

Boğuk bir sesle, "Hangi kitap?" diye bağırdı.

Tabii ki bana yerini söylemeyecekti.

"Rowan onun yastığının altında olacağını söylemişti."

"Rowan kim?" diye yalvardı. "Hangi kitaptan bahsediyorsun sen?"

Doğru. Elbette kral onu bu isimle tanımıyordu.

Belimdeki kılıfından bir bıçak çıkarıp onu sertçe fırlattım. Bıçak elinin üstünü delip avucunu yere yapıştırdı. İstirap içinde haykırdı. Ondan cevap alana kadar ne kadar gerekirse

o kadar süre ona işkence edebilirdim ama bütün bir orduyla savaşmak zorunda kalmama ramak kalmıştı.

Dişlerimi sıkarak, "Seni hayatta tutan kitap," dedim. "Nerede o?"

"Kitap falan yok," diye ciyakladı. "Büyülü bir kitabım yok. Neden *bahsediyorsun* sen? Buraya nasıl çıktın?"

Yanına gidip bacaklarının arasına diz çöktüm. Son bıçaklarımdan birini kınından çıkarıp kasiğine yakın bir noktaya sapladım. "Kitap, Cambriel."

"Biri sana yalan söylemiş." Çabalayarak derin bir nefes aldı, sonra sinir bozucu bir şekilde çıldırmış gibi kahkaha attı. "Orion, senin Lucifer'ın yıldızını nasıl aldığını bilmiyorum ama sen benden daha gerçek bir kral değilsin. Hüküm sürmek sadece Mortana'nın kaderinde vardı. Ne halt demeye o manyakla evlenmeyi istediğimi sanıyorsun ki?"

"Nergal benim babamdı. Annem bir Lilu'ydu," dedim. "Ben kralın gerçek oğluyum. Taht miras olarak bana geçmeli. Onu bu şekilde öldürebildim."

"Sorun da bu ya," deyip serbest eliyle kasiğini sıkıca tuttu. Yüzünden aşağıya terler akıyordu. "Nergal aslında ne senin ne de benim babamdı. O yaşlı adi kısırdı. Annen bir Lilu'ysa belki de babanın kim olduğunu bilmiyordu bile." Çıldırmış gibi bir kahkaha daha attı. "Lilu fahişelerin bir sürü aşığı vardı değil mi? Kabalık etmeye çalışmıyorum ama bir *succubusa* güvenemezsin. Mortana'ya hiç güvenemezsin. Benimle evlenmezse ölmek zorunda kalacak." Sağ eliyle bıçağı sol elinden çıkardı. "Onu birlikte öldürelim. Tek yolu bu. Görmüyor musun? O ikimizi de devirecek."

Ondan bir adım geriye çekilerek çabucak durumu değerlendirdim. Bu görev başarısızlığa uğramıştı. Zihnimdaki çarklar dönüyordu.

"Hayır. Ben seni nasıl öldüreceğimi bulacağım, Cambriel," dedim sessizce.

Bıçağı kasığından çıkarıp titreyerek ayağa kalktı.

O kalkarken de bir muhafız odaya daldı, şanssızdım ki bunun silahı vardı.

Sonra her şey öyle çabuk gelişti ki.

Dört kurşun göğsüme isabet etti. Bedenim acıyla sarmalanırken sendeleyerek geriledim. Neredeyse Rowan'ın beni ortadan kaldırmak için tuzağa düşürdüğünü düşünmeye başlayacaktım.

Balkona gitmek için arkama döndüm. Ben dönünce Cambriel paniğe kapılarak önümden aceleyle dışarı çıktı. Kan kaybederek onun peşinden gittim. Bir kurşun daha omzuma isabet etti ve neredeyse dizlerimin üstüne düşecek gibi oldum.

Cambriel paniğe kapıldı ve kendini balkondan aşağı attı. Benim aksime onun kanatları yoktu.

Kenardan bakarak onun karanlığa çakılışını izledim. Şanssızlığıma bakılırsa kesin iyileşirdi.

Kanatlarım kürek kemiklerimden fırlayarak sırtımdan aşağıya keskin bir acının yayılmasına neden oldu. Ama çoktan iyileşmeye başlıyordum.

Yeni bir strateji düşünmeye çalışarak havalandım. Buradaki gizli kimliğim ifşa olmuştu. Kralı öldürmek söz konusu olduğunda tekrar en başa dönmüştüm, planlarım altüst olmuştu.

Aşağıya kralın yanına uçup ondan geriye kalanı esir alsam ve uyandığında onu sorguya çeksem mi diye düşündüm. Belki de askerleri onun yerdeki kanlı et birikintisini teşhis etmeden önce ona ulaşmak için zamanım olurdu.

Tepede dönerken ürpertici bir dehşet hissine kapıldım. Ortam aşırı sessizdi.

Senden endişelenmiyorum, canım. Öyle bir şey senin içinde yok.

Rowan'a meydan okumuştum ve bu büyük bir hata gibi gelmeye başlıyordu. Belki de yanılmıştım çünkü onun bana kitap konusunda yalan söylemesinin mümkünatı yokmuş gibi geliyordu. Bana bıçak çekip beni tek başıma yeraltı dünyasından atmasını da beklemezdim gerçi.

Şehirde alarmlar çalmaya başladı, seslerini uzaktan duyabiliyordum. Kadim şehrin üstünde uçtum.

Şu anda bana gerçekmiş gibi gelen tek şey o korkunç rüyaydı, Rowan'ın bana ölmüş olduğunu söylemesiydi. Ama rüya gerçek değilse neden Rowan'ın yokluğunu elle tutulur bir şey gibi, üstüme soğuk toprak atılarak gömülüyormuşum gibi hissediyordum?

Dünya neden bu kadar sessiz, böylesine donuk görünüyordu? Bu güzel şehir bir kabir olmuştu, kocaman bir zindan...

Rowan ölmüştü.

Damarlarım buz kesti. Her ne kadar kralın cesedinden geriye kalanları yerden kazımayı istesem de aklım Rowan'daydı.

İçime aşına olmadığım bir his —*korku*— çöreklandı.

Ya Rowan görünmez perdenin ardında *öldüyse*? Belki de onu kendimden uzaklaştırmak böylesine inat etmeseydim şu an benimle birlikte olurdu.

Saygı duymadığın birinden nefret edemezsin.

Yoğun bir korku kanımı dondurdu. Tam bir pislik gibi davranmıştım.

Şehrin kapılarının üzerinden uçtum ve görünmez perdenin ötesindeki dünyaya doğru yol almaya başladım. Ona tekrar ulaşmam, Araf'ı geçip ne olduğunu öğrenmek günlerimi alacaktı ama daha fazla bekleyecek değildim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Gözlerimi açıp karanlığa alışmalarına izin verdim. Donmuş zeminde yatıyordum. Belki bir mezardı? Etrafımdaki ağaçlardan sarkan buzların üstüne ayın gümüş rengi ışığı vuruyordu. Yer altında gömülü değildim belli ki.

Birisi kafamı koparmış da onu tekrar bedenime ilıştirmiş gibi hissediyordum.

Nefesim buhar dolu bulutlar hâlinde çıkıyordu. Soğuk hava yanaklarımı ve ellerimi acıtıyor, dişlerim birbirine çarpıyordu. Yan döndüm ve yerden destek alarak doğruldum. Burada annemi görecektim miydum? Görüşüm netleştii. Hâlâ yeraltı dünyasıındaydım, sanıyorum bu fikir mantıklıydı. Ne de olsa ölmüştüm.

“Rowan.” İsmimi duyunca sıçradım ve dönünce Ölen Tanrı Tammuz’u gördüm. Yıldızlarla süslü gölgeler bronz teninin üzerinden geçiyordu. Bana doğru bir adım yaklaştı. “Geri döndün.”

“Yardım için teşekkürler.”

“Öfkeli kalabalığı buraya ben çektim.” Tepemde dikiliyordu, doğal olmayacak kadar uzundu. “Ölmen gerektiğini düşündüm.”

Hâlâ yerdeydim ama ayağa kalkamayacak kadar bitkin düşmüştüm. "Bazıları bunu hakaret olarak algılayabilir. Biliyorsun değil mi?"

Tekrar, "Ölmen gerekiyordu," dedi. "Seni tekrar diriltebilmem için. Ölümden korkmana engel olmanın tek yolu buydu."

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım. "Beni tekrar diriltmek mi? Yani... ben ölü değil miyim? Yeraltı dünyasından ayrılabilir miyim?"

Aşağıya baktım. Elbisem yok olmuştu ve üstümde deri pantolon, bir gömlek ve siyah yünlü yakası olan sıcak tutan bir palto vardı.

"Sen haklıydın, Rowan," dedi. "Tahtta bir şansın olsun istiyorum. Orion rekabet etmeden onu alırsa eğlenceli olmaz, değil mi?"

Gölgelerin arasında gözden kaybolup soğuk bir rüzgâr olarak birkaç santim önümde yeniden belirdi. Uzanıp yanığıma dokundu. Orion'la aynı çıkık elmacık kemiklerine, aynı keskin hatlı çeneye, gür, siyah kaşlara sahipti. O bir tanrıydı, on binlerce yaşamıştı ama otuz yaşından büyük görünmüyordu.

"Nasıl bir histi?" diye sorarken koyu renkli gözleri merakla ışıldadı.

"Harika sayılmaz, Tammuz," dedim. "Boğularak öldürmek benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyor." Yutkundum. "Ama sonunda anneme gidiyormuşum gibi hissettim." Elimin tersiyle yeni kıyafetlerimi işaret ederek, "Nasıl oldu da bu kıyafetleri giydim?" diye sordum.

"Seninle birlikte yerden çıktılar." Gözlerimin içine bakıp başını onaylarcasına salladı. "On üç saat boyunca annemle birlikteydin."

Ağzım açık kaldı ve coşkulu bir heyecan duydum. "Ne? Neden hatırlamıyorum?"

"Hatırlamana izin veremem."

"Neden?"

ALEVLERİN LORDU

Belirli bir kesinlikle, “Çünkü o yaşayanlara göre bir hatıra değil.” dedi.

“Yaşayanlara göre...” diye tekrar ettim, düşüncelerim yavaş ve donuktu. Ama yakın zamanda ölmüştüm. Bu nedenle kendime fazla yüklenmeyecektim.

Tammuz'un kaşları kalktı. “Mortana'nın da tam olarak öyle öldüğünü biliyor musun? Senin ölümün de aynı şekilde gerçekleşti. Sen ve o aynı ölümü deneyimlediniz.”

Boynumu ovuşturdum. “Bana bağırarak kendimi kurtarmak için soyumu feda ettiğimi söyleyip durdular. Annemin başına ne geldiğini biliyormuş gibiydiler.” Alnım kırıştı. “Sanırım aynı şey Mortana için de geçerli. O da kendi kıcını kurtarmak için bütün Liluları feda etmiş.”

“Eş dünyada,” dedi uzaktan gelen bir sesle. “İnsanlar aynı trajedileri tekrar tekrar yaşıyorlar.”

Donuk zeminde geriye çekildi ve sağ elini kaldırdı. Parmak uçlarından gümüş rengi tırnaklar çıktı. Işıldayarak gözden kayboldu ve birkaç adım ileride tekrar belirdi. “Orion'ın ne-redeyse hiçbir korkusu yok.”

“Çünkü ruhunun zindanda öldüğüne inanıyor.” Aşağıya, Tammuz'un pençelerine baktım ve kalbim sıkıştı. “Sen şey... beni yine öldürmeyeceksin değil mi?”

“Hayır. Sana bir iblis gibi dövüşmeyi öğreteceğim. Bu sırada dikkatli olmazsan ölebilirsin ama geri döneceksin.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bunun çok uzun zaman almasından endişeliyim. Ne kadar zamanımız var?”

“Zaman eş dünyada farklı işler. Ne kadar zamana ihtiyacımız varsa o kadar zaman harcayacağız. Orion oğlum olarak benim öldürme becerimi almış ama sen o beceriyi öğrenmek zorunda kalacaksın.”

Donmuş bir yeraltı dünyasında Ölen Tanrıyla dövüşecektim. Korku ya da dehşete kapılmayı bekledim ama çoktan ölmüştüm ve artık korkacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

İleri doğru atıldım. Parmak uçlarımdan tırnaklar çıktı ve Tammuz'un göğsüne saldırdım ama çok yavaş kalmış, son anda tereddüt etmiştim.

Ben daha nefes alamadan pençesi bedenimi delip geçti.

Bir ağaç dalına tutunarak ayağa kalktım ve kaslarımın ağrıdığını hissettim. Buz parmaklarımı acıttı ve soğuk hava ciğerlerimi yaktı. Derin bir nefes alıp kristalleşmiş dalların arasında havaya karışan buhar kitlesi hâlinde nefes verdim.

Şu ana kadar dört kez ölmüştüm ve buna alışmaya başlıyordum. Tammuz egzersiz ve sonsuz antrenmanlarla bana işkence etmenin yollarını bulmadığı zamanlarda beni öldürmekten ve geri getirmekten zevk alıyordu. Ama gerçeği söylemek gerekirse karşılaşmalarımızın fizikselliğinden keyif alıyordum. Bu, zihnime bir perde çekmeme, kafamda canlandığı görüntüleri unutmama yardımcı oluyordu.

Ama aynı zamanda deli gibi acıkmama neden oluyordu ve meşe palamuduyla orman meyveleri yiyerek hayatta kalıyordum. Ama bu tabii ki beslenme şekillerinden en tatmin edicisi değildi.

Tammuz karanlık ağaçlıkta tekrar vücut buldu. "Yeter Koşmanın zamanı geldi."

Ağaçtan karlı zemine atladım ve tanrının emrettiğini yaptım.

Kanatlarımı açmış donmuş ağaçların üzerinden Tammuz'un arkasından uçuyordum. Yoğun altın sarısı kanatları ısıldıyor gece göğünde onu takip etmeyi kolaylaştırıyordu. Kovalama-

camızın hızı beni çok heyecanlandırıyordu. Okyanustan esen rüzgârların içinden hızla aşağıya inişe geçtik.

Dondurucu okyanus havası saçlarımın arasından sertçe esti ve dalgaların üzerinden büyük bir hızla Tammuz'un peşinden gittim. Kanatlarımı onun yaptığı gibi eğip tekrar kayalarla kaplı kıyıya döndüm.

Kış rüzgârı ağaçların arasından fısıldıyordu. Ölen Tanrı arkamda duruyordu. Ellerini kalçalarımın koyarak duruşumu hafifçe değiştirdi.

“Bacaklarını daha fazla bük,” dedi. “Bedenini savur, kalçanı çıkar ve bütün bedenini kullan.”

Duruşumu mükemmelleştirmeye çalışıp havayı yavaşça yumruklayarak ona itaat ettim.

“Güzel. Daha hızlı.”

Yumruğum fırladı, şimşek gibi hızlıydı.

Tammuz ortadan kaybolup tekrar önümde belirdi. Çenesini hedef aldım ama beni engelledi.

Sonunda şakağına bir yumruk indirdim. Yumruklarım darbenin gücüyle acıyordu.

Onun cevabıysa hızlı ve sert oldu. Sağ kolunu boğazıma bastırıp beni bir ağacın gövdesine iterek ezdi. Kopkoyu orman yeşili gözlerine baktım. Acı bedenimi delip geçerken anlık bir şok yaşadım, sonra pençesi kaburgalarımı parçaladı ve karanlık üzerime çöktü.

Tammuz çaprazladığı bacaklarını savurarak ayaklarıma yerden kesmeye çalıştı. Kanatlarımı açıp havaya yükseldim. Kanatlarımı kapatıp kaburgalarının üzerine inerek yumruğumu suratına geçirdim.

Bir şey gözüme çarptı; karla kaplı koyu renkli bir taş. Bana çikolatalı pastayı hatırlattı. Açlık beni çıldırtıyordu.

Tammuz beni yana doğru savurarak bir ağaca çarpama neden oldu. Ayağa fırlayıp ormanın içine doğru koştu. Ağaç dallarını savuşturarak hemen arkasından gittim.

Tammuz'la aylar süren eğitimin ardından inanılmaz güçlenmiştim ama aynı zamanda aşırı açtım. Burada, yeraltı dünyasında pizza yoktu, dondurma yoktu.

Her gün sıcak tutan ateşin ve ayı postundan kilimin olduğu kulübede uyuyordum. Tammuz bana bir hediye vermişti. İblis gücüm geri gelmişti. Ama Tammuz bir şey yiyor gibi durmuyordu, bu yüzden açlık konusuna kendi hâlime terk edilmiştim. Handaki midyeli yahninin düşüncesi cezbediciydi ama ormandan ayrılırsam ilk lokmanın tadını çıkarmaya fırsatım olmadan asılırdım.

Yol boyunca yitecek bir şeyler arayıp kulübeye dönerken midem ağrıdı. Bazen mantar, ardıç yemişi, meşe palamudu, kızılıncık ve çay için kış yeşillikleri topluyordum.

Güneş doğmuştu ve turuncumsu ışık karların üzerine yayılmıştı. Tam yemelik görünüyordu, buzlu İtalyan dondurmaları gibi tatlı ve aromalı.

Sabah ışığında, gözüme kırık beyaz bir şey çarptı. Karınım guruldadı. Karla kaplı açıklığın karşısındaki bir kütükten büyük bir istiridye mantarı öbeği çıkmıştı. Kurt gibi aç olduğumdan aceleyle oraya gidip onları kütükten sökerek küçük

deri çantama tıktırdım. Deneyimlerime dayanarak pişince tatlarının daha güzel olduğunu biliyordum. Onları çiğ çiğ mideye indirmek istesem de bekleyip kulübedeki demir tavada kızartacaktım.

Ne yazık ki mantarların neredeyse hiç kalorileri yoktu. Buzlu yere diz çöküp her birini topladım. Bu sırada da ıslak karda pantolonumun dizlerini sıırılsıklam ettim.

Orman benim rehberim ve hayatta kalmak için anahtarımdı, bana ne yiyeceğimi ve onu nerede bulacağımı söylüyordu. Mesela Tammuz'un arkasında çıkan beyaz mantarların zehirli olduğunu ve günlerce kusmama neden olacağını biliyordum.

Tüylerim diken diken oldu. Orman benimle konuşuyordu. Başımı kütükten kaldırıp baktığımda akan su sesi dikkatimi çekti. Henüz keşfetmediğim bir akarsuydu.

Yiyecek vaadiyle koşmaya başladığımda ayaklarımla arkama karlar sıçrattım. Orman hayal kırıklığı yaratmadı. Su kayaların arasından kıvrılıyor, gökkuşağı alabalıkları usul usul gölette yüzüyordu.

Keskin tırnaklarım çıktı, ağzım daha şimdiden sulanmıştı. Dondurucu soğuğu görmezden gelerek akşam yemeğimi yalamak için yürüyerek suya girdim.

Etrafımıza yoğun bir kar yağıyordu. İlk kez karnım tok antrenman yapıyordum ve kendimi güçlü hissediyordum. Tammuz keskin tırnaklarını çıkararak bana sert darbeler savurdu ve ben de onu savuşturdum. Darbelerinin hızıyla başı öne eğilmişti, ona iki kez, tıpkı bana öğrettiği gibi yumruk attım.

Kendini toparlarken hafifçe gülümsediğini görür gibi oldum.

Şöminenin önünde battaniyeye sarınmış bir hâlde kaslarım ağrırken ayaklarımı sıcak suda daldırıp bir parça kurutulmuş geyik etini yavaş yavaş yedim. Aylar süren, sonu gelmek bilmeyen kış geçmişti. Belki de bir yıl olmuştu.

Muhteşem alabalık keşfinden sonra bıçakla geyik avlayacak kadar güçlenmiş ve hızlanmıştım. Son iki aydır menüde et vardı.

Çiğnerken arkama yaslanıp baldırlarımın ılık suda ıslanmasına izin verdim. Dışarıda güneş batmaya başlıyordu.

Burada geçen zaman kafamı karıştırıyordu ve birçok kez ölmüş olmamın da duruma pek katkısı olmuyordu. İlk asıldıktan sonra en azından Tammuz'un elinden gelmiş olan ölümlerin hepsi merhametli bir şekilde çabuktu. Kalbimi söküp çıkardığı her seferinde ölüm acıyı idrak edemeyeceğim kadar çabuk gelmişti. Şu ana kadar bir kez bile bu iyiliğin karşılığını vermeyi başaramamıştım.

Beni her öldürdüğünde etrafım karla ve kemik beyazı mantarlarla kaplı bir hâlde ve annemi görmüş olduğuma dair belli belirsiz bir anıyla uyanıyordum.

Her seferinde üstümde yepyeni bir savaşçı üniforması oluyordu.

Bütün gece koşup yumruklar atıyordum. Kaslarımı geliştirişiyordum. Yumruk atmayı, tekme atmayı ve iblis tırnaklarımı çıkarmayı öğreniyordum. Tekrar tekrar ölüyordum. Ateş büyümünü çağırmayı, kanatlarımı açmayı öğreniyordum. İblis gücümü ve denge hissimi fânilerin yapamayacağı şekillerde kullanarak tekrar tekrar pratik yapıyordum. Yükseklerle sıçrayıp dallardan sarkıyordum. Dirseklerimle nasıl hasar vereceğimi ve tekme atmak için nasıl havada duracağımı öğreniyordum.

Bazen Ölen Tanrı boğazıma bıçak dayağında ve gölgeler onun etrafını sardığında tanıdık bir korkunun karıncalanmasını hissediyordum ama eskiden hissettiğimle aynı değildi.

Öğrenmiştim. Artık her şeyin biteceğini ve hızlı bir şekilde olacağını biliyordum.

Ölüp tekrar tekrar geri dönmüştüm. Eski korku hissi artık üzerime yapışıp kalmıyor, yağa bulanmış makarna gibi kayıp gidiyordu.

Kurutulmuş eti bitirip sıcak çam iğnesi çayıyla dolu kupamı elime aldım. Duman kıvrılarak etrafımda yükseldi. Kısa bir süre sonra yerde uykuya dalmış olacaktım. Ayı postunun üstüne her kıvrıldığımda Orion'ı ve buraya ilk geldiğimiz zamanı düşünüyordum. İşte her sabah bu şekilde uykuya dalıyordum.

Bu kulübede ve sessiz tecritte yalnızlığın verdiği huzuru keşfetmiştim.

Beni yalnızca bir şey huzursuz ediyordu. Orion'ı devirmeyi becerebilecek miydim?

Ya onu durdurmanın tek yolu öldürmekse ve benim bunu yapmaya elim varmazsa?

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ROWAN

Aylar uzayıp gitti ve Ölen Tanrıya olan sabrım gittikçe azaldı. Ormandaki bir açıklıkta onun karşısında duruyordum, etrafımızdaki ağaç dallarında buz sarkıtları ışıldıyordu. Şu an kendimi bir zamanlar olduğumdan çok daha fazla güçlü, her şeyi üstlenmeye hazır hissediyordum ama o benim hâlâ hazır olduğumu düşünmüyordu.

Kar taneleri etrafımızda uçuşuyor, ay ışığında parlıyordu. Karanlık, dumanlı büyü kıvrılarak etrafını kaplıyor ve gölgeler bronz tenini bir tunik gibi sarıyordu.

Tammuz bulanık görünmesine neden olan bir hızla hareket etse de bu kez hazırdım. Acılı deneme yanılma yöntemleri sayesinde bir iblisin kalbini hedefleyip öylece ileri atılmamak gerektiğini öğrenmiştim. O iblis kendisini korumanın bir yolunu bulacak, içgüdüsel olarak dönerek saldırıdan kaçınacaktı. Tammuz her öne doğru fırladığında ben de aynı güdüyü duyuyordum ve dönüp tırnaklarının omzuma isabet etmesini sağlıyordum. Kalp dışında nereden darbe yerse yesin bir iblise zarar gelmezdi, neredeyse hemen iyileşirdi. Bu yüzden de Tammuz beni öldürmek istediğinde önce beni bir güzel pataklar, kafama vurur ve yumruklar yağdırırdı ta ki reflekslerim yavaşlayıp sendeleyerek kendimi savunmayı unutana kadar.

ALEVLERİN LORDU

Artık ölümden o kadar da korkmuyordum ama kafama darbe almaktan bıkmıştım. Ayrıca yalnızlık canımı acıtıyordu.

“Tammuz,” dedim. “Bir noktada gitmeme izin vermen gerek.”

Kar çıplak omuzlarına ve kollarına düşerek parlak damlalar hâlinde eriyordu. “Hayır.”

Ofladım. “Yalnız mısın sen? Nedeni bu mu?” Beni neden burada tuttuğunu biliyordum. Taht mücadelesinde bir şansım olmazsa kaos tanrısı için eğlenceli olmazdı ama kontrol edilmekten de yorulmuştum.

Gölgelerin arasına karışıp tekrar arkamda belirdi. “Henüz öldürmek istiyormuşsun gibi dövüşmüyorsun, Rowan. Hobi olsun diye dövüşüyorsun. Öfkenle bağlantı kurman gerek.”

Orion’ı öldürmek istemiyordum ama belki de dövüştüğüm zaman düşünmem gereken kişi o değildi.

Gözlerimi kapatarak kafamda üvey erkek kardeşim Cambriel’i ormanda annemin peşinden koşarken hayal ettim. Annemin üzerine kalkan şeklinde bir alev fırlattığını gözümde canlandırdım. Annem beni korumaya çalışırken yanarak ölmüştü.

Damarlarımdan buz gibi bir öfke aktı. Yüzümü Ölen Tanrı’ya döndüm ama Tammuz değişmişti. Sahte krala, koyu renkli saçları açık sarıya dönüşmüştü. Kafasının üstünde altın bir taç vardı.

Cambriel... o kibirli pislikten nefret ediyordum.

Hayatımı işte buna adamıştım, yani intikama ve sonunda ona sahip olacağım kadar güçlüydüm.

Cambriel bütün ailemi öldürmüştü, sırf hiç hak etmediği bir tahtta kalmayı çok istediği için.

Öfke bedenimde şimşek gibi çaktı. Öne doğru hareket edip bana bir yumruk savurduğunda kolunu tutarak darbeyi engelledim ve diğer elimi sıkıştırdığım koluna sertçe indirdim. Bir kemik kırıldı ve Cambriel acı içinde inledi.

Öldür. Zihnimde bu sözcük yankılandı. *Öldür.*

Havaya sıçrayıp bir ağaç dalından tutarak çenesine sertçe tekme attım. Geriye, bir ağaç gövdesine doğru fırladı.

Ben yere indiğimde çoktan kendini yeniden toparlamıştı. Kafama doğru saldırdı ama kafamı eğerek kaçtım. Doğrulup çenesine bir yumruk daha indirdim, sonra dirseğimi bükerek hızlı sert bir yumruk daha attım. Kafası aniden geriye gitti ama bir sonraki yumruğu o indirdi. Darbe beni bir anlığına sersemletti. Ayağımı yere tekrar sertçe basıp havaya uçtum, kanatlarım arkamda açıldı. Hızla yere inerken topuğumu kafasına indirdim. Tekmenin gücü onu donmuş zemine yapıştırdı. Kanatlarımı belirli bir açıda eğerek iblis tırnaklarım parlarken ona doğru alçaldım.

Göğsüne indim ve Cambriel'in koyu renkli gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. İntikama susamış hâlde pençelerimle kalbini göğsünden çıkardım. Nefesimi topladım. Karların üzerine elimden kanlar damlıyordu. Daha önce hayatımda hiç böylesine vahşi bir canavar gibi hissetmemiştim.

Ben cesede bakarken tekrar Tammuz'a dönüştü. Teni ve saçları şimdi daha koyu renkliydi, kolları çıplaktı. Bedeni çırılçıplaktı.

Bir tanrının kalbini ellerimde tuttum ve onun ölüşünü, hayatın koyu renkli gözlerinden akıp gidişini izledim. Panik beni ele geçirdi ama sonra Tammuz'un bunu sürekli yaptığını hatırladım.

Tırnaklarım tekrar içeri girdi. Kalbini çıkarıp yere bıraktım. Etrafında dumanlar dönüyordu, bedeni karda kan izleri bırakarak ortadan kayboldu. Nefesimi toplayıp az önce olanları düşünmemeye çalışarak oturdum.

Az önce Orion'ın çıplak babasının üstünde oturuyordum.

Bedenim adrenaline dolup taşıtı. Yani avcı olmak, iblis olmak böyle bir şeydi. Kanlı avuçlarıma baktım, sonra onları kara silerek tanrının kanını elimden geldiğince temizledim.

Bir ağaç gövdesine yaslanarak Tammuz'un geri gelmesini bekledim. Sessiz ormanın yalnızlığı içime oturdu. Çok uzun süredir sadece bir savaşçıydım. Tammuz harika bir eşlikçi değildi.

Karların içinden yavaşça bir mantar öbeği fişkırdı. Bu mantarların isimleri Mahveden Melekler'di. Belki ben de öyle olmuşum.

Sonra Ölen Tanrı yerden bir bitki gibi çıktı. Sırtüstü yatıyordu. Saçları etrafına yayılmıştı. Güçlü bedenini duman sarmıştı ve koyu renkli dövmeleri belirginleşti.

Tamamen vücut bulduğunda gözlerini açıp doğrularak oturdu ve derin bir nefes aldı. Ayağa kalktığı anda suratında eğlendiğini gösteren bir ifade vardı. Doğuya, sabah güneşinin yükselmekte olduğu okyanusa baktı.

Ben de ayağa kalkarak kıyafetlerimdeki karları silkeledim. Bitkinlik bedenimi ağırlaştırıyordu. 'Geri dönmene memnun oldum, Tammuz.'

"Hayır, olmadın," derken sesi etrafımda tok bir koro gibi yankılandı. "Git, uyu Rowan. Dinlen. Gece olduğunda gideceksin." Gözlerime baktı. "Sahte kralı öldürmenin zamanı geldi."

Kalbim coşkuyla dolup taşıtı.

Sonunda hazırdım. Annemi öldüren canavarın işini bitirecektim.

Orion'ın yoluma çıkmamasını umdum.

Akşamın erken saatlerinde uyandım (yirmi dört saatlik normal ritmim artık tamamen tersine dönmüştü) ve bir yıl gibi gelen bir süredir ilk kez ormandan ayrılmaya hazırlandım. Gidişime hazırlanırken Tammuz'un bana verdiği siyah, dar deri pantolon, gömlek ve omuzlarımı saran koyu renkli pelerinden oluşan kıyafetlerden birini giydim.

Ben ormanın içinden yürürken güneş batmaya, gökyüzünü parlak balkabağı turuncusu ve bal renklerine boyamaya başlamıştı. Eski Walcott Caddesi ne ulaştığımda tamamen akşam olmuştu.

Tekrar asılmakla ya da öfkeli bir kalabalığın saldırısına uğramakla ilgilenmediğim için çabucak okyanus kıyısına yönelerek kendi kendime yeraltı dünyasının geri kalanında sadece birkaç saat geçtiğini hatırlattım. Beni görürlerse artık olmam gereken bir ipin ucundan sallanmadığımı fark ederlerdi.

Koyu renkli dalgalar gidip gelerek taşlı kıyılara vuruyordu. Siyah gökyüzünün altında, okyanus köpürüyor ve kaygan taşların üstüne yayılıyordu. Yüzümü pelerinin kukuletasına gizleyip Salem Kasabasına doğru tuzlu nehir kolunu takip ederek aceleyle kıyı boyunca ilerledim, bu esnada tuzlu su üzerime üzerime geliyordu. Balıkçılar nehir kıyısı boyunca sıralanmışlardı, buraya gelmelerine neden olacak ne yaptıklarını merak ettim. Nehrin kenarına kuru dallardan ve kurumuş çamurdan tuhaf küçük bir kulübe yapılmıştı. *Dal örgü metodu* kullanılmış diye düşündüm. Sazlıklardan çatısı, sert kilden bacası vardı ve kararan gökyüzüne doğru kıvrılarak dumanlar çıkıyordu. Cadılara özgü tuhaf, minik bir yerdi.

Aceleyle ilerlerken yüzümü kapatmaya devam ettim ama ben tam da hızla kapının önünden geçerken birinin adımı seslendiğini duyup donup kaldım.

“Rowan?” Ses tanıdıktı. Tanıdık ve sevgi dolu...

Kadın kafasını kulübeden çıkarırken kalbim hızlandı.

Shai'nin saçları güzel siyah bukleler hâlinde başının etrafını sarmıştı. Üstünde geniş beyaz yakalı gri bir elbise vardı. Afallamış hâlde ona baktım.

“Shai?”

Aceleyle yanıma gelip kollarımdan tuttu. “Gerçekten burada mısın? Aman Tanrım. Rowan?”

“Asıl sen gerçekten burada mısın?” Başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındım.

“Ne kadar zamandır buraya çakılıp kaldık?” diye sordu. “Bir hafta gibi geliyor.”

Kafamı iki yana salladım. “Bence zaman senin ve benim için farklı akıyor. Ben bir yıldır buradayım.”

Gözleri kocaman açıldı ve kolumu daha sıkı tuttu. “Ne?”

“Anlamıyorum,” dedim. “Sen nasıl buraya gelebildin? Sadece iblislerin görünmez perdenin ötesine geçebileceklerini sanıyordum, bir de şey olan fânilerin...” Donup kaldım. “Ölü fânilerin.”

Gülümsemesi kayboldu ve kolumu bıraktı. “Öldüğümü sanmıyorum. Ölsem bilirdim, değil mi?”

Burada kimse öldüğünün farkındaymış gibi görünmüyordu. Boğazımda düğümlenerek, “Buraya gelişinle ilgili ne hatırlıyorsun?” diye sordum.

“Biz arabayla giderken araba kayboldu. Sonra sertçe donmuş bir ormana düştüm. Aa, bir de mağaralar vardı... Rowan, öldüğümü sanmıyorum.”

Sertçe yutkundum. “Kulağa benim buraya gelişime benzer gibi geliyor.” Elinden tuttum. “Hadi seni buradan çıkarabilir miyiz bir bakalım. Belki de kısmen iblissindir. Sence olabilir misin?”

Elini uzatarak parmaklarını hareket ettirdi. “Annem babasının tarafından kısmen Lucifer soyundan olduğumuzu söylemişti ama ben doğru olup olmadığını bilmiyordum. Belki de hayvan iyileştirme büyüsünde bu yüzden çok iyiyimdir. Sence de öyle değil mi? Ben her zaman sınıf birincisi oldum. Büyü bana doğal olarak geliyor.”

Kulübeye göz ucuyla baktım. “Ama burada nasıl hayatta kaldın?”

Derin bir nefes alıp verdi. “Hasta inekleri iyileştiriyordum. Biri sürülerine yardım etmem karşılığında eski kulübelerini

kullanmama izin verdi. Burada ineklere gerçekten değer veriyorlar, bir de keçilere. Onlar benim ne olduğumu fark edip asmadan önce buradan defolup gitmem gerek."

Elinden tutup kıyı boyunca onu beraberimde götürdüm. "Sana nasıl geri döneceğini gösterebilirim."

"Rowan, beni bulduğuna ne kadar mutlu olduğumu kelimelerle ifade edemem. Bu insanlar ödümü koparıyordu."

"Güven bana," dedim. "Biliyorum. Ben çoktan bir kez asıldım bile."

"Ne?"

"Ah, sorun yok. İyileştim. Bunu bir eğitim egzersizi gibi gör. Ölen Tanrı bana kralın nasıl öldürüleceğini öğretti."

"Yoksa burada aklını falan mı oynattın?"

"Hadi gel, Shai. Sana yolda açıklarım."

OTUZUNCU BÖLÜM

ORION

Salem sokaklarında ağır ağır yürürken ellerimi paltomun Sceplesine soktum. Ben şehir merkezine ulaştığımda akşam olmuştu ve karanlık okyanus yakındaki kıyıya vuruyordu. Dudaklarımda tuz tadı vardı. Turuncu ışıklar etrafımdaki ahşap binaları belirginleştiriyor, içeride insanlar harlı ateşlerin yanında akşam yemeği yiyorlardı. Havada ateşte kızarmış et kokusu vardı. İnsanlar hariç yeraltı dünyası o kadar da kötü bir yer değildi.

Derin nefes alırsam burada Rowan'ın çiçek kokusunu neredeyse alabiliyordum. Dikenler Şehri'ndeyken onun öldüğüne emindim. Şimdi ölülerin dünyasında göğsümde umut kıvılcımları çakarken tekrar hayata dönmüşüm gibi hissediyordum.

Okyanus rüzgârı yüzümü yakarak duyularımı keskinleştirdi ve kendime umut etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlattım. Rowan yakınlarda mıydı?

Mortana az önce Araf'ta ısrarla bunu söyleyip durmuştu. O lanet mağaradan her geçişim bir öncekinden daha beter oluyordu.

Siyah ahşaba oturtulmuş ışıkların titreştiği turuncu pencereli Yedi Çatılı Ev'in yanından geçerken Araf'ın anısı hâlâ düşüncelerime musallat olmuştu.

Mortana'nın annemin kalbini elinde tuttuğunu görmüştüm. Zihnimdeki o görüntüde bana gülmüştü, zindan duvarlarından yankılanan vahşi bir sesle... Annemin cesedi Mortana'nın arkasında zindanın tavanından bir ipte sallanıyordu ve Ashur'un bir deri bir kemik kalmış bedeni onun ayaklarının ucunda yatıyordu. Arkasındaysa kazıklardaki kafaların gölgeleri duvarlara vuruyordu.

Mortana, "Tek bir amacın vardı: sevdiklerinin öcünü almak. Ashur'a fanilerden intikam alacağına söz vermiştin. Beni öldüreceğini söylemiştin," derken sevinçten havalara uçuyordu. "Ama öyle yapmak yerine ne yaptın? Bana tekrar âşık oldun. Ben de tabii ki seni yine kandırdım. Umut etmenin ne kadar aptalca olduğunu hâlâ öğrenemedin mi? Bana güvenmekle aptallık ettin. Sana iyi bir ders verdiğimi sanıyordum. Görünüşe göre daha çok çabalamam gerek. Sana yalan söyledim ve artık tahtını almak için geleceğim, Orion."

Başımı iki yana sallayarak onu düşüncelerimden uzaklaştırdım ve tahta direklere baktım. Bugün başka bir kadın bağlanmıştı. Saçları çamur yüzünden pisti. Bana zavallı gözlerle baktı. Bir an ahşabı kırıp onu özgür bırakmayı düşündüm ama bunu yaparsam cadı olarak asılırdı muhtemelen.

Solda Putnam Hanım'ın pansiyonu sıcak ve ışığın etkisiyle aydınlıktı. Rowan'ın göz alıcı güzel kızıl saçlarını görmeyi umarak çaktırmadan içeri baktım.

Putnam Hanım'ı pencerenin diğer tarafından görünce hayal kırıklığına uğradım. Yanakları kızarmıştı. Arkamı dönüp Osborne Ormanlarına yöneldim.

Birkaç adım atmıştım ki peşimden seslendi. "Efendi Ashur."

Ona bakmak için döndüm. Soluk tenli ellerini kavuşturmuştu, gözleri delirmiş gibi bir ifadeyle ısıltı ısıldı. "Efendi Ashur, zevcenizin başına geleni işitmek beni derinden yaraladı."

Göğsüme bir bıçak saplamış gibi hissettim.

“Zevcem?” diye tekrar ederek lanet ağzını açıp detay vermesini umdum.

“Ne kadar da kötü bir iş,” deyip bana yaklaştı. “Onu ilk gördüğümde bana tanıdık geldi. Bir kâbustan çıkıp gelmiş yaratık gibi, felaket uğursuz bir mahlûkat. Dün gece şeytanla ormanda yakalanmış.”

Daha fazlasını duyma ve Putnam Hanım’ın kafasını duvara vurarak ezmeye yönelik duyduğum yoğun istek arasında kalarak sertçe yutkundum. “Şimdi nerede?”

Ağzının kenarı seğirdi ve dudaklarını yaladı. “Buradaki herkese sizin muhtemelen bilmediğinizi söyledim, iyi bir adam olduğunuzu. Ama zevceniz cadıydı, iblisti. Şafak sökerken Yargıç Corwin onu Darağacı Tepesi’nde astı.”

Dünya ayaklarımın altından kaydı ve karanlık beni yuttu. Onu uzaklaştırdığım için bu benim hatamdı.

Kadını omuzlarından tuttum. “Hâlâ orada mı?”

“Kocam yıllar önce öldü, Efendi ve ben hep şey umdum...”

Onu iterek kendimden uzaklaştırdım ve kalbimin paramparça olduğuna emin olarak Darağacı Tepesi’ne doğru yol aldım.

Onu bir ağaçtan sallanırken bulmadım. Sadece çürüyen dört yabancı vardı ve en tehlikeli şey, umut geri gelmişti. Belki de Putnam Hanım çıldırmıştı. Rowan’ı ya da en azından Tammuz’u bulmayı umarak karanlık ormana girdim.

Tammuz’da ne olduğuna dair bir ipucu olabilirdi.

Karlı zeminden ayaklarımı sürüyerek ilerlerken bulutlar ayın üzerinden geçti. Daha kısa bir süre önce birlikte buradaydık ama nasıl oluyorsa yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Ormandaki küçük kulübe gözüme çarptı. Camlarını buz ağları sarmıştı. Kapıyı açarak içeri girdim.

Burada şüphesiz onun kokusunu alabiliyordum ve ortam iki gece önce olduğundan daha farklı görünüyordu. Et şeritleri ateşin yanında kuruyordu ve şöminenin üstünde orman meyveleriyle dolu sepetler vardı. Kadın kıyafetleri, Rowan'ın bedenine uygun kıyafetler katlanarak bir kenara koyulmuştu. Mumlar yarısına kadar yanmıştı.

Kulübede yaşayan biri varmış gibi görünüyordu.

Koltuğa gidip battaniyeyi burnuma götürdüm. Rowan. Kısa bir süre önce...

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kulübeden çıkıp tekrar ormanın içine yürüdüm. Bu kez çağırmak falan gerekmedi. Tammuz ay ışığında duruyordu. Yüzü gümüş rengi bir ışıkla aydınlanmıştı, bedeni karanlıkla sarılıydı.

Nefes nefese, "Nerede o?" dedim.

"Mortana mı? Öldü."

"Hayır, Rowan. O farklı." Sesimdeki yoğun çaresizliği duydum. "Nerede o?" Kar etrafımızda şiddetli girdaplar hâlinde dönüyor, geceden tehlike kokusu geliyordu.

Tammuz yaklaştı, bedeninin dış hatları bulanıklaştı. "Ah, ama görüyorsun ya o sana yalan söyledi. Sana Sahte Kral'i nasıl öldüreceğini söylemedi. O senin tahtının peşinde, Orion. Onun amacı hüküm sürmek, sana ait olanı ele geçirmek," derken gözleri parladı. "Orion, kendine umut etmek için asla izin vermemen gerektiğini öğrenemedin mi?"

Ona afallamış bir hâlde kalbim sıkışarak baktım. Taht olmadan planladığım her şey başarısız olmaya mahkûmdu. Ben tek bir nedenle hayattaydım: ölümlere yeminimi yerine getirmek ve yeryüzünü düşmanlarının kanıyla sulamak için.

Tammuz yine gecenin içine karıştı.

O tanıdık kızgınlık hissini, bana yalan söylediğini öğrenince kanımın öfkeyle kaynamasını bekledim.

Ama kızgınlık hissi gelmedi. Biz kaderlerimizin emrettiğini yapıyorduk, daha fazlasını değil. Tıpkı benim gibi onun da

ALEVLERİN LORDU

kaderi vardı. Kayalara vuran okyanus gibi bizi çeken güçlerden kaçamazdık. Yapayalnızdık, değil mi?

Tahtı elimden almaya çalışacaktı.

Ben de onun başarısız olmasını sağlayacaktım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Dikenler Şehri'nin dış duvarlarında çömelmiş, bulutların arasında gözden kaybolan Baal Kulesi'ne bakıyordum.

Kralı öldürmeye çalışırken ayağıma takılmasın diye pele- rinimi Shai'ye bırakmıştım. Shai ikimizin de içini rahatlatmış çünkü ölmemişti. Osborne'da bir otel odasında uyuyordu. Bu akşamın geri kalanı umduğum gibi giderse güneş doğduğunda taç takma törenim için buraya geri gelecekti.

Kraliçe olmak istiyor muydum?

Elbette istiyordum.

Dikenler Şehri'nin parfümlü, nemli havasını içime çektim. Ben buraya aittim. Bu şehrin kapıları dışında bir hiçtim. Beş parasız, yalnız, fâni polisi tarafından aranan, savunmasız biri.

Şehrin dışında hapse düşerdim, soğuk makarna yer ve ucube olduğumu düşünen insanların beni bir güzel benzetmelerine engel olmaya çalışırdım.

Bir kez olsun biraz saygı görmek nasıl olurdu? Diğer insanların beni dinlemesi nasıl hissettirirdi?

Tabii ki bütün bunları istiyordum. Daha önce hiç güce susamamıştım. Daha önce buna hiç cüret etmemiştim. Ulaşamayacağım kadar uzakta gibi görünmüştü.

Ama Şu an ona atımdı. Kendimi güvende tutmamın tek yolu buysa onu istiyordum.

Kendimi ta giymiş, ağırd adımlarla Şehirde ilerlerken hayal edince kalbim pır pır etti. Bilinaltımın derinliklerinde bir yanımd belki de Mortana'ya hayranlık duyuyordu. Sadistliğıne değıl ama istediğini almaya kararlı oluşuna. Güçlü olmaktan korkmuyordu o.

Çok fazla silahımı yoktu, sadece uyluklarıma tutturdüğüm iki hanerim vardı ama işin çoğunu büyümd halledecekti.

Buradan görebildiğim kadarıyla iblis ordusunun tamamı kulenin dışına konuşlanmıştı. Silahlı iblislerden oluşan bir alay. Boynuzları ve silahları ay ışığında parlıyordu. İblisler silahlara pek uyum sağlayamamışlardı. Silahları kaba bir fâni icadı olarak görüyorlardı. O kadar güçlü silahlara güvenmeyecek kadar gururluydular. Ne yazık ki onların da okları vardı.

Yine de Liluların ölmesini istemiş olmalarına Şaşmamak gerekiyordu. Kanatlarımız bize onların geri kalanı üzerinde büyük bir avantaj sağlıyordu. Bu denkleme ateş de eklerseniz ben tehlikeli bir silahtım.

Bu duvardan havalandığım an alarmları alacaklardı ve ordu kralı korumak için üst kata koŐuşturacaktı. Sonra da gökyüzünde uçan bir Lilu arayacaklardı.

Baal Kulesi'ndeki balkonun penceresinin önünde dört muhafız duruyordu. Tahmin etmem gerekirse orası kralın uyuduğı yerdı. Dışarıya muhafızlar yerleŐtirecek kadar paranoyaksa muhtemelen güçlü kilitleri, alarmları, güçlendirilmiş camları vardı. Odasının dışındaki koridorlar ve merdivenler de askerlerle dolu olmalıydı.

Yangın güvenliğı konusunda tecrübeliler miydi? Őüpheliydim.

Boğazım tıkanır gibi oldu. Bu, dâhil olan herkes için zorlu ve acılı olacaktı.

Ama kraliçe olacaksam arkadaşlarını öldürerek gelecekteki ordumu kendimden soğutamazdım. Ne olursa olsun bu gece ölecek tek kişinin annemle babamı öldüren adi olduğundan emin olmak zorundaydım. Neyse ki bir iblisi öldürmek inanılmaz zordu. O nedenle kazara ölümler olmamalıydı.

Öyle olmasını umdum.

Başımı eğerek rüzgârlı kule duvarında durduğum yerden kulenin dibinde toplanmış orduya dikkatlice baktım. Her yerdeydiler. Daha önce buraya geldiğimde her yeri böyle sarmamışlardı. O zaman ne değişmişti?

Orion.

Parçaları birleştirmiştım. Tabii ya. Kralın dairesine girip uydurduğum kitabı aramıştı. Vicdan azabıyla göğsüm sıkıştı. Yakalanmamış olmasını umdum. Ama bana yalnız başıma olduğumu çok net belirtmişti.

Göz ucuyla arkama bakarak son anda baskın yapıp planlarımı mahvedebilirmiş gibi gökyüzünde ona dair herhangi bir belirti aradım. Tepemde sadece yıldız kümeleri ışıldıyordu.

Tahminime göre saat sabah beş buçuk civarıydı. Ordu dışında bütün şehir uyuyordu, yer yer ufak ışıklar dışında taş binalardaki pencereler karanlıktı. Güneş yakında doğacaktı ve şansım yaver giderse insanlar benim Cambriel'in kalbini söktüğüm bir manzaraya uyanacaklardı. Hüküm sürmenin kaderimde olduğunun bir kanıtı olacaktı bu.

Zihnimde bu görkemli düşünceyle korkuluk duvarından havalanarak yıldızların altından uçtum. Sabah esintisi saçları-
mın ve tenimin üzerinden hızla esti. Baal Kulesi'nin etrafında
askerler bağırdılar ve panikle kıpırdandılar. Büyük bir çan
çalındı ve sesi taş duvarlarda yankılandı.

Bir yandan böyle yapmaları talihsizlikti. Orion yakınlarda bir yerdeyse çan sesi ona saldırımı haber vermiş olurdu. Dahası kralın da hazırlanmaya zamanı olurdu. Öte yandan

şehrin uyanmasını istiyordum. Kralın organlarını hedeninden ayırırken bir seyirci kitlesine ihtiyacım vardı.

Oklar havaya uçtu. Ben de hızlanarak daha yukarı, onların erişemeyeceği yere çıktım.

Gözlerimi kralın uyuduğu yerden birkaç kat aşağıdaki bir noktaya, açık bir balkona, okyanusa bakan taş kemere odakladım. Kanatlarımı eğdim ve inişe geçtim. Balkondan ayrılarak güzel, kanatlı Liluların duvar resimleriyle süslenmiş bir balo salonuna girdim. Koyu mavi mermer zeminde altın rengi bir ışık parlıyordu. Beş köşeli yıldızım belirmişti.

Gece mavisi üniformalı bir düzine kadar asker kılıçları çekilmiş hâlde aceleyle üzerime geldi. Kanatlarımı katlayıp ellerimi açarak ateş büyümü çağırdım. Göğsümde şimşekler çaktıracak omuzlarıma, kollarıma, bileklerime indi. Etrafıma yarım ay şeklinde koruyucu bir ateş püskürttüm. Kimse yanmadan o alevlerin arasından geçemezdi.

Mortana böyle bir zamanda ne derdi?

“Sembolümü görüyor musunuz?” diye bağırdığımda sesim mermer salonda yankılandı. “Ben hüküm sürmek için yaratıldım. Bana karşı çıkarsanız yanacaksınız. Odasında uyuyan kralın sahte bir kral olduğunu da bilmelisiniz.”

Askerler ateşten kaçınmak için sendeleyerek geri çekildiler. Tekrar toplanarak bana oklar yağdırdılar. Kafamı eğerek kaçtım ama bir tane ok omzuma isabet ederek kasımı delip geçti. Dizlerimin üstüne düştüm.

Tammuz’un bana öğrettiği gibi acıyı göz ardı edip saldırıya devam ettim. Dizlerimin üstünde dururken bir kez daha ateş püskürttüm. Ardından gelen kafa karışıklığıyla kimse doğru dürüst hedef alamadı. Dişlerimi sıkarak oku kırdım ve kas yırtılırken yüzümü buruşturarak omzumdan çekip çıkardım. Ok çıkar çıkmaz yara iyileşmeye başladı.

Ayağa kalkıp ellerimden alevler fışkırtarak azimle ilerledim. Parlak turuncu alevler karanlığı aydınlatıyor, güzelce oyulmuş heykellerin üzerinde sıcak bir ışık dalgalanıyordu. Kulenin içinden çığlıklar yankılandı, ortama kaos hâkim oldu. İnsanlar tutuşmuşlardı ve üniformaları yanıyordu. Balkondan aşağı tepetaklak düştüler, aşağı düşerken de çığlık attılar. Kulede balkonlar aşağıdaki bir ateş çukuruna ve katlar arası uzanan kıvrımlı merdivene tepeden bakıyordu. Askerler bağırarak telaş içinde benden uzaklaşmaya, sıcaklıktan kaçmaya çalıştılar.

Ben en üst kata uçmak için kanatlarımı açarken başka bir ok pazuma saplanarak kemiğe isabet etti. Acı bedenimi sarstı. *Görmezden gel, Rowan.*

Kafamı kaldırıp tepemdeki okçuyu gördüm. Kralın kapısını koruyordu. Gürültüyü ve kafa karışlığını göz ardı ederek ormanın sakinliğini çağırdım.

Hedef alarak üst kata ateş püskürttüm. Alev alan okçu çığlık attı ve silahını yere düşürdü. Onun arkasında da dip dibe duran bir grup asker tutuştu ve doğum günü mumunu üfleyen nefes gibi alevleri söndürmek için balkondan atladılar.

Oku çekip çıkardım, kanım yere akmaya başladı. Onlar beni oklarla delik deşik etmeden önce bu işi çabucak halletsem iyi olacaktı. Okçuya odaklanmışım, etrafımdaki koruyucu ateş dairesi güçsüzleşiyordu. Kılıçlı bir asker üzerime atıldı, yana çekilip Tammuz'la birçok kez çalıştığım şekilde bileğinden tutup ellerini taş balkona sertçe vurduğumda silahını düşürdü.

Kanatlarım açıldı ve havalanarak kulenin en üst katına uçtum. Soğuk yıldız ışıkları oval pencereden içeri vuruyordu. Askerler kılıçları hazır bir hâlde kralın kapısının önünde toplanmışlardı. Alarmlar insanı çıldırtacak kadar yüksek sesliydi ve düşünmeyi zorlaştırıyordu.

Kalbim küt küt atıyor, bedenim adrenaline karıncağını yordu. Orion neden beni durdurmaya çalışmak için burada değildi.

Bir asker bana ok attı ama elleri titriyordu ve ok yana savruldu.

“Gıdın!” dediğimde sesim kulede gümbürdedi. “Taşıdığım sembolderden kraliçeniz olduğumu görebiliyorsunuz.”

Başka biri, “Kral hâlâ hayattayken olmaz,” diye bağırdı. “Sadece vârisi onu öldürebilir ve onun bir vârisi yok,” diye bağırdı.

İki tane daha ok kafamın yanından geçti.

Ellerimi havaya kaldırdım. Kollarımın arasında ateşler çaktı ve parmak uçlarıma doğru dalgalanarak ilerledi. “Cambriel gerçek kral değil. Onun kalpsiz cesedini sokaklarınızda yatarken gördüğünüzde anlayacaksınız.”

Bunlar iyi askerlerdi ve kralın kapısından çekilmiyorlardı.

Okçulardan biri hedef aldı ve attığı ok kaburgalarımın isabet etti. Bedenim yoğun bir acıyla sarsıldı. Akciğerlerimden birini delmiş olduğuna epey emindim.

Titrek bir nefes aldım ve kafalarının üstüne ateş püskürttüm. Onları yakacak kadar değil ama panik olmalarını sağlayacak kadar yakındı. Sıcaklık tepelerine çökünce birbirlerini itip kakarak merdivenlerden aşağı inen çılgına dönmüş askerler kaçıştılar. Bazıları telaş içinde kenardan tepetaklak düşerek ta aşağıdaki lobiye çakıldı.

Dişlerimi sıkarak oku göğsümden çıkardım. Felaket acıyordu. Çabucak dinecekti ama şu anda gözlerimi karartacak kadar şiddetliydi, nefes almaya çabaladım.

Sonunda kralın kalın ahşap, demir haçlarla güçlendirilmiş ve demir bir şeritle kilitlenmiş kapısıyla aramda hiçbir engel yoktu. Kanatlarım arkamda ritmik bir şekilde çırpınıyor,

kalbim gibi küt küt ses çıkarıyordu. Ellerimi kaldırıp kapıyı hedef aldım.

Bedenimde sıcak büyü elektriklenerek dışarı akan sıcak bir cehenneme dönüştü. Gözümün önüne annemin ölümü, onun ıstırap dolu son anları geldi.

Ben bir yıkım meleği idim.

Cambriel bana cehennemi yaşatmıştı. Ben de ona aynısını yapacaktım.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Kral dairesinin kapısı alev aldı ve demir şeritler erimeye başladı. Havada yanık ahşap ve et kokusu vardı.

Kule, bağırış çağırışlar ve koşarak kaçanlarla tam bir cuncunaya dönmüştü ama ben dikkatimi yanan kapıya ve eriyen metale verdim. Şerit sonunda yamuldu ve eriyerek birikinti hâlinde taş zemine aktı.

Kızgın, erimiş demirin üstünden geçtim ve yüksek kemerli kocaman bir odaya girdim. Üç tane asker üzerime atılarak etrafımı sardı. Biri yumruğunu savurduğunda kolumla onu engelledim. Yumruğunun etkisi eziciydi ve kemik kırılması sesi duydum.

Sonraki kafamı hedef aldı. Bileğinden tutup arkasına büktüm ve onu kalkan olarak kullanmak için döndürdüm.

Yerimde dönerek ona eşlik eden iki askeri kapıyla arama aldım. Tutsak ettiğim adam serbest koluyla dirseğini kaburgalarımına indirdi. Ya iyi hedef almıştı ya da şanslıydı çünkü tam da az önce okun saplanarak yaraladığı yere vurmuştu. Bedenimi bir acı sararken ellerimden ateşler fışkırdı. Tuttuğum adam alev aldı ve geriye kalan iki asker de kapıya doğru koştu. Ateş yayılarak mobilyaları ve duvardaki halıları tutuşturdu.

adımı bir kenara atıp yüzümü hafifçe buruşturarak kaburgalarımı dokundum.

Cambriel odanın ortasında yalnız başına duruyordu. Yüzü etrafındaki alevlerle aydınlanmıştı. Açık sarı saçları ışıltı nurlu bir tonda parlıyordu.

Açık balkondan içeri esen rüzgâr alevleri körükleyerek tavana kadar harlı kıvılcımlar sıçramasına neden oldu.

Kraliçe olduğumda su püskürten yangın söndürücü sistemler kurduracaktım çünkü bu yer kesinlikle yönetmeliğe uygun değildi.

Cambriel etkilenmemiş görünüyordu ama ateşten korkmak için bir nedeni yoktu. Çabucak dönüp kapıya bir ateş dalgası daha savurarak ikimizi alevlerden bir bariyerin içine hapsettim.

Ona doğru bir adım yaklaştım. "Cambriel, anneme ne yaptığını gördüm," derken sesimdeki öfkeyi pek gizleyemedim.

Hafif bir kahkaha attı. "Nasıl gördün?"

"İkinizin arasında ne geçti?" diye sordum.

Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Biliyor musun, Mortana? Sana anlatmak gerçekten de içimden gelmiyor. İstersen ordumu yakabilirsin ama beni öldüremezsin. Benim vârisim değilsin."

Şiddetli bir öfke içimde âdeta girdap oluşturdu. "Sen gerçek kral değilsin. Nergal'ı sen öldürmedin. Bana annemi neden ateşe verdiğini anlat."

Ani bir hızla öne doğru atılıp eliyle boğazımı sıkarak beni havaya kaldırdı. "Annene ne olduğu umurundaymış gibi mi yapıyorsun? Onu ölüme terk ettin sen, Mortana, diğer bütün Lilular gibi. Onların hiçbirine ne olduğu zerre kadar umurunda değil. Ama ben senin zalimliğini görmezden gelmeye hazırdım. Bu kadar deli olmasaydın güçlerimizi birleştirebilirdik."

Göğsüne sertçe tekme attığımda beni bıraktı.

Kalbini sökmeden önce sadece tek bir sorunun cevabını istiyordum. "Annemle babam senden ne istediler?"

“Ne fark eder ki? Belli ki taht üzerinde planların var. Bu yüzden burada değil misin? Tahtı evlilik aracılığıyla sana verebilirdim. Birlikte güçlü olabilirdik.”

Yumruklarımı sıktım. “Sen benim üvey kardeşimsin ve annemle babamı öldürdün.”

Bana yumruk atmaya çalıştı ama onu engelleyerek karnına sert bir darbe indirdim.

Karnını tutarak iki büklüm oldu. “Neden böyle canın sıkkınmış gibi konuşuyorsun bilmiyorum. Sen annemin kalbini söküp cesedini bir şarap fıçısında bıraktın.” Doğruldu. “Ama annen ve babanla ilgili bütün bu sorular niye? Türünün geri kalanını öldürüp onları zindanlarda çürümeye terk ettikten sonra yalnız mı kaldın, Mortana? Ateş büyüüne sahip tek kişi olmak istediğini sanıyordum. O nedenle yaptın bunu değil mi? Güç kazanmak ve kendini kurtarmak için. Soyunu feda ettin.”

Parmaklarım seğirdi. İşte yine şu cümle... Mortana'nın asıl günahı ve benim...

Arkamdaki ateşler diner dinmez daha çok asker içeri doluşacaktı. Kanatlarım aniden çıkarak bedenimi havaya kaldırdı. Cambriel'in kafasına tekme atınca sırtüstü yere düştü.

Havaya sıçradı ve alevler püskürttü. Bir ateş topu beni içine aldı. Etrafımda kül ve yanık kumaş kokulu turuncu ve kırmızı alevler dans ediyordu. Annem böyle ölmüştü. Cambriel dövüşte ateşe güveniyordu. Bu, neredeyse herkes üzerinde işe yarayacak bir taktikti.

Ben hariç. Ben yanmazdım.

Ateş topu geri çekildiğinde, kanatlarımı eğdim ve sertçe tepesine inerek onu tekrar yere serdim. Kafası taşa çarpıp çatladı. Üzerine oturdum. Uzun, gümüş rengi tırnaklarım çıktı. Onları indirerek Cambriel'in sağ bileğini kesip yüzüklü elini kopardım.

İlçle kapılarak tiz bir çığlık attı ve sağlam eliyle saçım-
dan tuttu. Kalbini sökerek hayatını o anda, oracıkta son-
landırabilirdim ama seyirci istiyordum.

Pençelerimi kalbinin üstüne sürterek tenini delmekle tehdit
ettim ve bir hançeri kınından çıkardım.

Hırlayarak, "Annemle babam sana şantaj yapıyorlardı.
Neden? Ne istiyorlardı?" diye sordum.

Gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Tek kelime etmeden
başını iki yana salladı.

Tırnaklarımı göğsüne batırarak kanattım. "Onun yanarak
ölüşünü izledim, Cambriel. Senden ne istediğini söyle bana."

"Veremeyeceğim bir şey. Geri gelmek istediler. Onca yılın
ardından neden birdenbire dönmek istediler bilmiyorum."

Çünkü ben doğmuştum. Burası benim evimdi ve onlar
beni güvende tutmaya çalışıyordu.

"Peki neden onlara müsaade etmedin?" diye haykırdım.
"O senin de babandı."

Alnı üçgen içinde altın bir gözden oluşan sembolüyle par-
ladı. "Ama ya daha fazlası varsa? Liluların gitmek zorunda
olmalarının bir nedeni vardı. Nergal fânilerin taleplerini kabul
etmişti çünkü o da sizin gitmenizi istiyordu, hepinizin. Kanatsız
bir kral uçabilenler üzerinde nasıl hüküm sürebilirdi ki? Sen
en sonuncusuyken sorun yoktu. Senle ben evlenebilirdik. Taht
üzerindeki hakkımız diğer herkesinkinden daha güçlü olurdu."

Yangın odaya yayılarak yatağını sardı.

Kesik eli çoktan iyileşmeye başlıyordu ve zamanım tü-
kenmişti. İstedğim cevabı almıştım.

Kalbine hançeri sapladım. Donup kaldı, gözleri kocaman
açıldı. Ben onu bir halk meydanına çıkarana kadar etkisiz
hâlde olacaktı.

Söyledikleri zihnimin boşluklarında yankılandı. *Ama ya
daha fazlası varsa?*

Baygın bedeninin üstünden inip onu yerden kaldır-
 için eğildim. Pencereden dışarı taşıyacaktım ve...

Yanan kapıda bir silüet belirdi, etrafındaki alevlerden
 etkilenmeyen biri.

Orion. Bakır rengi ışık ve gölgeler yüzünde dans ediyordu.
 Etrafında kor ve duman dönüyor, buz gibi soğuk gözleri ka-
 ranlığı deliyordu. Yanık maun ve ısınmış taş kokusu havayı
 sararken her yere kül yağdı.

Ufuktaki şiddet ortamda yoğun bir şekilde hissediliyordu.
 "Hımm Rowan. Görünüşe göre kan yeminini bozmanın ve
 bana yalan söylemenin bir yolunu bulmuşsun." Gülümsedi.
 "Ama belki de sana teşekkür etmeliyim. İşin zahmetli kısmını
 benim için yapmışsın zaten."

Buraya Orion'la konuşmak için gelmemiştim ve onun bu
 fırsatı benden çalmasına izin vermeyecektim. Onun aklıma
 girmesine izin vermeyecektim.

Kral kollarımda açık balkon kapısına doğru koştum. Dı-
 şarıda şafağın ilk kırmızılığı iblis göğüne yayılmış, toz pembe
 bir renk vermişti.

Balkona ulaştığımda kanatlarımı açacaktım...

Arkamdan tren gibi bir güç bedenime çarparak ben ka-
 çamadan nefesimi kesti. Kralı yere düşürdüm ve mozaik ze-
 minde yuvarlandık. Dirseklerimin üstünde doğrularak dönüp
 Orion'ın dizine tekme attım.

Sendeledi. Ben de onun şaşkın yüz ifadesi karşısında mur-
 luluktan havalara uçarak ayağa fırladım.

Dövüşmek mi istiyordu? Peki. Bunun için çalışmıştım.
 Ayaklarımı daha da araladım ve zihnimi boşaltarak Ölen
 Tanrı'nın bana öğretmiş olduğu gibi düşüncelerimi sakin-
 leştirdim. Düşmanımın duygu ya da korku duymadan bir
 sonraki hamlesine dair belirtileri izledim.

Öfkeli görünmesini bekliyordum ama eğlenmişe benziyordu. "Bak sen!" derken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sonunda nasıl dövüşüleceğini *hatırlıyorsun* demek."

Alevler mobilyaları yutarken havayı duman sardı. "Yeraltı dünyasında birkaç şey öğrendim."

"Kendin için güç istiyorsun."

Hafif gülümsemesine karşılık verdim. "En son ne zaman burada kral yerine bir kraliçe hüküm sürdü? Ayrıca öfkeli adamların güce sahip olduklarında ne yaptıklarına bir bak. Yeraltında da gördük bunu. O şehri erkekler yönetiyor. Kadınlar asılıyor, tahta direklere tutturuluyor, kırbaçlanıyorlar; hepsi de erkekler kadınların ufacık bir kontrole sahip olma fikrine katlanamadığı için oluyor."

Orion tek kaşını kaldırdı. "Yani kendin için değil mi? Bunu bütün kadınlar için mi yapıyorsun?"

"Biri seni dört yüz yıl önce kızdırdı diye bütün fânileri katletmenin etik olmaktan biraz uzak olduğunu düşündüğüm için beni affet."

Gülümsemesi kayboldu ve gözleri buza döndü. "Biri beni kızdırdı diye mi? Olanları bu şekilde mi tarif ediyorsun?"

"Ayrıca evet, hüküm sürmek istiyorum," diye bağırdım. "Öyleyse ne olmuş? Belki de güç gösterisi yapan arızalı insanların beni itip kakmasından bıkmışımdır."

Bana her şeyin farkında olduğunu gösteren bir ifadeyle gülümsedi. "Ama sen de tam olarak öyle olmayacak mısın? Güç gösterisi yapan yarım ruhlu arızalı bir kadın. Öyle değil mi? Senin dışarıda yanan o askerlere ne yaptığını gördüm..."

"İyileşecekler."

"Büyünü nasıl kullanacağını öğrendiğin an insanları ateşe veriyorsun ve onları balkonlardan atıyorsun. Bana Mortana'dan ne farkın olduğunu bir kere daha anlatır mısın? Çünkü daha şimdiden tıpkı onun gibi dövüşüyorsun."

Düşüncelerime bir şüphe kırıntısı düştü. Ne yapıyordum ben? Onun aklıma girmesine izin veriyordum.

Tammuz beni bunun için eğitmemiştii ve bunu dinlersem kaybederdim.

Orion üstünlüğü sağlamadan önce bu konuşmayı bitirmeliydim. Yumruk atmaya hazır hâlde ileri doğru gittim ama benden önce davranıp yumruğunu savurdu. Şimşek kadar hızlı bir şekilde kafamı eğip tırnaklarımla boğazını hedef alarak tekrar kalktı. Bileklerimden tutup onları önünden çekerek beni yere yapıştırdı. Yuvarlanıp ona baktım.

Alevler içindeki bir sandalyeden yükselen dumanlar etrafımda toplandı. Şehirde çan sesleri yankılanıyor, gürültü ve kaos birbirine karışıyordu.

Tabii ki Tammuz bu anarşi karşısında zevkten dört köşe olurdu.

“Mortana’yla benim ne farkım mı var? Onun aksine ben sadığım.” Arkama dönüp alevler içindeki sandalyeyi ona tırlattım. Onu engelledi ama koyu renkli kıyafetleri tutuşmuştu. Alevler etrafında yükselerek yüz hatlarını altın rengine boyadı. Avuçlarıyla vurup kıyafetlerini kurtarmaya çalışarak ateşi söndürdü.

“Sen mi sadıksın? Bana öyle gelmiyor.” Gömleği neredeyse tamamen yanmış, geriye kaslı göğsüne yapışmış siyah bez parçaları bırakmıştı.

Tammuz’un beni hazırlamadığı dikkat dağıtıcı bir unsur daha.

“Sana sadık değil,” dedim. “Sen bana istikrarlı bir şekilde benden ne kadar çok nefret ettiğini söyleyip durdun. Şey, pardon... Sen bana, benden nefret edecek kadar bile saygı duymuyordun, doğru ya. Çünkü ben sıkıcı ve yeteneksizim. Neden sana sadık olmamı bekleyesin ki?”

Öfkem hararetlendi.

İtilip kakılmaya son verecektim ve artık buna katlanmak zorunda değildim. Üstüne atılarak çenesine sert bir yumruk

indirdim. epey yüksek bir kemik kırılması sesi çıktı. Darbenin şiddeti onu bir anlığına sersemlettiğinde göğsüne tekme attım. Sıcak taş duvara sırtını çarptı ve duvar arkasında yıkıldı. O kendine gelemeden harekete geçip bir sonraki tekmemle kafasını hedef aldım ama aniden elini uzatarak şaşırtıcı bir hızla sağ ayak bileğimi yakaladı.

Siyah gözleri ışıldarken alnında Lucifer sembolü parladı. Bana mı öyle geliyordu yoksa ayak bileğimi omzunda çelik gibi sert bir kavrayışla tutarken biraz eğleniyor muydu?

Kanatlarımın aniden çıkmasına, beni havaya kaldırmasına izin verdim ve diğer ayağımı kafasına sertçe indirdim. Kafatası geriye doğru savruldu ama kanatlarımı kapatıp yere indiğimde üzerime atılarak beni dümdüz yere serdi. Üstüme çıkmaya yeltendi ama bacaklarımı kaldırarak boğazını uyluklarımın arasına sıkıştırıp iyice sıktım ama beni popomun altından tutarak kaldırdı.

Döndü beni yeniden yanan yatağın üstüne sertçe yapıştırdı. Ateş etrafımızı sardı. Uyluklarımın arasındaki beli dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

Beni bileklerimden tutarak yatağa sabitlemeye çalıştı ama iyice kavrayamadan önce sol dirseğimi şakağına indirdim, sonra da sağ dirseğimle diğer tarafına vurup onu üzerimden iterek yanan zemine fırlattım.

Yere inip üzerine oturdum. Şimdi harekete geçme zamanıydı. Tırnaklarımı çıkardım.

Bileklerimi tuttu ve birbirimizi çekiştirdik. Hırslı, gölgeli gözleri gözlerime baktı. "Tam da tekrar yaşamaya başlamışken ölecek miyim?" diye sordu.

Bunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yine aklıma giriyordu.

Ayrıca ellerim serbest kalırsa ne olacaktı? Gerçekten de Orion'ın hayatını sonlandırabilir miydim?

ALEVLERİN LORDU

Yatağın üstünde beni bileklerimden tutmak yerine kalbimi sökmeye çalışsa hayatımı bitirebileceğinden epey emindim.

Bu benim duraklamama neden oldu.

Şakaklarımdan terler akıyordu.

Alnımı yüzüne vurarak burnunu kırdım. Bileklerimi bıraktığında uzun gümüş rengi tırnaklarımı çıkardım.

Pençemi ona doğru savurdum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

İş o noktaya gelince Orion'ı öldüremedim ama pençemle boğazını kesmekle yetindim. Kanı siyah-beyaz mozaiklerin üzerine fışkırdı. Sıçrayarak üstünden kalktım. İyileşmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordum ama öğrenene kadar beklemeyecektim.

Kalbim küt küt atarken baygın kralın yanına gittim. Yangının dumanı ciğerlerimi doldurmaya ve gözlerimi acıtmaya başlamıştı. Öksürerek eğilip Cambriel'i kucağıma aldım. Bıçak hâlâ kalbine saplıydı ve ağzı açıktı, göğsünden kan akıyordu.

Baygın bedenini kollarımın arasında tutup balkona koştum. Parlak sabah güneşi karşısında gözlerimi kırptırdım. Tatlı, temiz havayı derince içime çekerek gözlerimdeki duman ve teri temizledim.

Kanatlarım açıldığında rüzgâr onlara vurdu. Aşağıda ordu birikmişti, karıncalar gibi miniciklerdi.

Balkondan uçup pembe gökyüzüne yükseldim ve şafak ışıklarının okşadığı iblis şehrinin üzerinde uçtum. Altımda askerler yaşayan krallarını korumak için ettikleri yemine bağlı kalmaya çabalıyorlardı. Ama yakında bana sadakatlerini ilan

edeceklerdi. Sahte krallarına, tahttaki şarlatana birazdan ne olacağını görmelerini istedim.

Onu annemle babamın evinin önünde öldürmeyi *gerçekten* çok istiyordum. Bu, şairaneydi ama çok iyi bir strateji olmazdı. Orası çok uzaktı, ordunun yetişmesini beklemek zorunda kaldırdım. Bir dakikayı daha boşa harcamayacaktım.

Lucifer Bölgesi'nin kuleden çok uzak olmayan kumlu taş duvarlarına yöneldim, yere doğru hızla inerken de birkaç kez ateş püskürttüm. Tam bir kaos yaşanıyor, bana doğru gelebilecek okların yönünü şaşırtıyordu. Yaklaşırken alevlerle kehribar rengi taşlar üstünde yer açtım.

Taşların üstüne sertçe inerken dengemi korumayı başardım. Acheron Nehri arkamda akıyordu. Gerçek dünyada yakındaki bir restoranda oturarak fâni olduğuma ikna olmuş hâlde makarna yiyişimin üzerinden çok zaman geçmemişti. Tilki idrarı, deodorant ve çakmak kullanarak kendi hayatımı korumak için ormandaki kabul sınavından geçeli de çok uzun zaman olmamıştı.

Bir kez daha sert zemine sağlamca bastıktan sonra bana doğru bir iblis ordusu geliyor mu diye kafamı kaldırıp baktım. Kalabalığın gelişi taşlardan gümbür gümbür seslerin çıkmasına neden oluyordu. Onlar beni paramparça etmeden önce kendimi korumalıydım.

Yerde yüzüstü hâlde baygın yatan kralla kendimi alevlerden bir daireyle çevirerek içeriden karşımdaki orduyu izledim. Şimdi tam zamanıydı. Çok uzun zamanım yoktu.

"Sadece gerçek vâris kralı öldürebilir," diye bağırdım. "Size kraliçeniz olduğumu kanıtlamak için buradayım."

Sessizlik ortama hükmetti. Ensemdeki tüyler diken diken oldu; bu, arkamda tehlikenin olduğuna dair bir histi. Kafamı kaldırdığımda Orion'ın kanatları açılmış hâlde gökyüzünden

hızla ilerleyerek doğruca üzerime geldiğini gördüm. Kralı yere bırakıp ona doğru uçtum. Havada çarpıştık. Kanatlarımız birbirine çarpıp dolandı. Beni belimden tutup kenara fırlattı, ben de kollarımı savurarak sakar bir şekilde yere doğru savruldu.

Tekrar doğruldum ama önümde korku dolu bir sahne vardı. Orion kralın üstündeydi. Sırtına konup onu çekmeye çalıştım ama her şey anında olup bitmişti.

Orion tek bir hamlede kralın göğsünü parçalayıp pençesiyle kalbini söküp çıkardı. Onu başının üzerinde havaya kaldırarak herkese gösterdi. Acı bir hayal kırıklığıyla burnumdan solurken alnında beş köşeli yıldızın parladığını gördüm.

Bunu ben yapmıştım. Kralın nasıl öldürüleceğini, ordusunun nasıl aşılabileceğini, onun halkın önünde nasıl öldürüleceğini çözmüştüm. Orion son anda zaferimi çalmaya gelmişti. Öfkeden titriyordum.

Onun benim olduğunu, Orion'ın kralın kalbini benden çaldığını haykırmak istedim. Bu benim intikamımdı. Cambriel benim annemi öldürmüştü, onunkini değil. Orion bunu benden çalmıştı, beraberinde tahtı da çalmıştı ama hırçın ve çılgın gibi görünmeden bunu ifade etmenin bir yolu yoktu. Bu sadece benimle ilgili de değildi, değil mi? Orion herkesi öldürecekti.

Etrafımızdaki alevler dinerken gece mavisi üniformalı ordu yeni kralları için diz çöktüler. Bedenimi kor alevler püsküren kıskançlık ateşi kapladı.

Ever, güç istiyordum. Kim istemezdi ki? Gücünüz olduğunda, deli insanların dünyayı yakıp yıkmalarına engel olabilirdiniz.

Orion'ın güzel yüzündeki tembel gülümseme, damarlarımdan lav gibi bir öfkenin akmasına neden oldu.

Kralın kalbini tekrar havaya kaldırdı. Kolundan aşağıya kanlar damlıyordu. Doğan güneş onu altın sarısına boyuyordu. Güzel bir gazap tanrısıydı o. "Cambriel sizin gerçek kralınız değildi. Nergal'ı öldüren bendim ve eski krallarınızın yanlışlarını düzeltecek olan da benim. Biz artık fânilerin yaptığı hapishanede yaşamayacağız. Artık onların bizi kontrol etmelerine izin vermeyeceğiz. Birlikte bizi buraya hapseden zincirleri koparmanın ve bir kez daha tanrı olmanın bir yolunu bulacağız.

Kalabalık coşkuyla haykırdı ve kanım buz gibi oldu. Böyle şeylere bayılıyorlardı.

Orion dönüp bana baktı. Yüzünde buz gibi bir ifade vardı, dişlerimi sıktım.

"Bu kadını krallığımın dışına çıkarın," diye gürledi. "Baal Kulesi'ni yakmaya çalıştı. Şehrin duvarlarından içeri girmesi yasak."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"En başından beri söz verdiğimi. Sana, seni şehirden süreceğimi söyledim. Ben senin yakınında olamam, Rowan."

Önce bana doğru gelen askerlere, sonra tekrar ona baktım. "Fâni polisi beni anında tutuklar."

Gözlerinde eğlendiğini gösteren soğuk bir ifade vardı. "Sen her işin üstesinden gelirsin. Bunu şimdiden görebiliyorum. Eminim bir şey düşünürsün."

Kalabalık coşkuyla onun adını haykırıyordu. Orion çıplak göğsüyle kehribar rengi bir ışıkla aydınlanmış, tam da gerçek bir kral gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldım. Burnuma duman ve kan kokusu geliyordu. Kızıl güneş ışınları kurum ve kömür parçacıkları arasından üzerimize vuruyordu.

Kaos Lordu başarılı olursa fâni dünyası yanacak.

Gözlerim yaklaşan askerlere kaydı ve çılgılık atmak istedim.

Neden birileri tarafından çıkarılmayı bekliyordum ki?
Kanatlarımı açarak kül yağan gökyüzüne yükseldim.
Ben kendim çıkardım. Ama geri gelecektim.
Bundan hiç şüphem yoktu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Shai'nin Glover Inn'in en üst katındaki otel odasından, Osborne'un tarihi bölgesini çok iyi görebiliyordum. Yeraltı dünyasının iklimiyle Dikenler Şehri'ninki farklıydı ve burada hâlâ sonbahar olduğunu, sokak lambalarının aydınlığında ağaçların canlı renklerle donatılmış olduğunu görmek tuhaftı.

Burası rengârenk dükkânları, tuğla kaldırımları ve altın rengi tabelalarıyla Walcott Caddesi'nin en güzel kısmıydı. Tuğla binaların pencerelerinden sıcak bir aydınlık yayılıyor, insanlar ellerinde dumanları tüten, karton bardaktaki kahve ve sıcak çikolatalarıyla geziniyorlardı. Dar, Arnavut kaldırımlı bir yol yokuş aşağı gölgede kalmış Büyücülük Noktası'na iniyordu. Orası bile karanlıktaki turuncu noktalarla buradan güzel görünüyordu.

Bu akşam Bay Esposito nasıldı acaba? Olay yerine geri dönmeyi gerektirmeseydi kesinlikle nasıl olduğunu görmeye giderdim.

Buradan karşı tepenin uçlarını bile görebiliyordum. Uzakta Dikenler Şehri açık sarı renkte pastel bir ışıkla parlıyordu. Avuçlarımı cama yaslayıp pencereyi biraz buğulandırdım.

Orion'ın gelip de insanları öldürmesine ne kadar vardı?

Kapı açıldı ve dönüp baktığımda Shai'yi üstünde siyah boğazlı bir kazak ve tüvit mini etekle gördüm. Elinde iki şarap kadehi vardı. "Bunları aşağıdaki bardan aldım. Oda servisinden daha ucuz."

İç geçirerek rahat ve sıcak otel odasını inceledim. Ceviz ağacından kitaplıklar şöminenin iki yanındaki duvarları kaplıyordu. Shai şarap kadehlerini camın yanındaki masanın üstüne koydu. "İkisi de senin için."

"Sen içmeyecek misin?"

"Dikenler Şehri'ne geri dönmek için izin aldım. Orion'ın seninle bağlantımdan ötürü bana güvendiğini sanmıyorum ama bana ettiği yeminle beni güvende tutacağına söz vermişti. Krallık sınırları içinde değilsem beni gerçekten koruyamaz değil mi?"

Derin bir of çektim. "Ben neden öyle bir yemin talep edecek kadar akıllı değildim?"

"Ben sürekli birbirlerini alt etmeyi öğrenen iki ebeveyn tarafından yetiştirildim. Bu bir sanat türü." Gardırobu açtı. "Ama sen bir süre burada kalmalısın. Senin için parasını ödeyebilirim. Bu oda harika değil mi?"

Gözlerim etrafta gezindi. Burası koyu ahşap ve ambiyans yaratsın diye yakılan mumlarla çevrelenmişti ve tuhaf bir şekilde bana yeraltı dünyasındaki kulübenin samimi sıcaklığını hatırlatıyordu. Ama buraya bariz bir lüks hâkimdi. Kırmızı kadife yatak örtüsü, güzel eski kitap ciltleriyle dolu kitaplıklar ve pencerenin yanındaki maundan antik masa.

Cama yağmur vurmaya başladı.

Shai şık eteği ve siyah kazağıyla buraya aitmiş gibi duruyordu.

"Teşekkürler, Shai. Burası çok güzel ama senin adın ya da kredi kartı bilgilerinle bir odada kalmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Jack'le fâni polisler çoktan aramız-

daki bağlantıyı çözdüler.” Ofladım. “Beni burada bulmaların meselesi.”

Valizini çıkardı. “Peki o zaman nereye gideceksin?”

“Gizleneceğim bir yere sanırım.” Henüz bir planım yoktu ama kışı neredeyse hiçbir şeyim olmadan geçirebileceğimi biliyordum. “Ormanda yaşar, meşe palamudu ve orman meyveleri toplayarak beslenirim.”

Yünlü paltosunu giydi. “Ben ciddiylim. Neden en azından şehre dönmene izin vermesi için Orion’ı ikna etmeye çalışmıyorsun?”

“Çünkü ben onun rakibiyim ve rakip olmasak bile benden hoşlanmıyor.” Tuhaf bir şekilde, yaşadığım onca şeyden sonra bu sözcükler canımı kaburgalarımın saplanan bir oktan daha çok acıtıyordu.

“Onu cezbedemez misin?”

Ona şarap kadehlerinden birini uzattım. “Bundan bir yudum almak isteyeceksin, Shai. Bir saniye otur.”

Paltosuyla yatağın ucuna oturdu ve şaraptan bir yudum aldı. “Tamam. Beni korkutuyorsun. Neler oluyor?”

Şarap kadehimi döndürdüm. “Sana bunu nasıl söyleyeceğimden emin değildim ama Orion herkesi öldürecek.”

Kahverengi gözleri kocaman açıldı. “Affedersin. Ne?”

“Dikenler Şehri’nde değil ama orada da epey kişiyi öldüreceğinden eminim. Çoğunlukla burada. Bütün fânileri öldürmek istiyor. İblisleri şehre bağlayan yemini bozmanın bir yolunu bulabileceğini düşünüyor ve onları özgür bırakmak, beslenmek, intikam almak istiyor.”

Shai’nin ağzı açıldı ve sonra kapandı. “Onun kafadan hasta olduğunu anlamıştım zaten. Ama bu gerçekten de mümkün mü?”

“Orion muhtemelen bunu yapmanın bir yolunu bulacaktır. Sonuçta yüz yıldan uzun bir süre yeri kazarak kendini zindandan kurtaran adamdan bahsediyoruz ve bütün o süre

boyunca fânileri öldürmenin hayalini kurmuş. Diğer bütün kusurlarına rağmen en imkânsız koşullarda bile işini hallediyor ve kafayı sıyırmış."

Shai kafasını geriye eğip kadehini kafaya dikti. Bittiğinde ağzını sildi. "Peki. Herkese anlatmamız, kasabayı boşaltmamız gerek."

"Nereye? Osborne'la yetinmeyecektir."

Shai boş şarap kadehini masaya bıraktı. "Lütfen bana ne yapılacağına dair bir fikrin olduğunu söyle. Mesela şu orman tanrısı?"

Derin bir nefes aldım. "Onu görmeye gitmeyi düşündüm ama fânileri umursadığını sanmıyorum pek. Aslında ölümden büyük keyif alıyor. Bence bana taht mücadelesini biraz daha ilginç kılmak istediği için yardım etti."

"Ama o mücadele bitti, değil mi?" diye sordu. "Orion şu an kral. Bunu değiştirmenin yolu yok."

Boğazım düğümlendi ve sertçe yutkundum. "Onu durdurmak istiyorsam öldürmem gerekecek."

"Sen mi? Onu öldüremezsin." Bana afallamış bir hâlde baktı. "Özür dilerim, Rowan. Senin katil iblis becerilerine alışmakta zorluk çekiyorum. Ben seni hâlâ mezuniyette heyecanlanıp kusan kişi olarak düşünüyorum."

"Evet, ben de." Yağmurun cama vuruşunu izledim. "Bak Shai, sen Dikenler Şehri'ne gitmelisin. Oranın güvenli olduğunu biliyoruz. Ben de bir şeyler düşüneceğim. Bir plan yapacağım, söz veriyorum. Kafamı boşaltmak için biraz daha burada kalacağım."

Telefonu titredi ve onu cebinden çıkardı. "Kahretsin. Çağıracağım Uber gelmiş."

"Git. Mesajla haberleşiriz."

Gözleri cama kaydı. "Polis gelirse ne yapacaksın?"

"Büyümün tükenme hızına bakarsak birkaç gün daha uçabilirim. İdare edeceğim. Ondan sonra da beni asla bu-

lamayacaklar.” Aklımı kaybetmiş gibi yeraltı dünyasındaki kulübesinde gizlenmeyi bile düşünmüştüm.

Shai aceleyle kapıya gitti. “Tamam. Yapabilirsen bana mesaj at. Otel anahtarlarını sana bırakıyorum. Yakalanmayacağını düşünüyorsan bir hafta burada kalabilirsin.”

Kapıyı kapattığında mum ışığını tercih ederek ışıkları kapattım. Şarabımı yudumlayıp camdan dışarı baktım. Başarısız olmuştum, evet. Ama her şey burada bitmiş olamazdı. Annemle babam beni güvende tutmaya çalışarak, Orion’ın hüküm sürmemesi gerektiğine inanarak hayatlarını feda etmişlerdi. Onun kazandığını bilseler şu an ne kadar hayal kırıklığına uğrarlardı diye düşünmeye katlanamıyordum. Göğsüm sızlıyordu.

Bir tıngırtı kulak kabartmama neden oldu.

Sağa baktım ve birinin bastonla kaldırımında ilerlediğini gördüm. O kişi Bay Esposito’ydu ve yağmurda sıırıslıklam oluyordu. Neden böyle havalarda hep dışarıya çıkıyordu? Gerçekten de bakıma ihtiyacı vardı.

Otelin önünden geçerken bir şey, kahverengi bir kese kâğıdı düşürdüğünü gördüm.

Kahretsin. Kese kâğıdı şimdi orada bir su birikintisinin içinde yatıyordu ve Bay Esposito onu fark etmemişti bile. Cama birkaç kez vurarak dikkatini çekmeye çalıştım ama ayaklarını sürüyerek tepeden aşağı indi.

Anahtarımı alıp odadan çıktım ve aceleyle gıcırdayan dört kat merdivenin hepsini indim. Resepsiyon görevlisinin yanından koşarak geçip dış kapıdan çıktım.

Bay Esposito gitmişti. Otel tepenin başındaydı. Sokak lambaları su birikintilerinden yansıyor ve yağmur suları boş Arnavut kaldırımli sokaklardan aşağı akıyordu. Herkes fırtınadan uzaklaşmak için içeri girmeye çabalıyordu.

Yaşlı adam gözden kaybolmuştu. Nasıl o kadar hızlı hareket ettiğinden emin değildim ama belki de içeri sığınmıştı.

Ufak kahverengi kese kâğıdı kaldırımın kenarında yağmurun altında duruyordu. Koşup daha sonra evine bırakmayı planlayarak yerden kaptım. Kolumun altına alarak tekrar otele girmek için zile bastım.

Pakette ne vardı. Bir kitap olabilir miydi? Resepsiyon görevlisini beklerken kâğıt torbanın arkasını çevirdim ve R harfinin yazılı olduğunu gördüm.

Rowan'ın R'si miydi bu?

Merakım tetiklendi ve kese kâğıdını açıp içine göz attım. Gerçekten de bir kitaptı, su birikintisinde bırakılmayacak kadar eski ve değerli görünen bir kitap. Ama biri onu korumak için naylonla özenli şekilde kaplamıştı. Kadifemsi gece mavisi kapağı altın rengi kabartmalı yazılarla, filigranlarla ve küçük yıldız sembolleriyle süslenmişti. Kitabın adı dikkatimi çekti:

Iblis Dünyası'nda Düelloyla Yargılanma

Kitaba öylece baktım. Zihnim Jack'in babasını öldürdüğüm akşam Bay Esposito'nun söylediği bir şeye gitti: "Dikenler Şehri'ne git."

Biliyordu değil mi?

Ya daha fazlası varsa?

Cambriel annemle babamın şehre girmelerine izin verirse daha fazla Lilunun da girmesine izin vermek zorunda kalmaktan korkmuştu. Belki de bir şey biliyordu.

Öylesine afallamıştım ki kapının titreşimli zil sesini neredeyse kaçırıyordum. Kapıyı itip içeri girerek merdivenlerden yukarı koştum ve tekrar Shai'nin odasına girdim. Aceleyle masaya gittim. Sonra oturup dikkatlice naylon paketi açıp kitabı çıkardım.

Kapağını açtığımda nabzım hızlandı. Kitap bana bir mesajmış gibi geliyordu. Kral Nergal yıllar önce tahtı düelloyla yargılanma sayesinde dedem Azriel'den almıştı.

Shai'nin bana bıraktığı şaraptan yudumladım ve okumaya başladım. Yağmur camı döverken söz konusu iblislerin monar-

şeye dair inançlarıyla ilgili daha çok şey öğrendim. Kraliyet konusunda rekabet doğduğunda iblisler kazananı tanrıların seçeceğine inanıyorlardı. Kimin hüküm sürmeye daha uygun olacağı bir dizi sınavla belirliyordu. Meşru hak iddia eden bir iblis, hükümdara meydan okumak istediğinde aleni beyanda bulunuyordu.

Kitaptan kafamı kaldırıp baktım. Pencereden dışarıdaki karanlığa bakıyor ama görmüyordum.

Tammuz'un beni hazırladığı şey buydu.

Dikenler Şehri'ne geri dönecektim.